CÂINII RĂZBOIULUI

FRED CONNELLY

Infern în Honduras

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

FRED CONNELLY

INFERN ÎN HONDURAS

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

CÂINII RĂZBOIULUI

Editura BOGDANA
2002

Nu avea nimic.
Nu era nimic.
Era un soldat.
Viaţa lui era viaţa unui soldat.
Numele lui era **BARRABAS, NILE BARRABAS.**
Nu era nici kamikaze, nici robot, ci doar un om. Ultimul ofiţer american care părăsise sud-estul asiatic sub focul duşmanului, el alesese să continue un nou război, un război nemilos împotriva intoleranţei şi arbitrariului.
Lui i s-au alăturat nouă bărbaţi şi o femeie, zece specialişti de temut, pregătiţi pentru toate genurile de luptă.
Dar trei dintre ei pieriseră deja sub focul duşmanului.

Această echipă de elită şi-a ales numele *Soldier of Barrabas*, **S.O.B.**

Trei iniţiale de temut, pe care adversarii le traduceau *Son of a bitch*, pentru că războiul lor, ca toate războaiele, era totdeauna feroce.

LIAM O'TOOLE, irlandez, treizeci şi şapte de ani, expert în armament şi explozibili.

CLAUDE HAYES, negru american, treizeci şi opt de ani, expert în operaţiuni de sabotaj.

NATHANIEL BECK, evreu american, treizeci şi trei de ani, specialist în electronică şi informatică.

EMILIO LOPEZ, hispano-american, douăzeci şi şapte de ani, expert în artilerie grea.

ALEX NANOS, greco-american, patruzeci de ani, specialist în luptele de gherilă.

BILLY II (WILLIAM STARFOOT II), indian din America de Nord, treizeci şi trei de ani, paraşutist.

LEONA HATTON, singura femeie din echipă, treizeci şi unu de ani, medic şi expert în arte marţiale.

CAPITOLUL I

Restaurantele cu program non-stop construite de-a lungul marilor axe rutiere se aseamănă toate între ele. După închiderea barurilor, vineri seara, în satele regiunii Sarre din Germania, activitatea e în toi în acele oaze de pe marginea şoselelor.

Exact ce se întâmpla şi în noaptea aceea.

Tipul blond, înalt şi deşelat, cu cizme de cowboy, coborâse dintr-o maşină pe la miezul nopţii. O bucată de carton agăţată de rucsac avea scris pe ea, cu litere mari, inscripţia PARIS. Ridică degetul şi aşteptă cam o oră, în timp ce zeci de vehicule treceau fără să oprească. În sfârşit, după toate aparenţele sătul de atâta aşteptare, intră într-un restaurant, comandă o cafea şi luă hotărârea să petreacă acolo noaptea.

Zorii apărură a doua zi pe la ora cinci dimineaţa. O ceaţă cenuşie şi rece învăluia văile din sud-estul Republicii Democrate Germane.

Blondul stătea în aşteptare în faţa uşii de intrare a restaurantului în momentul în care un cuplu ieşi ca să se îndrepte spre un Land Rover aflat în parcare. Tipul era vizibil beat şi se sprijinea greoi pe umărul însoţitoarei sale, pronunţând câteva cuvinte cu un puternic accent american.

Autostopistul aşteptă un minut înainte de a intra în vorbă.

— Hei!... Puteţi să daţi o mână de ajutor unui biet amic american? Vreau să ajung la Paris şi am stat aici degeaba toată noaptea...

Tipul ameţit se întoarse lent, eliberându-şi iubita de greutatea lui.

— Îţi plac blues-urile? zise el cu un accent sudist.

— La nebunie! replică blondul, zâmbind.

— Atunci, fă-te-ncoace, zise celălalt, uitându-se la tânăra femeie care lua loc la volan. Ai ceva împotrivă, scumpo?

— De ce-aş avea ceva împotrivă? răspunse ea, adresând un zâmbet tânărului şi invitându-l să urce în vehicul.

Abia instalat în maşină, tipul duhnind a alcool puse o casetă şi imediat se auziră acordurile unei melodii lente. Vehiculul demară.

— Glen Beam, se prezentă blondul. E frumos din partea voastră că m-aţi luat; noaptea a fost al naibii de lungă.

Celălalt îi întinse sticla.

— E whisky. Îmi pare bine de cunoştinţă, bătrâne. Mă cheamă Doug. Iar ea e Susan. Susy. OK?

Se aplecă spre ea şi-şi frecă nasul de gâtul ei.

— Termină! Vreau să conduc.

Tânăra femeie îl respinse uşurel, apoi se adresă pasagerului:

— Mergem la Metz. Vă trecem, deci, frontiera în Franţa.

— Mda, adăugă Doug. Rutina de vineri seara... Bem prea mult, tipule, să ştii asta... Mergem la restaurant să ne trezim din beţie, şi la Metz pentru micul dejun. Pe urmă, ne întoarcem la bază. Nu prea ai ce face în partea asta nasoală a Germaniei.

— Locuiţi la Metz? întrebă Beam, ridicând vocea ca să se facă auzit din cauza muzicii, înapoind americanului sticla de whisky.

— Aş! zise Doug cu un glas cleios. Sunt soldat şi îmi am culcuşul la baza militară americană de lângă Kaiserslautem. Hei, Susy! Să opreşti imediat ce vezi un restaurant. Avem nevoie de coca-cola ca să stingem afurisitul ăsta de whisky!

— Ai băut deja destul! zise ea.

— La dracu'! Vreau coca, fir-ar să fie!

— OK. OK, răspunse ea. Vom trece să luăm de la bază şi pe urmă vom merge la Metz.

Beam se aşeză confortabil, uşor ameţit de alcool. Totul avea să fie mai uşor decât crezuse.

După câteva minute, vehiculul intra pe un drum sinuos, pe flancul unor coline împădurite care dominau râul: drumul de acces spre baza militară.

— Ai paşaport? îl întrebă Doug pe tânăr. Să-l arăţi prin portieră.

Beam scoase actele din rucsac în momentul în care maşina reducea viteza, în apropierea gardurilor de sârmă ghimpată. Un om din gardă apăru în lumina cenuşie a zorilor. Susan prezentă o carte de identitate, în timp ce militarul arăta un *Top Security Clearance,* completat cu numele căpitanului Douglas Chalmers. Beam întinse şi el paşaportul.

— OK, domnule căpitan, zise santinela, dându-se la o parte ca să-i lase să treacă.

Trecură în curând prin faţa arsenalului rulant militar, dispus pe teren de fiecare parte a drumului îngust. La dreapta: artileria. La stânga: jeep-uri, ambulanţe, apoi tancuri şi camioane. Beam era fascinat de spectacol. Erau destule pentru susţinerea unui mic război. NATO împotriva Pactului de la Varşovia. Un material care se evalua în milioane de dolari şi care nu aştepta decât să intre în acţiune, sau poate pe piaţa neagră. Beam oftă discret. „Poate

altă dată”, îşi zise el.

Vehiculul sosi în faţa unui grup de barăci militare înconjurate de pădure.

— *Home, sweet home,* fredonă Doug. Cum ţi se pare, tipule?

— Cadrul nu-i deloc rău, răspunse Beam, privind pinii care acopereau colina.

— Ai auzit, Susy? Îi place colţişoru’ nostru, zise ironic militarul.

— Mă duc după coca-cola, spuse Susan, oprind vehiculul în faţa uneia dintre acele îngrozitoare construcţii din prefabricate.

Doug se aşeză cât mai comod ca să uite de oboseală.

— Încă şase luni de tras, zise el, privind un punct imaginar prin parbriz. Pe urmă, mă întorc în ţară.

În partea din spate, autostopistul tăcea în mod ciudat, şi Doug, împins de o intuiţie, se întoarse brusc. Exact atunci Beam apăsă pe trăgaciul armei pe care o avea în mână.

Amortizorul de zgomot atenuă împuşcătura. Capul ciopârţit al căpitanului Douglas Chalmers se izbi violent de geamul portierei. Jeturi lungi de sânge ţâşniră pe bancheta din spate, şi Beam fu nevoit să se arunce într-o parte ca să nu fie stropit. Lichidul roşiatic forma deja o băltoacă pe podeaua vehiculului. Ochii tulburi ai cadavrului păreau că privesc vag de cealaltă parte a geamului, acoperit de materia cerebrală care se scurgea în jos.

Beam se instală în poziţie de aşteptare, deloc impresionat. Susan apăru rapid, cu sticlele de coca-cola în mână. Deschise portiera şi se urcă în maşină.

— Nu mai erau decât...

Beam nu-i lăsă timp să-şi continue fraza, o apucă imediat, ca să o împiedice să strige, şi puse ţeava rece a pistolului M-50 la tâmpla tinerei femei. Un glonţ de 9 mm traversă brusc capul lui Susan. De data asta, felul cum fusese tras glonţul limită pagubele.

Asasinul coborî din Land Rover, împinse picioarele lui Susan în interior şi închise portiera.

Tabăra era pustie. Beam luă una dintre cutiile de coca-cola căzute din mâinile fetei, şi bău pe săturate înainte de a se depărta.

Părea că ştie perfect încotro merge.

Era aproape imposibil să distingi camionul căutat printre cele pe care le zărise puţin mai devreme, dar cel pe care îl dorea era parcat diferit, puţin mai departe de celelalte. Ucigaşul verifică placa de înmatriculare, urcă în vehicul şi ajunse curând pe drum la volanul camionului.

Lui Beam îi plăcea să se afle într-o uşoară stare euforică când îndeplinea o misiune. Fumurile lungi pe care le trăgea din ţigara sa cu haşiş îi dădeau curaj.

Ajuns la intrarea în bază, aceeaşi santinelă se îndreptă spre el, cu un pas lent.

— O mică surpriză! zise el, dând la iveală ţeava armei.

În fruntea soldatului apăru brusc o floare purpurie.

Beam slăbi brusc ambreiajul şi începu să coboare panta.

Vehiculul, îngreunat de încărcătură, dezintegră pur şi simplu gardul de sârmă ghimpată. Conducătorul său nu reduse viteza decât atunci când văzu spatele enorm al remorcii care îl aştepta, cu uşa din spate larg deschisă ca să-l primească. Urcând pe rampa de încărcare, Beam introduse lent vehiculul în remorca enormă. „Un camion într-un camion, îşi zise el, după ce termină manevra. Ca păpuşile ruseşti.” Zâmbi. Drogul avea un efect plăcut.

După închiderea uşilor grele, vehiculul cel mare demară chiar mai înainte ca Beam să fi avut timp să coboare din cabină. Auzi de afară zgomotul câtorva explozii. Atacul de diversiune începea la ora fixată. Fasciculul unei lanterne puternice inundă interiorul remorcii şi asasinul se îndreptă spre Rudy, care stătea puţin mai departe.

— Perfect, domnule Beam, zise el cu un puternic accent german.

Beam trase un ultim fum înainte de a arunca ţigara.

— *Pow!* exclamă el. Ar fi trebuit să vezi ce sânge am lăsat în urma mea, amice! Capul tipului a făcut, pur şi simplu, explozie!

Un zâmbet larg lumină faţa lui Rudy. Beţia succesului combinată cu drogul punea din ce în ce mai mult stăpânire pe tânărul ucigaş.

Beam începu să râdă. Un adevărat isteric.

— Îţi împărtăşesc întru totul entuziasmul pentru moartea soldaţilor americani, zise calm Rudy.

— A, tipule! Pe voi, germanii, nimic nu vă entuziasmează! Haide, destinde-te puţin! Am câştigat!

— Vom câştiga, precum zici, numai după livrarea armelor la Marsilia. Treaba mea va fi atunci încheiată, răspunse Rudy cu un calm imperturbabil.

— Mda, ai dreptate! Marsilia! spuse Beam, mai puţin euforic. Mai e încă mult drum de făcut.

— Am fost încântat de colaborarea dumitale, precum şi de... prietenul dumitale, domnule Beam. E totdeauna o plăcere să

lichidezi membrii imperialismului american. După cum ştiţi, facem tot ce putem pe teritoriul european, şi e plăcut să ştii că cineva este gata să lucreze în direcţia noastră pe un alt continent. America Centrală este foarte departe.

— Te înţeleg, amice, încuviinţă Beam fără să-l asculte.

Se gândea la banii pe care îi câştigase.

— E fantastic, Rudy, să lucrezi cu un terorist şi un şef revoluţionar ca tine. Amicul meu este un mare admirator al organizaţiei voastre, *Direct Action,* cum o numiţi voi. Mda, ce glumă! Să şterpeleşti de la armata americană arme care vor lichida soldaţi americani la El Sal.

Beam izbucni în râs şi îl bătu amical cu palma pe spate pe interlocutorul său.

— Mda, e hazliu, al naibii de hazliu! continuă el.

Beam râse cu lacrimi.

— Pregăteşte-te, Americă Centrală!

Scoase arma şi se prefăcu că trage.

— *Bum!* Gata! *Bum, bum!*

*

* *

Plouase îndelung înainte de căderea nopţii. Umiditatea şi vegetaţia tropicală deasă făceau întunericul impenetrabil. O umbră discretă alunecă lent până la marginea luminişului. Fasciculul reflectoarelor, instalate în jurul taberei militare, îl dezvăluia pe singurul om care păzea perimetrul. O lumină discretă se putea vedea prin fereastra unui bungalou, de unde proveneau vocile oamenilor aşezaţi la o partidă de pocher, însufleţind încremenirea nopţii.

La un semn al siluetei, aflată în poziţie de aşteptare la liziera pădurii, două umbre se iviră din întuneric venind în întâmpinarea lui, apoi dispărură de fiecare parte a porţii mari de acces în tabără, provocând un zgomot abia perceptibil.

Brusc, o mână apucă faţa santinelei, care putu să simtă preţ de o fracţiune de secundă contactul rece al lamei cuţitului, după care se pomeni cu gâtul tăiat. Corpul inert fu apoi aşezat fără zgomot pe solul umed.

Ucigaşii în combinezoane negre se strecurară discret în tabără, apoi dispărură în penumbră.

Liniştea de moarte era deranjată numai de râsetele şi aclamaţiile oamenilor inconştienţi de pericolul ivit.

*

* *

Lumina lumânărilor, reflectată de cristalul paharelor de pe tava de argint, sporea eleganţa seratei. Maiorul Michael Christopher, ameţit de şampanie şi fascinat de privirea tinerei Nadine, aproape că uitase unde se afla.

La invitaţia lui Juan de Riberas, se lipsise de o partidă de pocher la bază, împreună cu prietenii săi. Pe drum, un vehicul păruse că se ţine după maşina lui, după care dispăruse cu puţin înainte de sosirea sa la foarte bogatul proprietar de terenuri.

Salvadorul era o regiune tulbure şi instabilă şi greutatea revolverului său HP Browning, vârât în tocul de piele sub uniformă, îl liniştea.

— Un toast pentru Statele Unite ale Americii! anunţă Juan de Riberas, ridicând paharul, şi pentru asistenţa pe care ţara voastră ne-o acordă în aceste vremuri grele, continuă el.

La capătul celălalt al mesei, *señora* de Riberas şi fiica ei Nadine ridicară şi ele cupele de şampanie spre maiorul Christopher.

— Iar eu, zise acesta din urmă, pentru succesul statelor noastre în strădania lor pentru instaurarea păcii în frumoasa dumneavoastră ţară!

Maiorul vorbea cu sinceritate, dar ştia că mai era nevoie de mult timp până când calmul va domni în Salvador.

Juan de Riberas păru că îi citeşte gândurile.

— După părerea dumitale, domnule maior, peste cât timp vom fi debarasaţi de această sângeroasă gherilă comunistă? Ne distruge podurile, punctele strategice şi pe urmă se împrăştie printre coline. Anul trecut, ne-au ars reşedinţa de vară din Golful Fonseca. Nu fac decât să ne distrugă şi să ne sărăcească ţara.

— Guvernanţii noştri ţin mult ca Salvadorul să rămână o ţară liberă, îl asigură Christopher. De aceea ne aflăm aici, eu şi ceilalţi consilieri militari. Ca să vă ajutăm armata să lupte, ca să punăcapăt acestei situaţii de război.

Îşi alegea cu grijă cuvintele, fără să facă aluzie la timpul de care ar fi fost nevoie pentru îndeplinirea acestei sarcini.

— Uneori, spuse el, presiunea publică face dificil ajutorul guvernului nostru acordat ţărilor ale căror drepturi civile sunt anulate, de aceea este foarte important ca şi conducătorii voştri să elimine şi Escadroanele Morţii.

— Cred că jurnaliştii voştri nu spun totdeauna adevărul când e vorba de ţara noastră, zise Nadine cu o voce blândă.

— În orice caz, interveni tatăl ei, zâmbind, în ciuda violenţei teribile care domneşte în Salvador, există încă insuliţe de pace

precum cea unde ne aflăm acum.

Juan de Riberas arătă cu mâna salonul luxos.

În acel moment o sonerie răsună undeva în imensa vilă şi un servitor se îndreptă spre intrarea clădirii.

*

* *

Locotenentul Pete Bronsky, din armata americană, aruncă o privire spre căpitanul Mandrell, apoi puse cărţile pe masă.

— Doi aşi şi un popă. Nu ştiu cum faci, Mandrell, de câştigi de fiecare dată. Iar m-ai bătut.

— Dacă nu mizezi, nu poţi nici să pierzi, nici să câştigi, încă o partidă? zise Mandrell, adunând câştigul.

King şi O'Leary aruncară şi ei cărţile pe masă şi Mandrell începu să amestece cărţile.

— Să nu crezi că vei pleca că toţi banii ăştia, Eric! zise ironic King.

Bronsky părăsi partida şi zise:

— Ciao, băieţi!... Nu vreau să mă ruinez. În ritmul ăsta, o să ajungeţi să vă puneţi şi femeile la bătaie.

Luă pachetul cu ţigări şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci? întrebă O'Leary.

— Să-mi dezmorţesc puţin picioarele înainte de a merge la culcare. Mâine ne aşteaptă o zi lungă.

— Mda, manevrele, mormăi King, arătându-şi noile cărţi, care erau la fel de proaste ca cele dinainte. Pe mâine, Pete.

Bronsky părăsi încăperea şi închise uşa în urma lui. Afară, umiditatea îl învălui ca o cuvertură udă. Aprinse o ţigară şi porni pe lângă bungalou.

Bronsky, Mandrell, King şi O'Leary făceau parte dintre cei optzeci de consilieri militari prezenţi în Salvador. Misiunea lor dificilă şi plicticoasă nu trebuia să lase nimic la întâmplare în mijlocul acelui război care nu ierta eşecul, iar singura posibilitate de a câştiga era să hărţuieşti inamicul zi şi noapte fără odihnă. În Salvador, problema primordială consta în faptul că armata nu avea nici o noţiune despre război. În fiecare dimineaţă, soldaţii îşi începeau vânătoarea de oameni, urmărindu-i pe luptătorii de gherilă care părăsiseră deja regiunea din ajun, iar la ora cinci seara, toate unităţile se întorceau în tabără ca şi cum ar fi fost chemate de o sonerie. Nu era destul să-i antrenezi să lupte, mai trebuia să fie învăţaţi şi principiile războiului şi ale luptei de gherilă, ceea ce îl făcea deseori pe Bronsky să se înfurie.

Trase iar din ţigară şi o luă după bungalou.

— La dracu'! exclamă el brusc.

Poarta de acces în tabără era larg deschisă şi omul de pază nu se vedea nicăieri. Nu era prima dată când se întâmpla aşa ceva. Aruncă cu nervozitate chiştocul şi se îndreptă spre poartă.

Când ajunse la jumătatea distanţei, o siluetă neagră se ivi brusc din umbră, oprindu-se în faţa lui cu arma în mână.

— Ce...

Cuvintele lui Bronsky fură imediat oprite. Fu lovit violent în cap cu patul unei puşti şi îşi pierdu cunoştinţa. Unul dintre agresori se aplecă peste corpul inert şi scoase un cuţit mare. Bronsky muri cu gâtul tăiat.

*

* *

Conversaţia fii întreruptă de soneria de la uşă.

— Cine ar putea să fie? întrebă *señor* Juan de Riberas.

Deodată, un strigăt înăbuşit, urmat de paşi precipitaţi, stârni îngrijorare printre invitaţii proprietarului de pământuri. Maiorul Christopher se ridică imediat în picioare, scoţând revolverul cu un gest de automat. O bănuială cumplită îi trecu prin minte.

— Ieşiţi! le ordonă el celor din salon, chiar în momentul în care o siluetă neagră ajungea la intrarea în încăpere.

Christopher trase primul, oprindu-l pe atacator cu un glonţ în cap, în timp ce familia Riberas şi ceilalţi fugeau spre partea din spate a vilei.

Vesela se făcu ţăndări în momentul în care alt inamic apăru în salon, trăgând cu sălbăticie. Christopher apăsă de două ori pe trăgaciul armei şi ucigaşul se prăbuşi mort peste cadavrul complicelui său. Alte strigăte pe culoar fură urmate de focuri de armă.

Ofiţerul american se aruncă la adăpostul uşilor care dădeau spre un mezanin, şi al treilea atacator ţâşni în mijlocul salonului, mitraliind totul fără discernământ. Replica nu se lăsă aşteptată, şi gloanţele trase de maior îşi atinseră ţinta, după care o tăcere apăsătoare urmă violenţei ultimelor clipe.

Christopher ieşi rapid pe terasa care se întindea de-a lungul casei. Puţin mai departe, alte uşi se deschideau spre partea din faţă a vilei. Înaintă fără zgomot până la prima uşă şi privi cu atenţie. În afară de cadavrul unui servitor, care zăcea într-o băltoacă de sânge, în faţa intrării, culoarul era gol. Se pregătea să-l străbată când atenţia îi fu atrasă de umbra proiectată de o puşcă pe un perete. Maiorul ridică ţeava revolverului şi aşteptă. Teroristul înainta lent, zărind prea târziu ameninţarea. Un rictus

sinistru îi schimonosi faţa în momentul în care glonţul îi perforă capul. Tipul fu proiectat în spate, în timp ce capul îi făcea explozie.

Christopher se depărtă imediat de vilă şi se ascunse în vegetaţia care înconjura proprietatea. O rafală de gloanţe îi trecu pe lângă faţă. Întorcându-se în direcţia sunetului, trase şi el şi avu satisfacţia să audă zgomotul unui corp care se prăbuşea greoi. Tirul adversarului încetă brusc.

De lângă aleea unde acoperişul de vegetaţie lua sfârşit, maiorul putea să vadă interiorul vilei prin uşile deschise. Schiţă imediat un zâmbet când zări silueta altui ucigaş reflectată de o oglindă mare în fundul culoarului.

Străduindu-se să stea în umbră, Christopher se fofilă de cealaltă parte a aleii şi trase de două ori în ţintă. Abia al doilea proiectil îl nimeri pe ucigaş, fără să-l omoare, şi acesta dispăru imediat.

Maiorul se pregătea să se ia după el, când o creangă trosni în spatele lui. Imediat simţi la gât oţelul rece al unei puşti.

— Lasă arma, ticălosule! se răsti cineva în spatele lui.

Presiunea puştii deveni şi mai mare, aproape sufocându-l pe militar, şi o lovitură violentă de genunchi în şale îl aruncă cu faţa la pământ. Talpa ucigaşului îi strivi mâna dreaptă, obligându-l să dea drumul la armă.

— Şi acum vei plăti! zise teroristul, beat de ură.

Au fost ultimele cuvinte pe care le auzi maiorul Michael Christopher.

*

* *

Mandrell întoarse ultima carte: un joker. Norocul se ţinea scai de el.

Un zgomot înăbuşit se auzi în exteriorul bungaloului. Toţi trei se priviră instantaneu. Mandrell sugeră:

— Mai bine să aruncăm o privire; nu se ştie niciodată.

King abia reuşi să deschidă uşa şi o lamă ascuţită îi traversă gâtul. Simţi încă o secundă sângele revărsându-i-se în valuri pe piept, după care se prăbuşi fără viaţă pe podea.

Şase oameni în combinezoane negre ţâşniră în încăpere şi armele lor începură să împrăştie moartea în jur.

Toracele lui O’Leary făcu, pur şi simplu, explozie sub impactul unui proiectil. Corpul său fu aruncat în perete, apoi alunecă lent până la podea, ca o marionetă dezarticulată.

Mandrell se avânta spre fereastră în momentul în care o rafală

îl seceră în plină cursă. Se prăbuşi pe pervazul ferestrei, cu spatele ciuruit de gloanţe. Mâna lui dădu drumul la câteva cărţi şi joker-ul căzu ironic pe podea.

Norocul îl părăsise.

Tăcerea apăsătoare învălui din nou noaptea tropicală.

Omul se tolănea greoi pe bancheta din spate a limuzinei imense. Oricât de năucitor ar fi putut să pară, puţine vehicule puteau să-i adăpostească statura impozantă. Se uită pe fereastră la luminile din San Salvador care se revărsau asupra văii, ca o sfidare parcă la adresa nopţii, şi îşi netezi cutele costumului alb. Afară, trei oameni înarmaţi aşteptau ordinele şi vorbeau cu glas scăzut. În fine, fasciculele luminoase ale unor faruri măturară drumul puţin mai departe, urmate de aproape de un al doilea vehicul.

În acest timp, ceilalţi le aşteptau de-a lungul şoselei care ducea la groapa centrală de gunoi. Timp de mulţi ani, aceasta servise Escadroanelor Morţii ca loc ideal pentru a se debarasa de cadavrele victimelor lor. Noul guvern, ales recent, decisese ca, ajutat de Statele Unite, să împiedice aceste mici grupuri să acţioneze. Gropile de gunoi nu mai erau folosite şi vulturilor le era foame, dar populaţiei îi era prea frică de religie ca să se aventureze acolo noaptea. Era, deci, puţin probabil că ar fi putut să fie deranjaţi.

Cele două vehicule opriră în faţa limuzinei şi portierele se deschiseră, lăsând să coboare câţiva oameni îmbrăcaţi în negru. Unul dintre ei se apropie de limuzină, iar tipul imens în costum complet alb coborî geamul cu câţiva centimetri.

— Nici o problemă cu baza, Jeremiah, anunţă nou-venitul. Şi l-am lichidat pe maior la vila familiei Riberas. Numai că a reuşit să împuşte trei dintre băieţii noştri şi alţi trei sunt răniţi. Vor putea să trăiască dacă...

Jeremiah ridica deja geamul, fără să mai asculte restul frazei. Eşecul trebuia să fie pedepsit, şi soldaţii săi, ca, de altfel, toţi oamenii lui, ştiau asta şi cunoşteau sentinţa.

Apucând termosul de lângă el, „monstrul” îşi extrase cei doi metri şi zece centimetri din habitaclu, se îndreptă spre camionetă şi ordonă:

— Aruncaţi cadavrele americanilor în groapă! Mişcaţi-vă mai repede!

Apoi se apropie de cei trei răniţi, culcaţi pe marginea drumului, conştienţi numai pe jumătate. Sângele le impregnase cămăşile şi suferinţa le schimonosea trăsăturile feţei.

Jeremiah scoase calm trei pahare mici de argint din buzunarul hainei şi le umplu cu lichidul din termos.

— Beţi asta şi durerea o să dispară, zise el, întinzându-le băutura.

Al treilea tip nu avea forţa să se ridice, aşa că Jeremiah turnă chiar el otrava în gura soldatului său.

Aproape instantaneu, cei trei răniţi fură scuturaţi de convulsii violente, părând că luptă cu nişte duşmani invizibili care le loveau piepturile. După câteva secunde de supliciu, un horcăit cumplit precedă ultima lor suflare şi moartea puse, în sfârşit, stăpânire pe ei.

Tipul enorm se întoarse spre restul trupei, ordonă să fie luate cadavrele şi se întoarse în limuzină, în timp ce soldaţii săi transportau în tăcere cadavrele camarazilor lor în interiorul furgonetei.

Jeremiah îşi netezi din nou costumul, în timp ce şoferul său pornea spre vest.

Îşi zise că totul se derulase perfect şi că nu mai rămăsese de executat decât o singură operaţiune, operaţiunea finală.

CAPITOLUL II

— Senatorul aşteaptă, ca totdeauna, anunţă cu răceală secretara.

Walker Jessup continuă să contemple pe fereastră peisajul vălurit. Începea să aprecieze vizitele la senator.

Îndreptând un deget lung şi îngrijit spre interfon, blonda apăsă butonul de apel. Întorcându-se ca să o privească, Jessup se întrebă cum puteau degetele ei, ale căror unghii semănau cu nişte desfăcătoare de conservă, să formeze un număr de telefon, să ţină un stilou sau să bată la maşină. Dar, bineînţeles, nu era nevoie să facă asta, fiind angajată pentru cu totul alte ocupaţii, imposibil de mărturisit într-un confesional.

Când se deplasa, corpul ei splendid părea că spune „da”, dar cele două blocuri de gheaţă albastre, care erau ochii ei, te îngheţau pe loc şi spuneau cu duritate contrariul.

Jessup intră în biroul senatorului. Demnitarul, un bărbat mic de statură, părea că dispare în spatele imensului său birou. Aşezat pe scaun, pierdea avantajul tocurilor, care îi procurau câţiva centimetri suplimentari, şi semăna cu ceea ce era în realitate: un tip mic şi plin de complexe.

Iluzia creează realitatea şi senatorul avea obiceiul să trucheze această realitate.

— Ai citit dosarul? întrebă el, jucându-se nervos cu stiloul.

Jessup dădu din cap afirmativ.

— Şi îi convine? continuă politicianul, a cărui nervozitate creştea în mod vizibil.

— Îi convine, răspunse Jessup.

— Excelent.

Senatorul se destinse brusc, puse jos stiloul şi zise:

— Crezi că va accepta la tariful obişnuit?

— Două sute de mii de dolari pentru fiecare membru al echipei, plus cheltuielile, confirmă Jessup.

— De acord, o treime din sumă achitată în avans şi restul după îndeplinirea contractului.

— În privinţa condiţiilor, va trebui să discutaţi cu Nile Barrabas, e vorba de serviciile lui!

— Bineînţeles, spuse senatorul, schiţând o grimasă.

De obicei, relaţiile între Jessup şi senator erau impregnate de un antagonism reciproc, pe care nici măcar nu încercau să-l

ascundă. Azi, omul politic îşi masca antipatia în spatele surâsurilor forţate pe care le adresa interlocutorului său.

Senatorul era unul dintre stâlpii politicii externe a Statelor Unite, dar, în spatele imaginii ferme şi decise pe care o oferea personajul public, se afla un intrigant, ale cărui ambiţii şi servicii pe care le făcea prietenilor îl conduceau uneori în centrul unor probleme importante.

Atunci, făcea apel la Walker Jessup.

Acesta avea o reputaţie şi o poreclă bine înrădăcinate: *The Fixer,* „Aranjorul”. În schimbul unui preţ bun, el „aranja” orice. De foarte multe ori, sarcina propusă era delicată. Dar Jessup era un specialist în materie, având relaţii chiar cu FBI-ul, CIA şi alte câteva servicii de informaţii, care aveau secrete până şi iniţialele. Practic, toţi spionii, politicienii şi diplomaţii din lume, care făceau jocul pentru câţiva dolari americani, aveau numărul de telefon trecut pe carneţelul său special.

Mult timp, Jessup a încercat să convingă Camera de Fonduri că senatorul trebuia să finanţeze o echipă de Forţe Speciale, care să acţioneze în afara legilor şi a politicii externe, în diferite ţări din lumea a treia. Răpirea unui preşedinte african de către teroriştii Kaluban decisese, în sfârşit, comisia să adopte această propunere, şi asta în pofida obiecţiilor persistente ale senatorului. Jessup a format, deci, o echipă de oameni demni de încredere, fiecare membru al ei având competenţe indiscutabile şi deosebite, toţi fiind puţin cam săriţi de pe fix!

Pentru a conduce această echipă, Jessup găsise un fost colonel de armată, care luptase în Vietnam şi îşi câştigase medaliile cu brio. Un soldat care se săturase de intrigile politice nenorocite ce controlau armata, părăsind partida. Un mercenar profesionist.

Până în acel moment, el şi soldaţii lui îndepliniseră cu brio toate operaţiunile încredinţate de senator prin intermediul lui Jessup, chiar şi cele mai imposibile.

Acum, politicianul avea de rezolvat o nouă problemă, şi făcea din nou apel la serviciile lui Barrabas.

În marele birou, Jessup aştepta explicaţiile interlocutorului său.

— Este important, bineînţeles, începu el, ca Barrabas, colonelul Barrabas, să înţeleagă că această misiune este extrem de delicată. Trebuie să urmăm o politică de reţinere în America Centrală, ca să păstrăm lucrurile aşa cum sunt, până când vom putea propulsa sistemele economice în aceste regiuni.

— Şi armatele de dictatori pe care le susţine guvernul nostru.

Senatorul agită mâinile în semn de neputinţă şi continuă:

— Stabilitatea e uneori mai importantă decât democraţia. Este o problemă foarte delicată.

— Sunt convins de asta, replică Jessup.

În realitate, după cum ştia foarte bine Jessup, senatorul şi toţi cei de la Washington ajunseseră într-un fel de „fundătură” în America Centrală, fundătură care începuse cu Nicaragua.

În loc să opteze pentru o democraţie, Washington-ul îl susţinuse pe nemilosul dictator Somoza. Sandinişti marxişti au luat puterea şi nicaraguanii au susţinut noul lor guvern, extinzând revoluţia până în Salvador.

În Statele Unite, opinia publică nu era de acord cu o intervenţie directă în America Centrală, astfel încât guvernul SUA susţinea în mod redus adversarii guvernului sandinist, trupele *contras,* stabilite în Honduras şi în Costa Rica. Asta cel puţin lăsa timp Salvadorului ca să învingă luptătorii de gherilă, în timp ce Nicaragua era ocupată cu propriile sale frontiere.

Dar aceste trupe *contras* erau doar nişte miei sacrificaţi pe altarul sângeros al politicii externe a Statelor Unite. Având doar cu ce să distrugă câteva poduri şi să doboare câţiva soldaţi la frontiere, ele fugeau apoi în junglă, unde mureau de pe urma rănilor care se infectau. Guvernul Statelor Unite îşi afirma susţinerea, dar fondurile nu veneau şi cei de la Washington se distrau cu lucruri neînsemnate, precum secretara blondă a senatorului.

— Jessup, continuă acesta, orice ai crede, politica noastră este rodul unei gândiri şi unei atenţii serioase şi profunde. Din nefericire, este greu să iei în calcul toate lucrurile accidentale, de aceea...

Politicianul făcu o pauză, ca şi cum ceea ce urma să spună nu i-ar fi plăcut deloc.

— ... Aveţi nevoie de noi, îi termină fraza Jessup, şi de afurisita asta de echipă.

— Să spunem mai curând Forţe Speciale, îl corectă senatorul. Cred că ar trebui să avem respect faţă de aceşti oameni, nu?

— Asta e şi părerea mea.

— Cu riscul de a mă repeta, insistă senatorul, sarcina e foarte delicată. Cinci dintre consilierii noştri militari, aflaţi în misiune în Salvador, au fost omorâţi cu sălbăticie. Nu ştim dacă asasinii fac parte din Escadroanele Morţii sau dintre luptătorii de gherilă. Suntem siguri doar de faptul că au folosit arme furate acum o lună de la una dintre bazele noastre europene. Până acum, n-am anunţat nimic presei, dar, când va afla, îţi imaginezi rezultatul.

Se vor găsi unii care să sugereze că le-am vândut aceste arme.

— Mda, mereu aceeaşi poveste. Vulturii vor cere trimiterea masivă de trupe la faţa locului, iar porumbeii vor predica retragerea lor. Oricum, politica Statelor Unite în America Centrală se va topi ca un bloc de gheaţă în bătaia soarelui tropical.

— Exact asta este, confirmă politicianul. Nicaragua va furniza arme armatelor revoluţionare care operează în Salvador, forţele *contras* din Honduras şi Costa Rica vor încerca să invadeze Nicaragua, iar noi nu vom fi în măsură să-i reţinem. America Centrală va sfârşi într-o baie de sânge şi Cuba va profita ca să intervină.

— Urmată de ruşi.

Senatorul se sprijini de birou şi se aplecă spre Jessup.

— În regiune, operează cinci armate diferite. Una dintre ele este vinovată pentru asasinate şi vrea să distrugă politica noastră externă. Ştim doar că o încărcătură mare de arme ultramoderne ale NATO, furate cu câteva săptămâni în urmă, se află în drum spre America Centrală pe cale maritimă. Dacă Barrabas nu va elimina această ameninţare, Statele Unite vor ajunge într-o situaţie imposibilă.

— De ce nu-mi daţi toate detaliile? zise Jessup, uitându-se ţintă la senator.

— Nu mă forţa, Jessup. Relaţiile noastre sunt doar de ordin strict profesional şi există doar prin forţa împrejurărilor. Avem nevoie de tine din când în când pentru rezolvarea anumitor probleme. Dar nu uita că, fără noi, ai fi fost şomer. Să fim foarte clari în privinţa asta. Dispui de toate informaţiile pe care reţeaua noastră le-a putut culege. Apare evident că acest Beam lucrează cu teroriştii organizaţiei *Direct Action* din Europa, ca să dejoace interesele americane. Misiunea colonelului Barrabas şi a echipei sale constă în eliminarea lui Beam şi distrugerea reţelei de trafic de arme pe care a organizat-o, precum şi a armelor. Cu alte cuvinte, vor trebui să restabilească echilibrul pe care l-am instaurat acolo. În acest timp, mă voi duce în Salvador în vizită oficială, ca să liniştesc spiritele la Washington.

Senatorul păstră o scurtă tăcere, părând că se gândeşte la ceva care îl tracasa. Jessup presimţea ce anume avea să urmeze şi instinctul nu-l trăda niciodată.

— Da? insistă el.

— Mai este ceva, zise, în sfârşit, senatorul, fără să-şi privească interlocutorul. În măsura în care Barrabas se află în misiune acoperită acolo, este foarte probabil ca drumul lui să se

intersecteze cu cel al luptătorilor de gherilă salvadorieni.

Jessup devenise deja temător şi era convins că nu-i va plăcea ce avea să audă.

— Acel şef al gherilei, Rosaria, i-a inspirat mult pe revoluţionarii din Salvador. Dispariţia lui ar însemna pentru noi o mare binefacere.

— Dacă înţeleg bine, replică Jessup, vreţi ca Barrabas să vă rezolve problemele cu Beam şi, cu aceeaşi ocazie, să determine avansarea obiectivelor voastre urgente în politica externă exact în momentul în care faceţi acolo o vizită oficială? E un calcul foarte bun.

Jessup ştia că senatorul nu trişa. Dacă războiul civil din Salvador ar fi putut să fie oprit, întreaga onoare i-ar fi revenit lui, aflându-se şi în plină perioadă electorală.

— Doar dacă se iveşte ocazia, adăugă repede senatorul, care începuse să se joace nervos cu stiloul. Şi am mai putea, cu ocazia asta, încerca reevaluarea sumei, continuă el cu o voce timidă. Barrabas e cunoscut pentru simţul său etic foarte pronunţat. De altfel, asta l-a şi făcut să părăsească armata după ce am pierdut Vietnamul. Probabil că se săturase să fie numit asasin. Deci, îi veţi spune?

— O voi face.

— Oricum, nu văd de ce ar refuza. La urma urmelor, e doar un mercenar, plătit ca să ucidă.

Jessup dădu din umeri şi răspunse:

— Va accepta sau nu, doar dacă...

Nu-şi termină fraza şi se îndreptă spre uşă, marcând astfel sfârşitul audienţei.

— Doar dacă ce? insistă senatorul.

Jessup se întoarse. Zâmbi ironic şi răspunse:

— Doar dacă nu va veni aici să vă lichideze... Această variantă nu poate să fie exclusă, spuse el înainte de a ieşi pe culoar.

Furios, senatorul aruncă stiloul pe birou.

*

* *

Nile Barrabas citea titlurile ziarului în momentul în care avionul Concorde se apropia de coasta newyorkeză. Avionul începu să coboare şi la orizont apăru profilul dantelat al insulei Manhattan. Chiar şi de la distanţă, oraşul New York părea plin de mişcare. Nile împături ziarul şi privi în depărtare Aeroportul John F. Kennedy, care părea că se măreşte văzând cu ochii.

Cu şase ore în urmă, lua dejunul cu Erika într-un hotel parizian

şi îşi făceau amândoi planuri pentru restul zilei. Atunci, deschizând *Internaţional Herald Tribune,* dăduse peste anunţul lui Jessup. Tăcerea se lăsase brusc peste camera de hotel, în timp ce Barrabas se uita fix la ochii splendizi ai tinerei femei. Erika spusese apoi pe un ton calm:

— Te voi ajuta să-ţi faci valiza.

Experienţa căpătată alături de un om precum Barrabas o învăţase să accepte plecările sale neaşteptate fără să pună întrebări. Şi ştia să nu-şi arate niciodată decepţia. Era cu adevărat o femeie nemaipomenită.

Nile se întreba deseori cum suporta Erika modul lui de viaţă. Totdeauna pleca foarte repede, fără să întoarcă deloc capul spre trecut sau să se gândească la viitor; considera că nu există altă alternativă. Era ori da, ori nu.

— Eşti sigur că nu eşti un star de cinema?

Adolescenta care stătea lângă el îi întrerupsese brusc gândurile. Era a treia oară de la decolare când fata îi punea această întrebare. Barrabas îi zâmbi şi răspunse:

— Jur că nu. Sunt, pur şi simplu, un om de afaceri. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Nu ştiu de ce, continuă ea, molfăind guma de mestecat şi răsfoind paginile unei reviste, dar îmi păreţi foarte cunoscut.

Obişnuit cu acest gen de situaţii, Barrabas nu se mai mira. Trupul său atletic, trăsăturile accentuate şi părul blond îi făceau pe oamenii obişnuiţi să creadă cu uşurinţă că îl văzuseră la televizor.

La oprirea avionului, Barrabas se ridică imediat, fericit să-şi poată dezmorţi picioarele. Câteva minute mai târziu, străbătea culoarele interminabile în direcţia vămii, când auzi o voce în spatele lui.

— Îmi pare tare rău că ţi-am întrerupt vacanţa.

Întorcându-se, Nile zări silueta familiară a lui Walker Jessup.

— Jessup, sper să ai alte bucurii în viaţă decât aceea de a-mi strica mie momentele de plăcere.

Jessup îl prinse de braţ şi îl trase spre ieşire. Mergea remarcabil de repede pentru un tip care se deda frecvent plăcerilor culinare şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului la birou.

— De data asta, avem o afacere excelentă pentru tine şi echipa ta.

În pofida tonului vesel cu care vorbea, ofiţerul serviciilor de informaţii nu zâmbea deloc.

O maşină BMW îi aştepta în faţa aeroportului. Barrabas urcă în faţă şi Jessup se instală la volan, după care porniră spre Manhattan.

— Senatorul mi-a oferit o limuzină, zise Jessup, dar o prefer pe asta. E mai discretă şi mai economică. A popularizat un întreg program de economisire a energiei, dar asta nu-l împiedică să se deplaseze cu un Cadillac imens. În orice caz, eu nu înghit acest gen de demonstraţii.

— De aceea sunt doar un soldat, Jessup. E mai simplu. Îmi fac doar treaba, curat şi eficace, spuse Barrabas, şi în cel mai mare secret posibil, pentru ca voi, cei la Washington, unde creaţi toate complicaţiile, să scăpaţi de situaţia în care v-aţi băgat.

— Nile, eu nu atrag problemele. Mă lasă doar să le rezolv problemele lor, după ce răul a fost făcut. Şi le mai şi vine greu să-mi ceară ajutorul. Când mă gândesc că mi-au trebuit ani de zile ca să-i conving că trebuia formată o echipă de Forţe Speciale... Tipii de la Pentagon o numeau echipa mercenarilor, până la operaţiunea din Africa, care a fost un mare succes. Atunci, le-au zis misiunilor voastre operaţiuni camuflate şi v-au trimis în Iran. I-aţi surprins tare mult rămânând în viaţă şi au acceptat, în sfârşit, să vă menţioneze cu numele de Forţe Speciale. Aţi crescut în grad. Eu prefer să vă spun SOB: Soldaţii lui Barrabas.

Jessup îi întinse colonelului dosarul pe care îl scosese din servieta-diplomat şi conduse vehiculul pe un drum lateral, în direcţia podului Queensborough, în timp ce Barrabas studia documentele.

— Cazul a fost secret până azi, dar mâine se va lăfăi pe prima pagină a ziarelor. Pe urmă...

— Treaba o să se înfierbânte, continuă Barrabas.

— Da, cinci consilieri americani asasinaţi în stilul Escadroanelor Morţii şi cadavrele lor aruncate la groapa de gunoi... dar cred că nici escadroanele şi nici luptătorii de gherilă nu au făcut asta, spuse Jessup.

— Treaba se complică, conchise colonelul. Escadroanele Morţii au fost aproape scoase din circuit. Şi asta ar fi oricum stupid din partea lor. Pe de altă parte, nu e nici stilul luptătorilor de gherilă.

— Aruncă o privire pe bancheta din spate, îi zise Jessup. În valiza mare de aluminiu e ceva care te va interesa.

Barrabas deschise cutia metalică în care se afla o puşcă automată, căreia nu fu în stare să-i precizeze modelul. Arma era ultramodernă şi foarte recentă.

— Maiorul Christopher, spuse Jessup, a fost lichidat cu această bijuterie. Puşca a fost descoperită în tufişuri. A fost o şansă mare că a putut să fie recuperată.

— Trebuie să fie vorba de un model german, conchise Barrabas, după ce îi studie forma. Nu există chiulasă, continuă el, examinând mecanismul de tragere. Şi au descoperit, în sfârşit, un sistem de muniţii fără tuburi! exclamă el, zărind unul dintre gloanţe.

— Exact, Nile. Ai în mână faimoasa G-11, puşca automată cea mai perfecţionată din lume. Este cea mai mare sfidare în domeniul tehnologiei armelor de la inventarea puştilor automate. Acum, germanii au rezolvat problema.

Fabricarea puştii G-11 avea să rezolve multe dificultăţi, cei doi bărbaţi erau perfect conştienţi de asta. Cu puştile automate care aveau un tir prea rapid, soldaţii se prăbuşeau sub greutatea unor rezerve de muniţii prea mari. Vreo sută de cartuşe pentru M-16 cântăreau un kilogram şi cadenţa de tir era totdeauna limitată de viteza de ejectare a tubului din chiulasă. Pentru a remedia acest handicap, trebuia inventat un sistem care să evite folosirea tuburilor, şi procedeul fusese în cele din urmă descoperit.

— Trebuia găsit un mijloc de a lega încărcătura explozivă de proiectil fără a risca o explozie prematură, cu ocazia introducerii într-o magazie fierbinte, explică Jessup. O companie din Germania de Vest a pus la punct o formulă chimică, făcând procedeul eficace. *Heckler and Kock* se ocupă de fabricarea puştii. Munca chiulasei este redusă la jumătate, de aceea are forma cilindrică.

— Puterea tirului e probabil surprinzătoare, spuse Barrabas.

— Două mii de proiectile pe minut faţă de opt sute în cazul puştii M-16. Gloanţele folosite sunt foarte mici – 4,47 mm ceea ce face reculul practic inexistent şi arma foarte precisă. Pentru un tir la o sută de metri, împrăştierea a trei gloanţe nu depăşeşte lărgimea corpului inamicului. E cu adevărat ceva excepţional, fără a uita că muniţiile sunt de două ori mai uşoare decât cele pentru puşca M-16. O adevărată bijuterie! O minune a tehnicii!

— Mda, puşca perfectă a mercenarilor şi a luptătorilor de gherilă. În curând, va lua locul puştii de asalt AK-47 şi armelor clasice folosite în lumea a treia. Cum a aterizat asta în Salvador?

— Nu prea se ştie, Nile. Aceste puşti abia au ieşit din uzine. Dar am aflat că o încărcătură de arme noi şi experimentale a fost deturnată, în urma unui atac terorist la una dintre bazele militare americane din Germania, în urmă cu o lună. Această puşcă făcea

parte din lotul furat, precum şi două dintre noile rachete, cele numite LANCE. Ele au o mare eficacitate, acţionând ca bombele cluster, dar închipuie-ţi că mărimea lor este cea folosită în artilerie şi că au posibilitatea să arunce opt sute douăzeci şi cinci de bombe mici asupra unor ţinte bine precizate. Îţi închipui pagubele?

Jessup scoase din buzunarul interior al hainei o fotografie şi o arătă însoţitorului său.

— El este Glen Beam, continuă Jessup. Călăuză pentru traficanţii de droguri. Un tip cu un renume internaţional. Mai recent a furnizat filme de groază de genul celor la care se uită depravaţii. Acei tipi ţăcăniţi, care juisează când văd femei masacrate cu lancea sau cu maceta, în momentul în care îşi regulează partenera. Nimeni nu poate să pună mâna pe el; nu ştim nici măcar dacă face trafic de arme. Sursele noastre de informaţii spun că a fost implicat în cazul Kaiserslautem. Servea drept legătură între teroriştii din *Direct Action,* care au furat armele, şi cel care dirijează operaţiunile din America Centrală. Nu Beam, ci altcineva se află în spatele rahatului ăstuia mare! Am auzit de multe ori de Beam, dar nu am avut niciodată neplăcerea să-l întâlnesc; ştiu că ambiţiile sale sunt limitate. Îi plac foarte mult banii şi mai puţin cauzele politice. Lucrează pentru cineva, iar acest cineva încearcă să distrugă politica Statelor Unite în America Centrală.

— Cine? Un fel de a cincea coloană?

Jessup dădu din umeri.

— În trei ţări diferite acţionează deja cinci armate. În America Centrală, catastrofa e iminentă, continuă el, aruncând o privire rapidă spre colonel. Şi va trebui să te duci la faţa locului. Serviciul de informaţii a primit o telegramă în urmă cu câteva zile. O încărcătură de arme şi rachete LANCE a părăsit portul Marsilia săptămâna trecută cu destinaţia Mexico. Combinaţia obişnuită. Navă liberiană, *Sally Queen*, acte legale, şi pot să navigheze de aici şi până la Atena fără să putem cunoaşte adevăratul proprietar. Nava trece prin Canalul Panama în două zile.

— Cunosc urmarea, interveni Barrabas. Urmărim încărcătura şi îi descoperim pe cei pe care îi căutaţi.

— Şi îi eliminaţi, completă Jessup. Ţi se pare destul de simplu, Nile?

Barrabas rămase tăcut, cu privirea aţintită la circulaţia intensă din Manhattan.

— În acest timp, alte informaţii despre Beam vor parveni serviciului meu de informaţii. Îţi voi comunica tot ce am primit în seara asta. Altfel, nimic nu s-a schimbat, condiţiile au rămas aceleaşi. Tu lucrezi pentru mine şi SOB pentru tine. Dacă vreunul este prins, nimeni nu ştie nimic. Eu îţi voi furniza toate informaţiile şi codurile, iar tu te vei ocupa de restul, inclusiv materialul militar, cum vei crede de cuviinţă.

— În privinţa asta, am oamenii mei în Panama.

Jessup pătrunse cu maşina în mijlocul traficului de pe East Side. Zgomotul neîncetat al oraşului impregna atmosfera, strecurându-se prin cele mai mici interstiţii ale maşinii. Lui Barrabas îi plăcea America, ţara lui natală, casa lui, dar în astfel de momente înţelegea de ce seninătatea Europei îl invita la odihnă între două misiuni.

— Îl vom lua primul pe Liam O'Toole, spuse Jessup, virând pe Strada 42. Dacă îl găsim în starea lui obişnuită, înseamnă că are stomacul plin cu whisky.

— E un soldat bun, zise Barrabas, aprinzând o ţigară. Toţi sunt soldaţi buni. Au dovedit-o pe deplin.

— Mda, adevărat, aprobă texanul cu o voce tărăgănată. Dar uneori îmi vine greu să cred că afurisiţii ăştia lucrează pentru tine!

*

* *

Un roşcovan cu faţa stacojie goli pe nerăsuflate paharul de whisky, după care îl puse cu zgomot pe bar.

— Încă unul! îi ordonă el barmanului, care se uita cu îngrijorare peste umărul clientului său.

Liam O'Toole se răsuci cu scaunul, ca să-i vadă pe tipii aflaţi la câţiva centimetri în spatele lui. Jacob Wheeler îl găsise în cele din urmă. Wheeler conducea o companie de construcţii. Atunci când lucra pentru el, O'Toole era expertul său în demolări. După spusele lui Thelma, soţia fostului său patron, acesta îl concediase în urma unei crize de gelozie în faţa celor optsprezece medalii pe care soldatul le primise pentru bravura sa. Thelma, o tipă cu sâni uriaşi, îi făcea curte lui Liam, fără discreţie, de mai multe luni, şi îi venise ideea să se răzbune pe Wheeler prin intermediul plăcerilor lubrice pe care i le oferea nevasta lui stupidă.

În seara în care se întâlniră, Thelma sorbea unul dintre acele infecte cocteiluri numite „Deliciile Diavolului", spărgând mereu balonaşe de gumă cu o plăcere răutăcioasă. În cele din urmă, seara se termină cu insulte şi Liam, împins la capătul răbdărilor,

apucă cea de a doua băutură „diabolică” pe care se pregătea s-o savureze, aruncându-i-o în faţă.

Afară, îl aştepta o surpriză în parcarea unde lăsase maşina. Cineva pe care nu-l văzuse de mulţi ani şi sub ordinele căruia luptase în războiul din Vietnam: Nile Barrabas. Colonelul îi propusese o anumită treabă şi el regăsise curând pasiunea pentru luptă în cursul primei misiuni a celor din SOB.

În acest timp, Thelma, întoarsă la soţul ei, îi explicase situaţia compromiţătoare în care o pusese irlandezul, trecând sub tăcere, fireşte, partea ei de vină.

În cele din urmă, Jacob Wheeler îl găsise, iar cei doi tipi care îl însoţeau nu-şi ascundeau deloc intenţiile. Locul acela începea să pută, şi Liam încă nu reuşise să consume provizia de whisky pentru seara aceea.

Barmanul tânăr îi întinse paharul plin cu o mână tremurândă. Soldatul goli paharul dintr-o înghiţitură, apoi se întoarse din nou spre vizitatori. Wheeler avea faţa roşie şi umflată a celor care locuiau în Bronx-ul de Sud şi silueta unui butoi de vin. O’Toole se ridică în picioare.

— Facem o „discuţie” de la bărbat la bărbat, Wheeler, sau ai nevoie de dulăii tăi ca să te ajute să gândeşti?

— Ţi-am spus, O’Toole; ar fi trebuit să stai departe de Thelma. Acum o să vezi cât te poate costa să-ţi râzi de soţia mea.

Irlandezul voia, totuşi, să se distreze puţin înainte de a începe încăierarea.

— Nevasta ta stupidă mi-a cerut să-i fac un serviciu, şi aş fi fost idiot s-o refuz. Am înţeles, după cât mi-a zis, că ai probleme la aşternut, că nu ţi se mai scoală...

Faţa lui Wheeler deveni brusc violetă, ca şi cum s-ar fi sufocat, şi O’Toole lovi fără să mai aştepte să-şi revină, trimiţându-l direct la podea. Oamenii lui luară imediat iniţiativa.

— Deci, n-o să fie o discuţie de la bărbat la bărbat, ci de la bărbat la cretini congenitali! Adevărat, idioţilor? zise Liam, rânjind.

Lovindu-l pe primul în partea de jos a abdomenului, recepţionă lovitura de pumn a celui de al doilea tip şi replică neîntârziat, în timp ce celălalt îşi venea în fire. Wheeler se apropia cu un scaun în mâini. O’Toole aplică o directă, strivind nasul unuia dintre atacatori, care se prăbuşi la pământ. Apoi se întoarse la timp ca să-l vadă pe Wheeler şi scaunul lui zburând în fundul încăperii şi aterizând lângă uşă. Uimirea slăbi concentrarea lui Liam, care primi imediat un pumn zdravăn în faţă.

Preţ de câteva secunde, lumina discretă din local i se păru populată cu mii de ace strălucitoare, ceea ce nu-l împiedică să replice, lovindu-şi violent adversarul. Furia îl făcea să lovească întruna. La fiecare lovitură de pumn, tipul se dădea înapoi, fără a avea timp să se apere şi, brusc, o altă mână îl apucă de guler şi îl aruncă în mijlocul scaunelor şi meselor din fundul barului. O'Toole, care îşi lansase deja directa, îşi pierdu echilibrul, lovind în gol, şi se prăbuşi greoi la pământ, cu faţa în jos.

Când ridică cu greutate capul, privirea lui o întâlni pe cea a unui tip înalt, cu părul alb, care îi întindea o mână amicală.

— Nu-mi place să-mi fie distrus materialul, zise Barrabas, zâmbind.

Irlandezul se ridică, în timp ce Wheeler şi trupa lui o luau la sănătoasa, iar barmanul părăsea cu prudenţă ascunzătoarea din spatele barului.

— Pe bune! exclamă el. Ăsta e chiar colonelul, care vine să-şi bage nasul în treburile mele personale! Colonele! Cred că sunt mai încântat decât dacă mi-aş fi văzut propria mamă!

Apucându-l pe Barrabas de umeri, Liam îl duse la bar.

— Barman, două whisky-uri duble! Ca să sărbătorim! Şi unul pentru tine, fac eu cinste!

Tânărul dădu pe gât repede whisky-ul, după care îşi servi clienţii cu o mână nesigură.

— Un toast pentru mamele noastre, colonele, şi pentru o viaţă lungă, măcar pentru ele, dacă nu şi pentru fiii lor!

Cei doi prieteni îşi goliră paharele, apoi Barrabas întrebă:

— Eşti pregătit să pleci, Liam?

— Ei bine, colonele, asta depinde de ce-mi propuneţi, replică O'Toole, făcându-i cu ochiul.

— Ce-ai zice de un mic război? replică Barrabas, îndreptându-se spre ieşire.

*

* *

Uşile de sticlă se deschiseră lent în faţa căpitanului Geoff Bishop, care se îndrepta spre recepţia cartierului general al companiei aeriene, la etajul patruzeci şi cinci al unui zgârie-nori din Montreal.

Mocheta groasă, care acoperea podeaua culoarului interminabil, înăbuşea zgomotul paşilor. Stampe Inuite, vândute cu mii de dolari pe pieţele de artă din New York şi Toronto, împodobeau ostentativ pereţii imenşi ai holului de la recepţie.

În faţa biroului mare în formă de arc de cerc, recepţionera, cu

o privire severă şi buzele strânse, aproape că părea copleşită de lămpile mari, interfoanele şi monitoarele de control care îi împânzeau biroul şi aminteau de tabloul de control al navei *Entreprise.* În spatele ei, un geam imens fumuriu oferea o vedere panoramică a oraşului Montreal şi St. Laurent.

Companiile aeriene nu făceau economie când era vorba de sediile sale, în timp ce plăteau foarte prost echipe de tehnicieni lipsiţi de experienţă, ale căror erori fuseseră gata să-i coste viaţa pe el şi pe cei trei sute douăzeci şi opt de pasageri de la bordul unui aparat DC 10.

— Căpitan Bishop, o anunţă el pe recepţioneră. Am întâlnire la ora paisprezece.

Ochii ei de şoarece îl priviră pe vizitator prin ochelarii cu lentilă groasă care îi cădeau pe nas.

— Ora două, îl corectă ea, în orar civil, rămânând tot cu buzele strânse. Domnul Carter, vicepreşedintele care se ocupă de relaţiile cu angajaţii, vă va primi peste câteva clipe. Luaţi loc, domnule Bishop.

— *Căpitane* Bishop, o corectă şi el.

— Da, *căpitane,* zise ea, strâmbându-se.

Bishop se aşeză pe o canapea confortabilă, aşteptând să fie chemat. Nu reuşea să alunge presentimentul care îl tracasa de câteva ore.

Cu două săptămâni înainte, pe când se afla la manşa avionului său DC 10, efectuând un zbor regulat de la Vancouver la Winnipeg, toate motoarele se opriseră, din lipsă de carburant, şi asta la o altitudine de peste trei mii de metri, deasupra lanurilor de grâu din Manitoba. Cineva de la depozitul de aprovizionare cu combustibil greşise grav, şi avionul pierdea altitudine. O singură soluţie: autostrada Trans-Canada, la mai puţin de o sută de kilometri, ar fi putut să fie salvarea tuturor, dacă reuşea să ajungă la timp...

Riscurile erau mari, atât pentru aparat, cât şi pentru vehiculele care se aflau în drumul lui în momentul aterizării, dar trebuia să-şi salveze pasagerii sau, cel puţin, să moară încercând.

Frânând coborârea rapidă a avionului, el reuşi după câteva minute să-l aducă pe asfalt. Pneurile au făcut explozie la contactul brutal cu suprafaţa drumului, şi corpul metalic al avionului se lovi violent de bitum, cu un zgomot infernal.

Cei mai mulţi dintre automobilişti, înspăimântaţi, avuseseră reflexul să vireze în şanţ, dar un om rămăsese paralizat la volan şi fii instantaneu strivit de tonele de metal, care se deplasau cu

aproape două sute de kilometri la oră... Acesta a fost, din fericire, singurul accident mortal al întregii întâmplări, iar pasagerii avionului au suferit mai mult de şocul emoţional decât de cele câteva răni uşoare provocate de aterizarea forţată.

Bishop devenise un adevărat erou în ochii publicului, iar *North American Pilot's Association,* asociaţia americană a piloţilor, a vorbit despre el numai în termeni elogioşi.

Ancheta făcută imediat de guvern dezvăluise deteriorarea aparatului care măsura nivelul combustibilului în rezervoare şi o confuzie între sistemul de măsurare metric şi cel britanic. Dar adevărata problemă fusese trecută sub tăcere, adică cea a falselor economii ale companiilor aeriene, care îşi reduceau efectivele şi care nici măcar nu-şi dădeau osteneala să-şi formeze tehnicieni.

Compania trebuia să-şi salveze prestigiul în acest caz, avea deci nevoie de un ţap ispăşitor, iar căpitanul Bishop, după o analiză rapidă, avea vagul sentiment că ar putea să fie vorba de el.

După ce lucrase timp de zece ani la companiile aeriene, după plecarea sa din Forţele Canadiene, le cunoştea perfect procedeele. Într-un mod sau altul, vor sfârşi prin a-l prinde la înghesuială.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce Bishop aştepta în continuare, interfonul zbârnâi, şi recepţionera, la câteva secunde după ce închise, se adresă căpitanului.

— Domnul Carter este gata să vă primească, anunţă ea.

Biroul lui Carter era aproape la fel de mare ca sala de recepţie. Un geam mare cât o porţiune de perete oferea o vedere splendidă spre „Mount Royal" şi versanţii săi împăduriţi.

— Căpitanul Bishop? Intraţi, vă rog, şi luaţi loc, zise Carter cu o voce mieroasă, arătând un fotoliu mare din piele, după care se aşeză şi el în fotoliul său.

Pe biroul mare, un bloc de corespondenţă, două stilouri şi un mic teanc de foi albe, frumos aranjate, îl făcură pe Bishop să-şi spună că treaba acolo nu era chiar atât de obositoare.

— După cum ştiţi, începu Carter, compania priveşte aterizarea aparatului DC 10 cu cea mai mare gravitate.

— Exact asta am făcut şi eu, când mi-am dat seama că rezervoarele erau goale la altitudinea de trei mii de metri, spuse pilotul de linie, fulgerându-l pe Carter cu privirea.

Acesta, jenat, se uită în altă parte.

— Da, vă cred şi vă asigur că aici, la biroul general, sunt

perfect conştienţi de curajul şi îndemânarea de care aţi dat dovadă, salvând viaţa pasagerilor, în... în condiţii grele. Totuşi...

Bishop îşi imaginã cât se poate de clar urmarea şi preluă ofensiva:

— Totuşi, dacă compania ar fi învăţat echipele de întreţinere convertirea în sistemul metric, nu s-ar mai fi întâmplat nimic, iar bietul om care a fost făcut pilaf, fără să înţeleagă nimic, ar fi stat acum acasă, liniştit, cu nevasta şi copiii lui!

Carter începea să se simtă stingherit.

— Am luat toate măsurile necesare pentru ca astfel de incidente să nu se mai producă. După cum ştiţi, compania noastră deţine toate recordurile în materie de securitate, iar ceea ce s-a întâmplat este o eroare regretabilă. Totuşi, în pofida acţiunii dumitale admirabile, nu putem să trecem cu vederea partea dumitale de responsabilitate în tot ce s-a întâmplat.

Bishop strânse din dinţi, iar interlocutorul său, care nu mai putea să susţină privirea agresivă a căpitanului, se întoarse spre fereastră.

— Responsabilitatea mea? întrebă Bishop pe un ton rece.

— Da, neverificând, înainte de decolare, dacă rezervoarele au carburant suficient, răspunse Carter.

Bishop nu spuse nimic şi celălalt continuă:

— Îmi pare tare rău că trebuie să vă anunţ asta, dar am luat decizia să vă dăm concediu fără plată pe o perioadă de un an.

— Un an de concediu fără plată?

Bishop se aplecă brusc peste birou şi-l apucă pe Carter de gulerul alb şi de cravata de mătase.

— Ia uită-te în ochii mei, tâmpitule! ordonă el.

O spaimă teribilă puse stăpânire pe Carter, a cărui gură se schimonosea ca a unui peşte scos din apă, iar degetele lui mari şi dolofane încercară zadarnic să desfacă mâna de oţel a agresorului care aproape că îl sugruma.

— Nu, am să fac altceva, Carter. Poţi să faci ceva pe concediul tău fără plată! zise Bishop, respingându-l cu brutalitate pe vicepreşedinte.

— E o treabă serioasă, căpitane Bishop, bâigui el.

Bishop nu-l mai asculta. Scrise clar câteva cuvinte pe foaia de hârtie smulsă din blocul de corespondenţă, semnă şi o aruncă în faţa lui Carter. Acesta tresări citind mesajul care se rezuma la un singur cuvânt:

„DEMISIONEZ”

— Acum, continuă pilotul, pune-ţi asta la cur şi află ceva ce vei putea repeta găştii tale de idioţi: Să vă ia dracu’ pe toţi, bandă de tâmpiţi!

— Pentru asta vei fi exclus din rândul piloţilor! N-ai să mai găseşti niciodată de lucru! zise Carter, în timp ce Bishop părăsea biroul şi îi adresa un gest obscen cu braţul îndoit.

La parter, fostul pilot îşi aruncă furios şapca de căpitan într-un coş de gunoi, apoi dădu maşinal colţul pe prima stradă întâlnită în cale, încercând să se gândească la ceea ar fi putut să facă.

Geoff Bishop îşi pierduse părinţii la vârsta de şaisprezece ani. Activitatea redusă din micile oraşe îl făcuse să se angajeze în armată. Transferat în cadrul aviaţiei, el învăţase tot ce era posibil să înveţi despre elicoptere, avioane de marfă şi bombardiere, după care fusese cu contingentul canadian la Canalul de Suez, în cadrul Forţelor de Menţinere a Păcii ale Naţiunilor Unite. După ce Nasser alungase pe toată lumea în 1967, tânărul ofiţer plecase în Cipru, unde obţinuse câteva decoraţii şi devenise practic un erou, după ce reuşise să evacueze un sat întreg greco-cipriot, cu ocazia unui atac terorist, în urma căruia se alesese cu două răni. Nedumerirea sa în faţa atâtor elogii era uimitoare. Pentru el era vorba doar de meseria lui.

De altfel, nu înţelesese nici când soţia lui îi ceru să părăsească armata ca să se consacre unei vieţi mai liniştite. Dar o făcuse, totuşi.

Lucrase timp de doi ani ca pilot civil şi, după această perioadă, soţia îl părăsise, pentru că tot nu putea să-i suporte absenţele de acasă, la care îl obligau slujba. Aşa că, acum, pierdea cea mai mare parte din ceea ce câştiga cu pensiile alimentare. Era clar că viitorul nu era deloc roz! Cu puţin noroc, va găsi poate un post de pilot la bordul unui Twin Otter, în jurul oraşelor miniere de la nord de Ontario, dar era o perspectivă mai curând sumbră, atât de sumbră, încât nici măcar nu remarcă vehiculul oprit lângă trotuar în faţa lui, nici pe tipul înalt, cu părul alb, care cobora din el.

— Căpitane Bishop?

Străinul îi întinse o mână, pe care fostul pilot o strânse ca un automat.

— Am înţeles că ai căutat de lucru.

— De unde ai...

Bishop se întrerupse, complet uluit. Era convins că vestea se va transmite destul de repede, dar chiar aşa de...

— Haide să stăm de vorbă în maşină, propuse necunoscutul.

Ceva din vocea acelui tip îi amintea lui Bishop o parte din trecutul său din aviaţia militară. Vocea aceea era obişnuită să comande.

Alt bărbat, cu păr roşu, se afla la volan. Acesta, după ce urcară, demară şi porni pe drumul care trecea pe lângă St. Laurent.

— Aveai o carieră militară interesantă, la care ai renunţat pentru o carieră civilă, iar acum, nu mai ai nimic, zise străinul, zâmbind.

Bishop nu-şi putu reţine un zâmbet, fascinat de felul în care evolua viaţa lui.

— Exact. Dar acum spune-mi cine eşti şi cum de ştii toate astea.

— Şi nici bani.

— Şi nici bani, şi asta e adevărat, replică Bishop, dar...

— Ţi-ai menţinut forma fizică?

— Mă antrenez zilnic şi, în plus, practic schiul, nataţia şi crosul.

— Tragi la ţintă la fel de bine?

— Mă antrenez în mod regulat la *Canadian Riflemen's Club.*

Fostul pilot făcu o pauză. Tipul era simpatic, deşi încă nu-l cunoştea. Dar putea să aibă încredere în el?

— Am propria mea colecţie de arme la ţară, continuă el.

— Te-ai gândit la viitor.

Bishop începu să râdă pentru prima dată în acea zi.

— Păi, nici măcar nu mi-aţi lăsat timp pentru asta!

— Mă numesc Barrabas, Nile Barrabas. Fost colonel în armata americană. Acum mă ocup de unele proiecte.

Barrabas îi întinse un bilet de avion.

— Avionul pleacă din Miami peste o oră.

Apoi roşcovanul le aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

— Dorval? întrebă Liam O'Toole.

— Dorval, confirmă Barrabas.

Nile continuă să se adreseze lui Bishop:

— Dacă nu ai nimic împotrivă să dispari un timp din viaţa civilă, am o ofertă care cu siguranţă că te va interesa.

CAPITOLUL III

Jessup înjură ajungând în dreptul sălii. Aproape trei sute de persoane cu accent de Midwest şerpuiau prin holul de marmură al lui Empire State Building în aşteptarea ascensorului.

La o jumătate de oră după ce cumpărase tichetul, ajunse în sfârşit la etajul care îl interesa. Acolo începuse deja atragerea turiştilor. Un număr incredibil de King Kong cu blană apăreau la toate standurile, având preţuri cu atât mai ridicole cu cât blana lor era din acril. Cel mai mare îi amintea lui Jessup de propria sa siluetă dolofană şi, preţ de o clipă, îi trecu prin minte să treacă la regim. Idee pe care, de altfel, o alungă foarte repede, dându-şi seama de utilitatea burdihanului său important. Deci, nu ezită să se folosească de el ca să dea în lături mulţimea şi să-şi croiască drum într-un timp record. Oricum, nimeni nu dădea atenţie procedeului său oarecum brutal şi arhaic, atât de mare era atracţia acelor „sosii” ale lui King Kong.

Afară, pe terasă, omul cu care trebuia să se întâlnească privea panorama prin grilajul de securitate, aşteptându-i sosirea.

Jessup avea propria sa reţea de informaţii, iar ea îi procura detalii importante şi mari avantaje pentru operaţiunile sale private. Nu exista nimeni care să-i spună ce nu trebuia să facă sau cu cine nu trebuia să vorbească. Iar oamenilor le plăcea în general să vorbească despre bani. Dar, în cazul de faţă, lucrurile erau diferite. Lunga sa experienţă în rândul agenţilor oficiali şi privaţi îi permisese să-şi păstreze mulţi prieteni fideli, cărora le făcea uneori servicii importante.

Reputaţia sa de „aranjor” nu era uzurpată.

— E un oraş incredibil, nu-i aşa? zise discret Jessup, ajungând lângă prietenul său.

Jos, străzile din Manhattan se întindeau cu miile, ca nişte râuri al căror val metalic neîncetat huruia înfundat ca o cascadă îndepărtată.

— Ce te-a reţinut?

— Mulţimea. E un loc infernal pentru o întâlnire.

În timp ce vorbeau, cei doi bărbaţi continuau să observe spectacolul oraşului ca doi străini.

— Aici trecem neobservaţi. Mi-am zis că, printre atâţia fraţi ai lui King Kong, nimeni nu va remarca un grăsan ca tine.

— Foarte hazliu, bătrâne. Ai ceva pentru mine? zise Jessup,

zâmbind.

Un mic pacheţel fu introdus discret în buzunarul pardesiului său.

— Sunt informaţiile pe care mi le-ai cerut, îi explică celălalt.

— Nimic nou?

— Deocamdată, treaba e fierbinte, ba chiar foarte fierbinte pentru unii dintre prietenii noştri.

Jessup dădu uşor din cap.

— Aruncă o privire, continuă celălalt, întinzându-i câteva ilustrate ale New York-ului.

Cu un gest prudent, îi arătă câteva ilustrate, până când ajunse la o fotografie. În fotografie se putea vedea un tip enorm, cel puţin de statura lui King Kong, fără blană, fireşte. El fu repede acoperit de alte două ilustrate.

— Cine e? întrebă Jessup, privind acum cele două turnuri gemene ale World Trade Center.

— Îşi zice Jeremiah, ca în Biblie. Profetul morţii. Cu ocazia întoarcerii sale la San Francisco, în timpul perioadei hippie, a început să vorbească despre Noua Societate. Vorbea mult de utopie, şi oamenii îl ascultau. E un tip carismatic.

— Şi un gigant!

— Mda, are aproape doi metri şi zece. Are un cap cât toate zilele şi mâinile seamănă cu nişte rachete de tenis. A câştigat bani cu grămada şi şi-a făcut mulţi adepţi. În urmă cu zece ani, i-a dus pe toţi în Honduras, pe o mică bucată de pământ, unde a instaurat Noua Societate.

— Şi ce fac acolo?

— Asta, amice, e o întrebare de un milion de dolari. Se ştie numai ce vor să ne lase să ştim, şi anume că sunt aproape o mie care se ocupă de cultivarea pământului, de creşterea vitelor, de artizanat, şi execută orbeşte ce spune Jeremiah. Asta este tot ce ştim.

— N-aţi infiltrat pe nimeni acolo?

— Ba da, acum doi ani, un băiat de-al nostru a plecat să arunce o privire, dar misiunea a eşuat.

— L-au omorât?

— Nu, pur şi simplu, a fost convertit la idealurile lor.

Jessup şuieră discret printre dinţi.

— Foarte carismatic? Şi care sunt relaţiile gigantului?

— Cele mai înalte şi cele mai de jos. Ca acel Beam, de exemplu. Nu ştim nimic sigur, doar că el şi Jeremiah au luat legătura la San Francisco. Beam era implicat în pregătirea şi

vânzarea unor droguri tari. Îi furniza droguri lui Jeremiah în schimbul unor fete pentru filmele lui pentru ţăcăniţi.

— De ce voia Jeremiah droguri? întrebă Jessup.

— Ca să creeze carisme instantanee, să sporească persuasiunea.

— Spălarea creierului?

— Da, asta credem şi noi, răspunse prietenul său.

— Atunci, înseamnă că Beam şi Jeremiah s-ar putea să mai fie încă în relaţii?

— Poate, dar legătura asta ai pierdut-o.

— Mda, celelalte relaţii, zise Jessup, dând din cap.

— Jeremiah a obţinut multe credite când s-a întors la San Francisco ca să facă să se vorbească despre el; multă lume a crezut în el. I-a ajutat pe cei săraci, a obţinut donaţii din partea celor bogaţi, care se simţeau vinovaţi pentru cheltuielile pe care le făceau pentru cocaină şi prostituate. A obţinut şi subvenţii de la stat. Când a plecat în sud, a lăsat o întreagă organizaţie să se ocupe de afaceri şi de banii care intrau. Azi, această organizaţie există în continuare, dar, de la o vreme, guvernul nu-i mai dă nici un ban.

— Atunci, cum face?

Celălalt pronunţă numele unui anumit senator de la Washington, senatorul cu secretara blondă, şi Jessup îşi dădu seama că o piesă importantă a jocului de puzzle îşi găsise acum locul.

— Chestia devine foarte tare.

— Cam aşa. Şi am primit un avertisment după ce ne-am trimis agentul acolo, aşa că suntem blocaţi.

Urmă o tăcere lungă, apoi Jessup zise în cele din urmă:

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce, bătrâne, îţi datorez asta, răspunse prietenul.

Bărbatul strecură discret teancul de ilustrate în mâna lui Jessup şi plecă în direcţia standului cu suveniruri, de unde cumpără o replică a lui King Kong, înainte de a părăsi definitiv locul.

Jessup îl văzu dispărând în mulţime. Îşi zise că era un om curajos, care nu ezita să-şi rişte viaţa. Ofiţerul de la CIA rămase gânditor un moment, apoi se hotărî să se îndrepte spre ascensor.

*

* *

De la postul său de observaţie, pe catargul principal, deasupra punţii crucişătorului, Claude Hayes localiză în acelaşi timp

peştele-sabie şi elicopterul care venea spre ei din Florida, la aproximativ opt kilometri de poziţia lor. Aparatul forma doar un punct minuscul pe cer. Peştele-sabie se mişca cu o anumită indolenţă, foarte aproape de suprafaţa apei încălzită uşor de razele soarelui, cam la vreo zece metri de coca vasului.

— Hei, băieţi! Un peşte! strigă el, coborând ca să se alăture lui Alex Nanos şi clientului din ziua aceea, maiorul Thompkins, în cockpit.

Acesta se credea în mod vădit comandantul unui crucişător, cu aerul că nu ştia nimic şi cu pretenţia că le dădea lecţii.

— Lăsaţi-mă pe mine! se răsti el. După cât am cheltuit ca să fiu aici, n-am să renunţ la plăcerea asta. Staţi în spate şi lăsaţi-mă pe mine să pun mâna pe el.

Hayes întâlni privirea plină de decepţie a lui Nanos.

— Domnule Thompkins, dacă aveţi nevoie de o mână de ajutor, Alex o să vă ajute cu cea mai mare plăcere.

— Mda, făcând pe sluga, mormăi Nanos, în timp ce Hayes urca pe pasarelă.

Claude Hayes, Alex Nanos şi Emilio Lopez formau un trio uimitor. Fiecare dintre ei, înainte de a se cunoaşte, avea un stil de viaţă diferit, ca şi originea lor, până când un mercenar profesionist, fost colonel de armată, se prezentase sub numele Nile Barrabas şi le propusese ceea ce aşteptau de mult timp.

Claude Hayes provenea dintr-o familie de negri înstăriţi din Detroit. La universitate începuse să ia parte la mişcările luptei negrilor şi, în 1968, frustrarea sa atinsese punctul culminant odată cu asasinarea lui Martin Luther King. Atunci se înfuriase, omorâse un alb în timpul unei încăierări şi fusese trimis într-o închisoare din sud, de unde evadă după doi ani, datorită ajutorului unui fost coleg profesor, care îi făcuse rost de acte false. Se angajase imediat în Marină, iar antrenamentul de scufundător şi priceperea sa în demolări şi explozivi submarini i-au adus echilibrul interior dorit. Decorat de câteva ori, plecase apoi în Africa, să se alăture armatei de eliberare a Mozambicului şi să lupte pentru independenţa împotriva portughezilor. La sfârşitul războiului, a refuzat un post important în cadrul guvernului unei ţări africane. Era genul de ocupaţie de care fugise toată viaţa, numai revoluţia îl atrăgea. Hayes hotărâse, deci, să se retragă în Lagos, capitala Nigeriei, unde deschisese o şcoală de scufundători şi de pescuit submarin. Atunci, apăruse Barrabas, şi Hayes părăsise totul ca să plece din nou la luptă.

Nanos şi Lopez făcuseră amândoi o carieră eminentă în cadrul

Gărzii de Coastă, care le adusese multe medalii, dar şi câteva excluderi din cauza încălcării regulamentului.

Nanos putea să navigheze pe tot ce plutea, dar Garda de Coastă avea prea multe legi şi nu destul loc pentru cel mai bun navigator care servise vreodată în cadrul ei.

Lopez, falsificator de talent, parcurgea coasta de est a Manhattan-ului, cu un gangster portorican, la comanda propriei sale gărzi de coastă. Comportamentul său a fost considerat ireproşabil până când a fost descoperit traficul său de marijuana în apele internaţionale.

Când Nile Barrabas luase legătura cu ei, Nanos ducea o viaţă de gigolo şi Lopez îşi începea condamnarea de cincisprezece ani în penitenciarul federal de la Yarmouth. Amândoi trebuiau să-şi ofere competenţa grupului SOB; în schimb, Barrabas le oferea o nouă raţiune de a trăi.

Numai după terminarea misiunii se cufundau din nou în vicisitudinile vieţii. Marile sume de bani pe care le câştigau ca mercenari le permiteau să se distreze de minune, alcool şi femei, dar rutina nu era deloc exclusă.

Nanos, în special, renunţa la orice disciplină când nu era în misiune, dar ştia să facă diferenţa atunci când se întorcea să lupte. Diferenţa între a pierde şi a câştiga, între viaţă şi moarte.

Într-o seară, în timp ce toţi se străduiau să facă felul câtorva sticle de whisky, Hayes întreţinea conversaţia cu poveştile sale pescăreşti în largul mării, în apele nigeriene, explicându-le celorlalţi câtă plăcere îi procuraseră aceste isprăvi. Dacă ar fi fost să-i dai crezare, de fapt nu lui, ci sticlelor de whisky, peştii pe care îi prindea sfidau toate recordurile şi depăşeau chiar limitele posibilului pe plan biologic.

Nanos a avut atunci ideea de a crea o activitate interesantă în plan lucrativ şi care ar fi permis păstrarea formei între două misiuni.

În ziua următoare, Nanos şi Lopez achiziţionaseră un crucişător splendid, lung de optsprezece metri, şi se lansaseră în afacere.

Un număr incredibil de indivizi bogaţi sportivi doreau să se dedea plăcerilor pescuitului şi navigaţiei. Cei doi complici puteau, deci, să-şi aleagă în voie clienţii, până când colonelul avea să-i cheme din nou.

Ideea era bună, dar nici unul dintre cei doi nu avea experienţă în materie de pescuit, deşi erau marinari excelenţi.

Simţindu-se profund răspunzător de situaţia lor, Claude Hayes

luase, deci, hotărârea să rămână ca să-i înveţe secretele meseriei.

Totul mersese perfect până în ziua în care Nanos, împins de tentaţie, reveni la vechile obiceiuri. Frumosul grec descoperise două blonde durdulii care doreau să închirieze ambarcaţiunea lor pentru o zi de pescuit pe mare, dar Nanos prevedea şi alte plăceri în cabina de lux.

În dimineaţa următoare, foarte devreme, cele două frumuseţi îşi făcură apariţia însoţite de aşa-zisul lor unchi, maiorul Thompkins, care urcase autoritar pe punte, în timp ce creaturile de vis făceau cu mâna de pe cheiul portului.

După câteva ore de la plecare, Alex Nanos, din cockpit, auzi mulineta undiţei derulându-se cu intermitenţă, în timp ce un superb peşte-sabie înghiţea liniştit momeala.

— Am prins ceva! strigă el, alergând pe punte.

Maiorul Thompkins se aşeză pe scaun şi începu să tragă undiţa cu mare viteză, în timp ce grecul se repezi spre el ca să-l împiedice.

— Aşteptaţi să se prindă bine cârligul; peştele nu va alerga după momeală dacă o depărtaţi de el.

Lopez opri motorul crucişătorului şi se întoarse spre Hayes.

— Mai bine l-am fi pus pe el momeală, zise Lopez, arătând spre Thompkins.

— Nici o creatură marină nu l-ar fi vrut, replică Hayes, râzând. Tipii ăştia îşi imaginează că peştii vor sări din fundul mării drept în farfuria lor. Evident, nu-l va prinde şi va spune că e vina noastră.

— Păcat că pierdem exemplarul ăsta.

Hayes dădu şi el din cap. Peştele-sabie era animalul marin cel mai rapid. O combinaţie de submarin şi de ucigaş cu forma lui şi ţepuşa mortală cunoscută pentru forţa sa incredibilă. Regreta la fel de mult ca Lopez că undiţa se afla în mâna acelui tip. Animalul merita un adversar mult mai bun.

Brusc, peştele-sabie începu să se zbată şi se depărtă de vas. Lopez porni iar motoarele ca să nu-l piardă. Cu ultimele sale eforturi frenetice ca să se debaraseze de undiţă, animalul sări afară din apă, străpungând cu furie valurile învolburate. Pielea lui violacee şi lucitoare îţi lua ochii în bătaia soarelui. Maxilarul larg deschis şi înotătoarea dorsală desfăşurată ofereau un spectacol dintre cele mai incredibile. Ciocul său imens biciuia aerul cu violenţă, în timp ce încerca să scuipe cârligul. Un scurt moment, păru că merge la suprafaţa apei, apoi se afundă din nou în

oceanul protector.

— Dă-i fir, fir-ar să fie, altfel o să-l pierdem! îi zise Nanos lui Thompkins.

— Dă-mi pace, mititelule, lasă-mă să fac cum ştiu eu.

Asta era prea mult! Individul aproape că îl insulta pe Nanos! Furia şi frustrarea reţinute de câteva momente izbucniră brusc. Îl apucă pe client de gulerul cămăşii, desfăcu centura cu care era legat de scaun, îl ridică în sus şi îl împinse în partea din spate a punţii. Thompkins deschise gura ca să protesteze, dar nu putu să scoată nici un sunet văzând privirea rece şi ameninţătoare pe care i-o arunca grecul. Acesta se aşeză în locul clientului şi se ocupă el însuşi de prinderea regelui mărilor.

În curând, se auzi zgomotul deosebit al unui elicopter. Era cel pe care Hayes îl localizase câteva minute mai devreme.

Nanos şi Lopez reperară în acelaşi moment pasărea metalică uriaşă care venea spre ei cu mare viteză. Lopez încerca să menţină unghiul vasului faţă de peşte, când elicopterul îşi stabiliză cursa la câţiva metri deasupra punţii, efectuând o mişcare pendulantă ca să evite catargul principal.

— La toţi dracii! exclamă Hayes, repezindu-se spre Colt-ul pe care îl ţinea totdeauna sub tabloul de bord.

Aparatul se roti în loc şi descrise un arc de cerc mare, venind să se replaseze apoi în aceeaşi poziţie, deasupra punţii.

— Lopez! Menţine direcţia! Trag afară animalul ăsta blestemat! exclamă Nanos.

Thompkins, paralizat de frică, privea evoluţia elicopterului care urmărea în continuare nava.

Hayes îşi ţinea Colt-ul îndreptat spre monstrul de fier şi îi urmărea apropierea. Nu zări nici o armă inamică, deşi putea să distingă cu claritate siluetele a doi oameni în cockpit. Aparatul coborî alţi câţiva metri. Aerul răscolit de elice biciuia faţa lui Hayes. Brusc, acesta lăsă în jos ţeava armei şi izbucni într-un râs zgomotos.

— Hei! Ne spui şi nouă ce se întâmplă? zise Lopez, care conducea nava cu o mână, urmărindu-l pe Nanos, dar şi elicopterul.

Atunci apăru un cap cu păr roşcat la portiera deschisă a elicopterului. După care deasupra punţii fu derulată o scară de frânghie.

— Nu ştiu cine pilotează această pasăre a nenorocirilor, dar e clar că Liam vrea să ne bage în toţi sperieţii!

Nanos se lupta în continuare cu peştele-sabie, în timp ce

Lopez oprea motoarele ca să uşureze manevrele elicopterului. O'Toole puse curând piciorul pe punte şi aparatul o porni în direcţia coastei.

— E noul nostru pilot, le explică O'Toole, făcând cu mâna spre Bishop care se depărta de ei. Am vrut să fac o partidă de pescuit, dar văd că am sosit prea târziu, zise el ironic.

— Irlandez afurisit! Era gata să te primesc cum nu ţi-ar fi convenit, bombăni Hayes, arătându-i arma.

— Eu eram gata să sar peste bord şi să înot până în Cuba! strigă Lopez din cabina de pilotaj.

Thompkins bâigui de teamă amestecată cu furie, punând o mulţime de întrebări şi cerând să i se dea banii înapoi.

— Haideţi, băieţi, rezolvaţi problema cu peştele ăsta! Colonelul vrea să dea ochii cu voi diseară în Panama.

După zece minute, Nanos trăgea peştele-sabie lângă cocă.

— Frumos exemplar! zise el, aplecându-se ca să-l vadă mai bine.

Încă mai ţinea în mâini undiţa.

— Urcaţi-l repede pe punte, băieţi. Va face furori pe peretele salonului meu!

Thompkins sărea pe loc de bucurie, uitând de spaimă şi furie. Nanos şi Hayes schimbară o privire complice. Hayes apucă un harpon cu care testă starea peştelui. Acesta se scutură imediat cu furie şi Nanos tăie direct firul cu o foarfecă. Peştele-sabie rămase nemişcat preţ de o clipă, apoi, dându-şi seama că era liber, se cufundă spre fundul oceanului.

— Peştele meu! răcni Thompkins.

— Încearcă să-l pescuieşti din nou! glumi Hayes.

— Ţineţi-vă bine, băieţi, zise O'Toole, care demară brusc.

Thompkins, care era gata să cadă peste bord, fu prins de Nanos în ultima clipă.

— Am uitat să vă spun că suntem foarte grăbiţi. Avem o întâlnire pe coastă.

*

* *

Alunecând treptat spre New York, crepusculul strălucea sub efectul a miriade de luminiţe care împânzeau zgârie-norii şi străzile pline de vehicule.

Times Square părea că doarme în dulcele parfum al serii. Mai departe, afişe luminoase enorme îşi prezentau mesajele publicitare. Taxiurile galbene se avântau în mijlocul circulaţiei, ducându-şi clienţii la întâlniri, în timp ce puştanii negri şi

portoricani se împrăştiau pe străduţe.

În colţul uneia dintre aceste străzi, Barrabas se bucura de câteva minute de linişte. Războiul era suspendat. O clipă fu copleşit de un val de dragoste pentru America. Marea Americă. De la directorii marilor societăţi care se uitau la televizor, pe bancheta din spate a limuzinelor lor enorme, până la cerşetori şi prostituate de tot felul, America era un tot indisolubil.

Barrabas cumpără doi *hot-dogs* dintr-un *fast food.* Pentru el era aproape o tradiţie de când plecase din Wyoming la vârsta de şaptesprezece ani şi îşi cumpărase un *hot-dog* cu ultimii cenţi, în Times Square, înainte de a ajunge la biroul de recrutare al armatei. Ca să fie angajat, fusese nevoit să mintă în privinţa vârstei.

Biroul de recrutare mai exista şi acum. Tineri, dintre care unii abia ieşiţi din adolescenţă, stăteau tăcuţi în şir, faţa lor exprimând bravura, cu privirea pierdută şi confuză, dar plini de speranţă.

Speranţa.

Viitorul Americii se afla acolo, aliniat în centrul lui Times Square.

Oameni care credeau cu fermitate în ţara lor şi care erau gata să se sacrifice pentru ea.

Barrabas crezuse şi el.

Nu ştia nimic despre aceşti viitori soldaţi, dar era mândru de ei în sinea lui, şi le ura mult noroc.

Maşina BMW verde mergea lent pe lângă trotuar, nu departe de el. Războiul avea să-şi reia cursul.

Barrabas se apropie, deschise portiera şi se aşează lângă Jessup.

— Uite, ţi-am adus ceva de mâncare, zise el, punând sandvişul în palma mare a lui Jessup.

Acesta avu o expresie dezgustată. Îi plăcea la nebunie să mănânce, dar ceea ce-i oferea Barrabas nu se potrivea cu clasa lui.

— Nu e rău, nu e rău deloc, zise el surprins, muşcând din *hot-dog.*

Jessup conduse maşina pe banda din dreapta. Circulaţia foarte densă le blocă imediat înaintarea.

— După ce ieşim din nenorocirea asta, poţi să mă laşi la aeroport, zise Barrabas.

— Ţi-ai adunat toţi oamenii?

Barrabas enumeră:

— O’Toole ar trebui să aterizeze cu Lopez şi Nanos pe aeroportul din Panama peste câteva minute. Billy II şi Nate Beck sunt deja la New York şi mă aşteaptă la Aeroportul John F. Kennedy. Leona Hatton va sosi din Majorca peste o oră. În după-amiaza asta am găsit un pilot.

Barrabas relată pe scurt întâlnirea sa cu canadianul.

Un tip cu o privire de nebun se avântă spre maşină şi îi adresă lui Jessup câteva fraze aiuristice despre infernul care avea să provoace sfârşitul lumii. Jessup, agasat, îi întinse restul sandvişului, ridică geamul şi viră imediat pe Strada 48, îndreptându-se spre East River.

— Am obţinut câteva documente, Nile. Iată codurile de comunicaţie şi hărţile care îţi vor fi folositoare. Uită-te bine la fotografiile din plic.

Barrabas desfăcu plicul gros pe care i-l întinse Jessup şi studie fotografiile lui Jeremiah, în timp ce prietenul său îi spunea pe scurt povestea tipului aceluia enorm.

— Avem puţine informaţii, dar, după toate aparenţele, Beam a lucrat cu el, în urmă cu câţiva ani, în California.

— Ar putea, deci, să fie coloana a cincea.

— E posibil. Ceea ce înseamnă că te vei duce în inima Hondurasului, via El Salvador probabil. Va trebui să urmezi drumul armelor, care se află la bordul navei, şi să distrugi tot sistemul. Dar există o problemă. Jeremiah este foarte bine informat, pe de o parte de presă şi apoi de unele personalităţi politice ale ţării noastre.

— De la Washington?

— Da, confirmă Jessup, fără să menţioneze numele senatorului.

— Şi zici că această treabă trebuie făcută foarte delicat?

— Da, foarte delicat. De exemplu, fără să laşi prea multe cadavre în drumul tău şi plecând cât mai repede posibil după ce vă veţi fi încheiat misiunea.

Aeroportul JFK apărea deja la orizont. Jessup continuă:

— Sud-vestul Salvadorului, pe care îl vei traversa, este controlat de luptătorii de gherilă. Şeful lor, Rosaria, este foarte popular.

— Rosaria? E un nume ciudat pentru un luptător de gherilă.

— Nu-i un erou, Nile, ci o eroină. Rosaria e o femeie, îl anunţă Jessup, urmărind reacţia lui Barrabas.

— Asta e chiar culmea!

— Eşti surprins?

— Puţin. Dar, de când Lee Hatton face parte din SOB, am învăţat că o femeie poate să lupte la fel de bine ca un bărbat.

— Şi mai e o problemă. Radio Venceremos, staţia radio a gherilei de la Managua, a anunţat acum câteva zile că orice mercenar american descoperit în Salvador va fi împuşcat fără somaţie. Situaţia s-ar putea, deci, complica dacă îi întâlneşti în calea ta.

Jessup făcu o pauză şi aşteptă.

— Jessup, ce vrei să insinuezi?

— Nimic, Nile. Am spus doar că va fi greu, nu şi dacă o vei lichida pe Rosaria înainte ca ea să te doboare pe tine.

Păstră din nou tăcerea, scrutând expresia lui Barrabas.

Colonelul se uita fix înainte, pe autostradă, dar faţa sa nu exprima furia care punea stăpânire pe el.

— Încep să înţeleg unde vrei să ajungi, zise soldatul, străduindu-se să rămână calm. Voi, birocraţii, aveţi o problemă în America Centrală şi aţi luat hotărârea să mă trimiteţi acolo ca s-o rezolv. Dar, dacă tot sunt acolo, aţi dori să vă debarasaţi de câteva persoane care vă jenează şi pe care probabil că le voi întâlni în drumul meu. Bineînţeles, toate astea fără o plată suplimentară. Iar asta îi va permite Americii „gânditoare” să câştige bătălia şi să-şi salveze prestigiul.

Jessup dădu din umeri.

— E doar o propunere, Nile. Eşti liber s-o accepţi sau nu.

— Jessup, am petrecut mult timp în America Centrală cu armata şi ca mercenar. Toţi oamenii de acolo sunt striviţi de cele mai nemiloase dictaturi care pot să existe. Deci, se revoltă, iar SUA aleg, ca totdeauna, tabăra cea rea. Eu nu numesc asta neşansă. Ci, pur şi simplu, tâmpenie!

— Ce! S-a întors acel Barrabas pe care l-am întâlnit în Vietnam, plin de idei despre cum trebuie purtat un război just?

— Nu, acel om a murit. A murit sub acoperişul ambasadei americane, atunci când a decolat ultimul elicopter, cu mine agăţat de patină.

— Atunci? Lasă-o baltă!

— Nu. Mi-ai propus o misiune, iar eu o voi îndeplini în felul meu. Dacă acei idioţi de la Washington vor să lichidez câţiva luptători de gherilă, vor trebui să plătească. Vreau un contract separat cu o factură aparte, asta e tot.

— E normal, Nile. Trebuia doar să ceri asta.

Merseră până la aeroport în tăcere. Barrabas coborî din maşină şi se întoarse spre „Aranjor”.

— Stai de prea mult timp în birou, Jessup. Coboară puţin în tranşee, ca să vezi cum mai e.

*

* *

— Îmi pare rău, domnule „maior Porter”, vă înţeleg problema, dar este cu neputinţă să întârziem plecarea avionului spre Panama până la sosirea celui de la Madrid. Sper că ne înţelegeţi poziţia.

Directorul companiei aeriene vorbea amabil, dar ferm. Maiorul Porter îi mulţumi şi se întoarse spre prietenii săi.

— Nu se poate face nimic, îi anunţă Barrabas. Va trebui să călătorim până în Panama fără ea.

Nate Beck bătea nervos cu mâna în peretele valijoarei. Lângă el, stătea Billy Starffot II, „Billy II”, cum îi ziceau ceilalţi.

Restul echipei se afla deja în Panama. Barrabas, Beck şi Billy II trebuiau să ajungă acolo cu următorul avion împreună cu Lee Hatton, dar avionul cu care călătorea ea ca să li se alăture, venind de la Madrid, avea întârziere, şi tânăra femeie avea mai mult ca sigur să rateze legătura cu Panama.

Prezenţa lui Lee Hatton în rândul celor din SOB fusese cel puţin neaşteptată. Jessup manevrase în cele din urmă astfel încât să o introducă în grup.

Hatton era medic, dar şi agent secret de o mare abilitate şi expertă în arte marţiale. Era un soldat dat naibii! Prezenţa ei devenise indispensabilă şi nici unul dintre ei nu agrea ideea de a o lăsa în urmă.

— Propune-ne să intrăm în luptă, şi declar imediat că nu-i nici o problemă, zise Billy, dezamăgit. Dar să îndur şi birocraţia, asta e cu totul altceva!

Nate Beck se ridică brusc şi puse jos valijoara. În ea se afla un computer.

— Colonele, zise el, dă-mi douăzeci de minute. Există mai multe mijloace de a întârzia un avion. Computerele companiilor aeriene sunt foarte uşor de penetrat.

Nate Beck era un adevărat geniu în electronică şi informatică. Agenţiile de informaţii se bătuseră pe formulele codificate pe care le inventase în timpul şederii sale în aviaţia militară. La întoarcerea în civilie, ajunsese să lucreze într-o întreprindere unde se plictisise repede de ceea ce făcea. Atunci, luase decizia să deturneze un milion de dolari, cu ajutorul computerelor întreprinderii sale, pe care crease programe speciale. Nate reuşise într-o singură noapte să transfere un milion de dolari într-

un cont secret pe care îl deschisese în Elveţia. Dar soţia sa nu ezitase nici o secundă ca să-l denunţe.

Barrabas putuse să-l intercepteze într-un hotel elveţian, cu zece minute înainte de sosirea Interpolului. Nate Beck, evreu cu IQ mult superior mediei, fusese foarte bucuros să accepte o nouă slujbă şi o nouă identitate. Când nu stătea cu nasul în computere, trăia într-o lume de fantasme inspirată de Errol Flynn şi universul său de eroi şi de aventuri.

Barrabas îi oferise o aventură reală, şi Nate simţise că renaşte în trenciul său, pe care îl purta totdeauna cu gulerul ridicat.

Barrabas îl văzu pe Nate dispărând pe culoarul lung. Dacă cineva era capabil să saboteze computerele aeroportului, acela era numai Nate Beck.

— Haide să-ţi fac cinste cu o cafea, îi zise Barrabas lui Billy II, îndreptându-se spre bar.

Lui Barrabas nu-i plăcea deloc să aştepte în aeroporturi. Era pentru el o pierdere inutilă de timp, un fel de suspendare a cursului vieţii, pentru el care trăia numai pentru acţiune.

— Hei, ia te uită! exclamă Billy, trecând prin faţa librăriei.

Nici unul dintre cei doi mercenari nu acorda atenţie privirilor curioase şi indiscrete ale celor care treceau pe lângă ei.

Billy II era un indian Navajo veritabil, de talia unui urs grizzly. Ca şi ceilalţi care făceau parte din SOB, făcuse carieră în armată, unde ajunsese expert în paraşutism, în arte marţiale, în strategii şi tehnici de gherilă, de luptă individuală şi supravieţuire în mediu deşertic. Şi, ca toţi ceilalţi, era un *outsider.*

Barrabas se uită la ce-i arăta Billy.

Un întreg stand plin cu reviste despre război. Luă una la întâmplare şi o răsfoi rapid.

— „Viaţa fascinantă a mercenarilor”, citi el cu voce tare.

Billy II râse încetişor, citind şi el.

— „Vizitaţi lumea de aventuri şi de acţiune...”

Imagini atrăgătoare de soldaţi curaţi şi radioşi în mijlocul unor peisaje tropicale stăteau alături de anunţuri publicitare şi articole despre armamentul exotic şi tehnicile de luptă.

— Bineînţeles, nu amintesc niciodată de multele ore petrecute în aşteptare pe aeroporturi sau în camerele de hotel, remarcă Barrabas, dând din cap.

— Nici de restul, zise şi Billy II.

Nile înţelesese aluzia. Angajarea propriei vieţi sau a vieţii oamenilor lui pe teren, luminiţa ciudată care apărea în ochii unui muribund, simpla lege a războiului: ucizi sau eşti ucis.

— Cine a spus că războiul este făcut din plictiseală profundă întreruptă de teroare în stare pură? întrebă Billy.

— Oricare soldat care a luptat şi a întâlnit faţa neagră a naturii umane, răspunse Barrabas. Nici eu şi nici cei din SOB n-am putea să trăim altfel, dar plătim din plin pentru asta.

Gândurile colonelului se îndreptară spre Erika. Revedea în minte faţa ei frumoasă la ultima sa plecare din Paris, nu fără o oarecare amărăciune.

Barrabas şi Billy intrară, în sfârşit, într-o cafenea. Trecură câteva minute, după care un fenomen dădu peste cap buna desfăşurare a lucrurilor pe aeroport. Toate indicaţiile înscrise pe panourile electronice ale plecărilor şi sosirilor dispăruseră de pe toate ecranele. Călătorii amuţiră, apoi panica luă locul stupefacţiei când sirena de alarmă răsună în întregul terminal.

Foarte repede, o voce liniştitoare răsună în difuzoare, anunţând mica defecţiune tehnică temporară. Nate îşi făcu din nou apariţia lângă prietenii săi.

— Am provocat doar dificultăţi minore, zise el, zâmbind. Nu va afecta nici un zbor, dar până când se vor descurca cu remedierile, va lua ceva timp.

Într-adevăr, peste douăzeci de minute, ecranele funcţionau din nou, iar silueta lui Lee Hatton apăru la ieşirea de la vamă.

— Ei, colonele! exclamă ea cu o voce veselă.

Barrabas merse în întâmpinarea ei şi îşi strânseră mâna cu căldură.

— Îmi pare bine că aveţi din nou nevoie de un doctor pentru misiunile voastre, zise ea.

Barrabas dădu din cap.

— Lee, prima dată, n-am avut de ales. Jessup aproape că mi-a impus prezenţa ta...

— Dar acum Jessup nu mai are nici un amestec, colonele, tu însuţi ai luat hotărârea să mă înrolezi în ultimele tale operaţiuni şi... şi să ştii că sunt foarte emoţionată.

Barrabas o prinse de braţ şi o duse spre holul de plecare, înainte de a o cunoaşte pe Lee Hatton şi de a o vedea în acţiune, colonelul nu văzuse niciodată războiul decât ca o treabă pentru bărbaţi. Dar ea nu numai că îi egalase pe soldaţii lui, ci şi ei o acceptaseră ca pe egala lor.

— Ţi-ai meritat cu prisosinţă biletul, Lee, continuă Barrabas. Eşti un doctor excelent, dar şi un soldat grozav. Dar şi de data asta vom avea nevoie de talentele tale. Mergem în America Centrală. Acolo sunt cinci armate care desfăşoară operaţiuni. E

posibil ca una dintre ele să pornească pe urmele noastre, sau poate că asta vor face toate. Totul depinde de noroc. Există riscul ca războiul să se generalizeze.

Barrabas făcu o pauză şi se uită la tânăra femeie. Îi admira frumuseţea la fel ca şi curajul, dar, deşi o văzuse de multe ori în acţiune, nu reuşea să se obişnuiască complet cu imaginea femeii-războinic.

— Ai fost implicată în diplomaţie în trecut, continuă el. Având în vedere locul unde mergem, dacă scăpăm de gloanţe, poate că vom avea nevoie de un negociator, nu se ştie niciodată, spuse el ironic.

Apoi, trecându-şi prieteneşte un braţ pe după umerii ei, conchise:

— Iar eu nu prea sunt expert în materie. Haide, trebuie să urcăm în avion.

CAPITOLUL IV

Barrabas îşi plimbă privirea pe ferestrele mari ale sălii de conferinţă, situată la ultimul etaj al hotelului.

Întinzându-şi spre mare cele două braţe protectoare, un dig dublu adăpostea Limon Bay de furtuni şi de uraganele care bântuiau în fiecare an, venind din Atlanticul de Nord.

Mai departe, apele calme şi albastre ale Caraibelor, sub soarele fierbinte, te invitau cu şiretenie la scăldat.

Dar trebuia să ţii cont de miile de rechini care infestau regiunea şi înşelau seninătatea acelui paradis tropical.

Ferocitatea care domnea sub apă era, totuşi, doar un reflex palid al sălbăticiei oamenilor care se luptau cu îndârjire pentru putere.

Barrabas fusese de mai multe ori în America Centrală şi ştia că aceste ţări vor folosi mulţi ani de aici încolo tipi cu meseria lui.

— Colonele, nu ştiu de unde ai luat codurile astea, dar merg! E fantastic, am pătruns al naibii de bine!

Beck se entuziasma totdeauna ca un puştan în faţa cadourilor de Crăciun, când începea să lucreze la computer. De data asta, formulele codificate îi permiteau să scotocească memoria computerelor de la *Panama Canal Company.*

Barrabas se aplecă peste umărul vrăjitorului şi observă şirul de cuvinte fără sens care apărea pe ecran.

— Sunt date militare. Canalul Panama este unul dintre punctele cele mai strategice ale Americii Centrale. *Panama Canal Company,* condusă de secretarul Armatei Statelor Unite, controlează tot canalul, precum şi zona. Aş fi putut să descopăr eu însumi asta, dar mi-ar fi trebuit mai mult timp, explică Beck.

— Când vei avea informaţia?

— Acum, dacă am reuşit să intru, trebuie să reperez datele secrete, să le compar cu altele şi să obţin lecturile. Ar trebui să am rezultatul peste câteva minute. Dar verificarea tuturor datelor îmi va lua câteva ore.

Barrabas se uită repede la ceas. Curând avea să fie unsprezece. Pierdeau un timp preţios. Noaptea trecută, cei din SOB se prezentaseră în grupuri mici la un hotel luxos din Panama, dându-se drept membri ai *Data Rand Corporation,* o companie specializată în computere şi material informatic. Această acoperire perfectă le permisese utilizarea uneia dintre

sălile de conferinţă ale hotelului drept cartier general provizoriu.

În timp ce restul echipei se odihnea, Lopez se străduia să facă acte de identitate false şi Beck îşi continua cercetările pe computer.

În orele următoare, Barrabas va avea programul complet al activităţilor în curs în Canalul Panama. Va şti cu precizie în ce moment va traversa *Sally Queen,* cât timp îi va trebui pentru asta şi când va naviga de la Balboa spre coasta Pacificului. Colonelul trebuia să urce la bord o încărcătură specială: trei membri ai echipei sale. Timpul trecea cu mare repeziciune şi nu voiau sub nici o formă să rateze *Sally Queen.*

Barrabas aruncă o privire la cărţile de identitate false terminate de Lopez. Falsificarea era excelentă, chiar dacă o examinare aprofundată ar fi dus la descoperirea contrafacerii, însă, cu puţin noroc, poate că nu vor avea parte de un control sever, şi colonelul conta pe asta.

În încăperea vecină, materialul, pe care se străduise toată dimineaţa să-l adune, era grupat în trei stive. În plan strategic, Republica Panama se afla prinsă între dictatura militară din America de Sud şi gherila din America Centrală. Guvernul Statelor Unite îşi menţinea bazele şi armatele în zona canalului, astfel încât întreaga ţară nu era decât un depozit imens de material şi de echipament militar nou sau învechit.

Combinezoanele şi cizmele de junglă, precum şi rucsacurile zăceau în fundul încăperii în care tocmai intrase colonelul. Pe masa din centru erau îngrămădite tuburi de morfină, tablete de purificare a apei şi produse insecticide care respingeau şi lipitorile. Alimentele şi materialul de întreţinere a armamentului aşteptau de-a lungul pereţilor în geamantane mari. Tocuri de piele pentru arme, harnaşamente de luptă, saci goi pentru muniţii şi câteva cuţite se aflau puse în centrul încăperii. Nu mai lipseau decât armele de foc şi muniţiile lor, pe care Lee Hatton şi Billy II se străduiau să le asambleze.

Nanos, Hayes şi O'Toole triau echipamentul şi se ocupau de aşezarea lui cu grijă în rucsacuri. Fiecare mercenar primea un material identic. Astfel, în cazul în care unul dintre ei avea să dispară, ceilalţi nu mai pierdeau timp să recupereze de la el ceea ce aveau şi ei.

Barrabas le întinse oamenilor noile lor acte.

Nanos le verifică pe ale lui.

— Hei! Lopez ştie meserie! Staţi să mă vedeţi cum conduc nava aia! N-am mai condus niciodată un vas prin Canalul

Panama!

— Nanos! zise Liam. Pun prinsoare că nu vei intra în nici o poartă a ecluzei şi că vei conduce la mare fix vasul, ca un bătrân lup de mare! Exact pe linia de demarcaţie a apelor!

Moralul oamenilor era excelent. „Semn bun”, îşi zise Barrabas. În acest timp, energiile lor se adunau pe măsură ce misiunea începea să se contureze, iar glumele erau destinate să mai slăbească puţin presiunea. Colonelul ştia că, în momentul când vor trebui să acţioneze, această energie se va concentra brusc ca să devină în mod fatal ucigaşă. În luptă, fiecare om se transforma într-o maşină de război de mare precizie. Asta le permitea nu numai să-şi păstreze viaţa, ci şi să învingă.

Claude Hayes continua să lucreze, ascultându-şi vag colegii, în timp ce restul gândurilor sale vagabonda în alte părţi. Barrabas îi înţelegea tăcerea, după cum admitea agitaţia lui Nanos şi O’Toole. Avusese deja ocazia să-şi dea seama că acel calm aparent al lui Hayes se transforma într-un foc infernal atunci când intra în acţiune.

— Am găsit ceva, colonele! zise Beck din sala de conferinţe.

Barrabas se apropie repede de el şi privi ecranul computerului. Vrăjitorul, entuziasmat la culme de descoperirea lui, bătea cu repeziciune pe tastatură.

— *Sally Queen* va traversa canalul la ora paisprezece împreună cu alte şase vase.

— Continuă, Nate. Vreau durata şi plecările de la Balboa.

Ceilalţi trei veniră şi ei în sala de conferinţe. Barrabas se întoarse spre ei.

— Alex, Claude, Liam, cunoaşteţi detaliile. După ce veţi ajunge la bord, vom fi permanent în contact radio. Să nu stăm degeaba, nu mai avea prea mult timp. Liam, vreau să văd unde e elicopterul. Întâlnire la ora şaisprezece la Panama.

Barrabas îşi aruncă geaca de piele pe umăr şi părăsi încăperea.

*

* *

Lee Hatton îşi aranjă cu o mână asudată şuviţele de păr care îi căzuseră pe frunte. O căldură sufocantă invada străzile oraşului ca un val de lavă groasă. Hatton stătea departe de gunoaiele care zăceau pe trotuar, străduindu-se să urmărească numerele clădirilor prin faţa cărora trecea, dar nu găsea nici unul.

— Să încercăm mai departe, propuse Billy.

Trecură prin faţa unui şir de magazinaşe cu vitrine protejate

de grilaje metalice.

Puştani cu feţe ciupite de vărsat şi cu ochii ca nişte bile de loto se repeziră, cu picioarele goale şi mâinile larg desfăcute, spre cei doi străini, care le dădură câteva monede. Puştanii fugiră imediat, entuziasmaţi de noua lor bogăţie.

— Peste tot e la fel, nu? zise Billy II.

— Te referi la copii?

— Mda. Te-ai putea la fel de bine crede pe străzile din Harlem sau în oricare sat din rezervaţiile indiene din Arkansas.

În interiorul unei maşini vechi, trei adolescente îşi opriră joaca pentru a se uita cu atenţie la cei doi necunoscuţi. Oraşul Panama avea cartierele lui frumoase şi urâte, dar acela era mai rău decât toate.

— Aici e. La capătul următorului bloc.

Antrenat în anii trecuţi să vâneze în mediile cele mai dificile, Billy II devenise cel mai bun expert în materie de supravieţuire din Marina Statelor Unite. Ochii săi, sesizând cel mai mic detaliu, reperaseră fără greutate firma ruginită din care atârna o împletitură de fire electrice racordate la becuri, majoritatea sparte.

— „Cafeneaua Stelei”. Ciudat nume pentru acest gen de cartier!

Billy II deschise uşa veche şi îngustă de sub firmă şi amândoi intrară în bar. Înăuntru, semiobscuritatea abia lăsa să se vadă pardoseala plină de praf şi de grăsime, precum şi scaunele scâlciate de prea mulţi ani de folosire. Un bărbat, la fel de bătrân ca mobilierul, stătea la bar, privindu-şi vag paharul, părând cufundat în gânduri. Faţa sa violacee şi plină de riduri era în parte ascunsă de părul lung, cu reflexe argintii.

Era, într-adevăr, omul pe care îl căutau. Lee Hatton se apropie de el.

— Bună ziua, zise ea pe un ton prietenos.

Bătrânul se întoarse lent spre nou-veniţi şi îi examină cu o privire suspicioasă, fără să pronunţe nici un cuvânt.

— Îl căutăm pe Silver John. Ştiţi unde este?

Lee privea neîncrezătoare în ochii lui de un albastru intens, care păreau că o sfredelesc până în măduva oaselor.

— Poate, replică el, tăios. Depinde de cine vrea să-l vadă şi pentru care motiv.

Bărbatul întinse mâna spre o cutiuţă aflată pe bar, scoase o bucată de tutun şi începu să o mestece zgomotos. Lee şi Billy II remarcară petele galbene care îi murdăreau barba şi mustăţile

albe. Bătrânul îi înfruntă cu privirea.

— Avem un mesaj din partea colonelului, spuse Billy II.

— Silver John nu cunoaşte nici un mahăr de colonel şi nu vrea să audă nici un mesaj! se răsti bătrânul.

Apoi se întoarse spre pahar, ignorându-şi vizitatorii. Lee făcu o nouă încercare.

— Colonelul ne-a cerut să vă spunem că cicatricele nu au nici o importanţă. Trupul slăbeşte, dar voinţa rămâne puternică.

Bătrânul, care se pregătea să-şi golească paharul, opri brusc mişcarea mâinii sale osoase, întoarse capul şi scuipă bucata de tutun în recipientul special, de la piciorul scaunului.

— Barrabas! exclamă el, privindu-i din nou pe cei doi necunoscuţi. Încă îşi mai aminteşte de ce i-a spus un bătrân cu amar de ani în urmă?

În câteva clipe, Silver John retrăi trecutul îndepărtat, apoi, foarte înfierbântat, o prinse pe Lee de umăr şi se grăbi să o întrebe:

— Unde e? Trăieşte, nu? Spune-mi repede!

Leona şi Billy schimbară o privire întrebătoare. Colonelul îl cunoştea de mult timp pe Silver John, dar nu le spusese niciodată cât timp petrecuse cu el, iar gândul că încă nu ştiau multe despre şeful lor apărea mereu, la un moment dat, în mintea celor din SOB.

— Va veni, îl anunţă Billy II. Dar are nevoie de anumite lucruri şi ne-a trimis pe noi pentru asta. Ne-a spus să-ţi transmitem că dă o recepţie şi că are nevoie de serviciile tale.

— O mică recepţie? zise chicotind Silver John. Are nevoie de serviciile mele? Ha! Ha! Văd că nu s-a lăsat de „afaceri”! Mda! Le avea în sânge, tipul! Afurisitul de Nile Barrabas! E în stare să îmblânzească şi şerpii!

Sărind brusc de pe taburet, bătrânul se îndreptă spre fundul barului. Lee şi Billy II remarcară imediat rigiditatea piciorului stâng, care îl făcea să şchioapete.

— Haide, veniţi! le strigă Silver John, gesticulând.

Lee şi Billy porniră după el, foarte curioşi. Aveau o listă de arme şi de muniţii de luptă de luat de la acel om, dar nu le trecuse prin minte un astfel de scenariu.

Silver John îi conduse în camera sărăcăcioasă care îi folosea drept depozit. Ar fi putut să facă un pat cu toate sticlele goale şi ziarele care zăceau pe jos.

— Pe-aici, zise bătrânul.

Împinse patul cu uşurinţă, dând la iveală o rogojină înnegrită

de praf, pe care erau împrăştiate zeci de cutii de tutun de mestecat. După ce dădu la o parte rogojina, Lee şi Billy II abia dacă putură să distingă contururile unei trape, pe care Silver John se grăbi să o deschidă.

— Iată sala mea de recepţie, le spuse el vizitatorilor.

Apoi dispăru în gaura neagră, chicotind.

Lee ajunse şi ea la trapă, când o lumină puternică dezvălui misterul de la subsol. Tânăra femeie îşi exprimă surpriza printr-un fluierat prelung.

— Ai dreptate, zise Billy II, descoperind şi el motivul stupefacţiei colegei sale.

Încăperea betonată, protejată de umiditate de ventilatoare, conţinea un număr incredibil de material militar. Lee era uluită. Zeci de puşti M-16 erau stivuite ca lemnele de foc, sute de grenade stăteau atârnate ca nişte mandarine. O mitralieră belgiană MAG, fixată pe trepied, aştepta în fundul încăperii şi numeroase mine Claymore erau împrăştiate pe podea. Era acolo destul armament ca să echipezi o mică armată.

Silver John stătea mândru în mijlocul arsenalului.

— La naiba, unde...

Lee se întrerupse singură. Îşi zise că poate întrebările nu erau binevenite.

— Astea sunt resturile uneia dintre „recepţiile” mele, pe care am dat-o cu câţiva ani în urmă, explică Silver John, făcând cu ochiul tinerei femei.

— Avem o listă cu ce ne trebuie, anunţă Billy II, scoţând o hârtie din buzunar.

Bătrânul mângâie cu un aer melancolic o puşcă M-16.

— Curând n-am să mai fiu aici ca să am grijă de aceste bijuterii, zise el. Dacă Nile le vrea, ştiu că le va folosi aşa cum se cuvine. Luaţi, deci, tot ce doriţi.

*

* *

Instalată în mica sa cabină de sticlă, santinela de la barieră era obişnuită cu rutina muncii sale. Când apărea vreo maşină, ieşea în căldura umedă, şi minutul destinat verificării actelor de identitate îi era de ajuns ca să ajungă lac de năduşeală. Apoi se întorcea în cabina lui, ridica bariera, după care aerul condiţionat avea nevoie de zece minute ca să usuce locul.

Aşa era în fiecare zi. Ieşea, intra, cald, frig...

Când marea maşină Oldsmobile de culoare neagră apăru brusc, omul de la barieră mormăi ca de fiecare dată. Plăcile de

înmatriculare indicau faptul că aparţinea lui *Panama Canal Company,* iar cei trei tipi din interior purtau costume scumpe.

Aruncă revista, ezită încă o secundă în răcoarea gheretei, apoi se hotărî să iasă încă o dată în căldura strivitoare.

Roşcovanul de la volan nu-şi dădu osteneala să coboare geamul. „Rutină şi pentru ei”, îşi zise omul de la barieră. Agenţii Biroului Federal nu voiau să-şi ude fundul de umezeala tropicală, aşa cum făceau cei care munceau din greu ca să supravieţuiască.

Fu nevoit să se uite prin geamul fumuriu ca să verifice actul de identitate pe care i-l arăta şoferul. Nu se înşelase, tipii aceia erau, într-adevăr, de la Biroul Federal. Dădu din cap, apoi se întoarse în interiorul gheretei şi acţionă deschiderea barierei. Maşina dispăru şi paznicul apăsă pe butonul care comanda coborârea barierei, se aşeză pe scaun, bombănind, şi se cufundă din nou în plictisul cotidian, în timp ce ventilatorul se străduia să răcorească încăperea.

Liam O’Toole conducea vehiculul pe pasajul îngust ce trecea pe lângă digurile de acostare şi clădirile administrative de la *Cristobal Terminus.* Mai departe, opri vehiculul în faţa unui depozit închis. Studiase traseul digurilor de acostare după planurile furnizate de colonel. Limon Bay se afla la capătul drumului îngust. Curând, zăriră ceea ce căutau: *Sally Queen.*

În mai puţin de o oră, cargoul avea să înceapă traversarea canalului lung de şaptezeci şi doi de kilometri. Procedura era destul de complicată. Mai întâi, trebuiau umplute cele trei ecluze până la douăzeci şi cinci de metri deasupra nivelului apei, înainte de a se permite trecerea navelor până în Oceanul Pacific. Marile pacheboturi, precum *Sally Queen,* trebuiau să fie remorcate de nave tractoare, care le târau cu prudenţă în interiorul ecluzelor pe măsură ce acestea se umpleau. Ca măsură de securitate, în timpul operaţiunilor, căpitanul navei lăsa locul unui pilot specializat al canalului.

În acest timp, un funcţionar făcea verificarea documentelor şi a inventarului încărcăturii, apoi hotăra dreptul de trecere.

De data asta, când *Sally Queen* avea să facă traversarea, Alex Nanos avea să ţină locul pilotului, iar Claude Hayes avea să fie ofiţerul controlor.

— Trebuie să apară dintr-un moment în altul, zise O’Toole, privind în oglinda retrovizoare, în care vedea cu claritate clădirea administrativă.

— Iată-i! exclamă Nanos câteva secunde mai târziu.

Doi bărbaţi în uniforma *Panama Canal Company* părăseau clădirea şi se îndreptau spre *Sally Queen.* Nanos părăsi pe furiş maşina şi se ascunse într-o gură de încărcare pustie.

În momentul în care cei doi funcţionari de la PCC ajunseră în apropiere de Oldsmobile, O'Toole veni în întâmpinarea lor.

— Sunteţi Charles Jordan? întrebă el.

Unul dintre cei doi tipi, intrigat, făcu un pas spre el.

— Biroul Federal, spuse O'Toole, arătându-şi legitimaţia. Sunteţi pilotul care trebuie să urce la bordul lui *Sally Queen*?

— Exact. Trebuie să înceapă traversarea peste o jumătate de oră.

— Iar dumneavoastră sunteţi controlorul?

Celălalt tip dădu afirmativ din cap şi O'Toole explică:

— Am avut câteva probleme cu această navă. Acum ştim că proprietarii au modificat inventarul încărcăturii. Veniţi, vom continua discuţia în maşină, aici e prea cald.

O'Toole deschise portiera, pilotul se instală în faţă, iar colegul său se instală în partea din spate, lângă Hayes. O'Toole urcă şi el şi închise uşa.

— Îmi pare foarte rău, domnilor, dar uneori trebuie să ne gândim la cea mai bună soluţie.

O'Toole şi Hayes scoaseră armele cu o mişcare perfect sincronizată, în timp ce Nanos revenea la vehicul, prinzându-l pe pilot între el şi irlandez.

Nanos şi Hayes îi adormiră curând pe funcţionari cu ajutorul unor tampoane îmbibate în eter. În acest timp, O'Toole supraveghea drumul.

— Păcat, bieţii de ei nu meritau un astfel de tratament! zise el.

Hayes pregătea o seringă hipodermică.

— Cu asta, explică el, vor dormi până mâine. Trezirea va fi puţin cam dureroasă, migrene, muşchi amorţiţi, dar nimic mai mult.

— Şi până atunci noi vom fi departe, adăugă O'Toole.

Hayes injectă produsul în braţul fiecăruia dintre cei doi funcţionari ai companiei. El şi Nanos îşi schimbară apoi hainele cu ale lor, desfăcură insignele de pe valijoarele diplomat şi le ataşară pe cele aduse special pentru această misiune.

Cei doi tipi, în stare de inconştienţă, fură legaţi de fotoliu cu centurile de siguranţă, apoi Nanos şi Hayes părăsiră vehiculul şi se îndreptară spre *Sally Queen.*

Această primă parte a operaţiunii durase doar patru minute.

O'Toole porni motorul, întoarse şi se îndreptă spre intrare.

Când paznicul aruncă o privire pe deasupra revistei, zări trei oameni în interiorul vehiculului şi acţionă din nou deschiderea barierei. Omul de la volan îi adresă un semn de mulţumire şi îşi văzu de drum. Paznicul mârâi şi îşi reluă lectura. Simplă rutină...

*

* *

Bishop oftă prelung şi îşi şterse cu mâna unsuroasă sudoarea care îi picura de pe frunte. Ultima piuliţă refuza totdeauna să se desfacă.

O ultimă tentativă se dovedi mai fructuoasă. Piuliţa se mişcase, în sfârşit. Ultimul scaun fu curând detaşat şi aruncat afară din fuzelaj, iar Bishop putu să răsufle uşurat.

Pilotului îi era însă greu să creadă că tot ce i se întâmpla era cu adevărat real.

Cu douăzeci şi patru de ore mai înainte, demisiona şi-şi trimitea la toţi dracii patronul, iar acum transforma un elicopter civil BK-117, care servise inginerilor petrolieri la survolarea zăcămintelor din Ecuador, în aparat militar, pentru nevoile unui grup de mercenari plecaţi la luptă, pe care abia îi cunoscuse.

Primele sale impresii, din noaptea trecută, cu ocazia întâlnirii cu ceilalţi, nu erau mai vesele. Tipii aceia păreau complet săriţi de pe fix.

Prima sa sarcină consta în a debarasa elicopterul de cele zece scaune.

Cei din SOB aveau o mulţime de material pe care voiau să-l instaleze cum ştiau ei. Ca, de exemplu, montarea unei mitraliere lângă portiera din spate a fuzelajului.

Trecuse ceva timp de când Bishop părăsise aviaţia, dar îşi întreţinea forma fizică de care era mândru. Îşi dădu atunci seama că toată povestea asta era, pur şi simplu, o nebunie. Oamenii aceia nu erau întregi la minte, nici el nu era prea zdravăn, întreaga lume se scălda în nebunie, dar îi plăcea asta, şi nu se mai uita înapoi.

Bishop şi Lopez găsiseră elicopterul pe aeroportul din Colon. O companie de exploatări petroliere, care trebuia să facă faţă unor probleme serioase, îl pusese pe lista de vânzări. Era foarte mulţumită să scape de el şi cei din SOB să-l cumpere. Un BK-117 era o adevărată pleaşcă!

Conceput în Germania de Messerschmidt-Bolkow-Blohm şi montat în Japonia de Kawasaki, acest aparat era perfecţiunea însăşi: conceput să zboare pe orice vreme, indiferent de condiţiile atmosferice, putea să traverseze fără probleme coasta

tropicală saturată de umiditate, precum şi aerul rarefiat al Munţilor Anzi sau presiunea permanentă a vântului care bătea deasupra Oceanului Pacific.

Două motoare AVCO Lycoming LST 101 de 650 CP îi permiteau o viteză de croazieră de două sute cincizeci de kilometri pe oră şi o viteză ascensională de şase sute de metri pe minut. Concepţia sa ultramodernă făcea din el aparatul cel mai uşor de mânuit din lume.

Bishop îşi şterse unsoarea de pe mâini cu o cârpă şi se puse iar pe treabă. După câteva secunde, avu impresia că cineva se uita la el şi întoarse capul.

Colonelul Barrabas stătea în picioare în raza de soare care intra printre uşile întredeschise ale hangarului. Ochii lui de un albastru intens cercetau cu încântare elicopterul BK-117.

— E un aparat fantastic. Am fost surprins în mod plăcut când armata l-a folosit prima dată.

— Unul dintre cele mai bune, spuse Bishop. Cu ăsta pot să fac lucruri pe care cu alte elicoptere mi-ar fi imposibil să le fac.

Barrabas se apropie de monstrul de metal şi se uită la Bishop, ud de transpiraţie şi murdar de unsoare. Ceva în el părea diferit.

— La cât îi estimezi capacitatea de zbor? întrebă colonelul.

— Media în jur de trei sute patruzeci de kilometri pe oră, la o altitudine de o mie cinci sute de metri, cu o greutate utilă maximă. Pentru ACL, încărcătura maximă admisă se situează în jur de patru tone, inclusiv noi. Evident, încărcat ochi, capacitatea de zbor şi manevrabilitate vor fi reduse, dar în majoritatea timpului voi fi numai eu şi Nate la bord. După descărcarea echipamentului, vom fi, practic, cu aparatul gol.

— Şi oboseală în zbor?

Bishop dădu din cap.

— Când pilotez un elicopter, oboseala este provocată în principal de vibraţia continuă. Or, această mică bijuterie aproape că nu vibrează, deci nu va pune nici o problemă.

— Tu şi Nate va trebui să faceţi adevărate salturi între timpii de repaus, încărcarea cu carburant şi contactele ce trebuie păstrate cu unităţile aflate la sol şi pe mare.

— Putem să stocăm o rezervă de carburant, dar am început deja să localizez aeroporturile şi staţiile de alimentare de aici şi până în Mexic. În Nicaragua va fi cu siguranţă altfel.

— Vom încerca pe cât posibil să nu ne gândim la asta. Vopsind aparatul, sarcina noastră va fi mai uşoară.

Lopez îşi folosise talentele de falsificator ca să repicteze

emblema companiei petroliere pe caroseria aparatului. Semnele şi culorile distinctive indicau, pur şi simplu, că un nou elicopter al companiei trecea în zbor în direcţia bogăţiilor din America de Sud. Barrabas mai folosise acest truc.

Colonelul duse o ţigară la buze, o aprinse şi ridică ochii spre Bishop. Intuiţia nu-l înşelase. Pilotul canadian ştia ce face.

Bishop păru oarecum jenat de privirea cercetătoare a colonelului.

Barrabas trase din ţigară şi suflă afară un nor mare de fum albăstrui. Atunci înţelese de ce Bishop îi părea diferit. Era eliberat de greutatea care îl apăsa pe umeri şi părea fericit.

Ca şi ceilalţi din SOB. Fiecare dintre ei, la un moment al vieţii, ajunsese în stadiul de mort-viu. Serviciul, nepăsarea, băutura, închisoarea, toate astea erau prea puţin diferite, totdeauna era însă fundătura care îi aştepta la capătul tunelului.

— Atunci, fă un tur cu aparatul tău, îi zise el pilotului, care zâmbi imediat foarte mulţumit.

— Colonele, scumpetea asta aşteaptă acest moment încă din zori.

*

* *

Bishop survola laturile canalului, dincolo de Limon Bay.

Barrabas avea multe amintiri despre Panama. La începutul carierei sale militare, fusese trimis la Şcoala de Luptă în Junglă din zona canalului. Armata îl pregătea pentru o serie de misiuni speciale în Vietnam. Viaţa în junglă şi luptele duse în pădurile umede ale Vietnamului îl făcuseră să dobândească o experienţă şi o mare abilitate care, mai târziu, i-au salvat viaţa de câteva ori.

Barrabas se întoarse spre Bishop şi ridică glasul ca să se facă auzit:

— Întoarce spre Limon Bay şi mergi mai departe spre sud-est, ca să revenim spre canal. Pe urmă, vei coborî spre intrarea în canal. Vreau să arunc o privire asupra vasului.

Bishop întoarse şi, curând, canalul se întinse în faţa lor ca o cicatrice lungă în pământul de culoarea smaraldului. La cinci kilometri spre interior, ecluzele Gatun apăreau în trepte până la apele lacului cu acelaşi nume. După ce traversau ecluzele şi lacul, navele ajungeau la ecluzele Darium, care marcau jumătatea lungului lor periplu. Atunci începea ridicarea deasupra apelor teritoriale, prin trecătoarea îngustă şi stâncoasă. Pe urmă, după ce coborau la Balboa, navele ajungeau, în sfârşit, în

Oceanul Pacific.

Configuraţia însăşi a Americii Centrale explică uşor caracterul surprinzător al Canalului Panama. Intrarea atlantică aflându-se la şaptezeci şi doi de kilometri est de Oceanul Pacific, navele, în timpul trecerii din Atlantic în Pacific, navighează de la est spre vest.

— Acolo e, îi indică Barrabas lui Bishop.

Jos, digurile de acostare se întindeau în interiorul golfului ca dinţii unui pieptene. De la acea altitudine, aveai impresia că priveşti într-o cadă unde erau împrăştiate jucăriile unui copil. Bishop coborî aparatul până la vreo treizeci de metri deasupra golfului.

La intrarea în canal, opt nave se pregăteau să facă traversarea. *Sally Queen* era uşor de reperat. Micul pachebot cu două punţi, ros de rugină şi lăsând să-i fluture în vânt drapelele liberiene, se afla în mijlocul unor gigantice cargoboturi nou-nouţe.

Barrabas percepu „bip”-ul caracteristic al staţiei radio şi ridică emiţătorul-receptor. Se auzi imediat vocea lui Beck.

— Veştile de la O’Toole sunt excelente, dar ale mele mai puţin bune. Am scotocit în ultimele douăzeci şi patru de ore computerul PCC-ului. S-ar zice că a prevăzut o oprire pentru descărcare dincolo de Balboa, la celălalt capăt. Vor trebui să fie acolo cam pe la miezul nopţii.

— Se poate afla destinaţia mărfii?

— Mă îndoiesc, colonele. Acest gen de informaţie nu există în computerele unei companii, dar pot să încerc.

— OK, Nate, ne vom revedea curând. Scotoceşte mai departe.

Barrabas întrerupse legătura şi se uită la cele două punţi ale lui *Sally Queen,* pe care le survolau în acel moment. În aparenţă, nu se putea constata nici un semn de activitate. Probabil că mateloţii se odihneau în cabine. Colonelul fierbea de furie. În interiorul navei, arme G-11 şi o rachetă LANCE aşteptau să ajungă la destinaţie. Cineva voia să distrugă eforturile Statelor Unite de a aduce pacea în America Centrală. Această persoană ordonase deja lichidarea a cinci soldaţi americani şi avea de gând să folosească armele sustrase ca să lichideze mulţi alţii.

La Washington, politicienii cereau intervenţia celor din SOB. Acum era rândul lor să acţioneze, şi Barrabas va avea grijă să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, dar nu pentru o politică politicianistă, care nu ştia niciodată pe ce lume se află. O va face pentru cei cinci băieţi asasinaţi, o va face în felul său.

Soldaţii au puţine drepturi în această lume, în afara celui de a muri în luptă. Dar nu să moară ca nişte animale, precum acei consilieri americani, masacraţi în mod sălbatic în Salvador, sau ca oamenii lui Karl Heiss, măcelăriţi de acest criminal în Vietnam, cu mulţi ani în urmă.

Până la urmă, oamenii uită.

Dar nu şi Nile Barrabas.

Îi va găsi pe vinovaţi şi îi va distruge, sau cel puţin va muri încercând să-i distrugă.

CAPITOLUL V

Imediat ce ajunseră la primul nivel al pasarelei, căpitanul navei *Sally Queen* îi primi pe ce doi şi îi conduse până la postul de pilotaj unde se afla un blond înalt.

— Vi-l prezint pe domnul Beam, zise căpitanul. El reprezintă compania pentru care transportăm marfa.

— Bună ziua, zise Beam cu un puternic accent californian. Lucrez pentru *Nastex Agricultural Importers,* continuă el, măsurându-i cu privirea pe cei doi angajaţi ai *Panama Canal Company.*

Claude Hayes recepţionă un sentiment de suspiciune în acea privire care nu-i plăcea deloc.

Nanos începu să verifice jurnalul de bord.

— Am nevoie de inventarele şi actele complete ale navei, zise Hayes. Şi mai trebuie să inspectez şi cala.

O expresie alarmată apăru brusc pe faţa lui Beam. El şi căpitanul schimbară o privire mirată.

— Nu obişnuiţi să faceţi asta! zise căpitanul.

— Schimbare de politică, explică Hayes. Ne-am dat seama că unele companii trişau în privinţa inventarelor ca să plătească taxe de trecere mai mici. Sunt sigur că nu va fi nici o problemă, continuă el, adresându-le un zâmbet. E vorba doar de o inspecţie rapidă.

Americanul se întunecă la faţă.

— E revoltător! Aceste documente sunt mai mult decât suficiente. Vreau să vorbesc cu patronul vostru!

— Bineînţeles, domnule, replică Nanos. Îi puteţi telefona imediat, dar atunci va trebui să vă întârziaţi trecerea prin canal, următoarea fiind peste şase ore.

— E doar o simplă verificare, zise Hayes pe un ton liniştitor. E vorba doar de a compara ce-i trecut pe listă cu numărul de lăzi.

— Foarte bine, un matelot vă va conduce în cală. Dar nu înţeleg de ce vă încăpăţânaţi atât de tare în privinţa noastră.

Nanos profită de lipsa de atenţie a celorlalţi ca să strecoare un disc de transmisie sub staţia radio.

După câteva minute, un matelot se prezentă pe pasarelă ca să-l însoţească pe Hayes.

Nava trosni curând din toate încheieturile şi începu lunga traversare a canalului.

În timp ce pătrundea cât mai adânc în măruntaiele navei, Hayes îşi rememora cu precizie fiecare fază a planului pe care trebuia să-l urmeze.

*

* *

Silver John parcurse cu privirea lista lui Billy II. Pe măsură ce citea, ochii lui se măreau de uimire.

— M-16 sau echivalente, grenade antipersonal, antitanc şi incendiare, puşti Sniper. Am nişte L4A1 englezeşti foarte bune, nici o M-60, dar această MAG, de colo, e o mitralieră grozavă... Ochelari pentru tirul de noapte, antiflăcări şi surdine pentru puştile automate. Ai zice că Nile pregăteşte un adevărat război!

Silver John încercă să-l întrebe pe Billy II din privire, apoi renunţă.

— Bine, zise el, ridicând o mână. Nu-mi spune nimic, te înţeleg foarte bine. În orice caz, mai am aici ceva care ar putea să vă fie foarte folositor. Am lucrat cu belgienii cu mult timp în urmă, sunt nişte oameni foarte amabili, şi ei au fabricat numitele Jet Shot. E vorba de grenade ofensive, dar sunt silenţioase şi nu degajă nici flăcări şi nici fum.

Silver se apucă să scotocească într-un colţ al încăperii şi aduse un mănunchi de grenade PRB.

— Acestea sunt echipate cu un cartuş special. Şi mai au nevoie de un lansator, dar am câteva.

Bătrânul scotoci din nou prin lăzi.

— Colonelul va sosi curând. Am putea începe să triem materialul şi să vedem apoi ce părere are? sugeră Leona.

În mai puţin de o oră, Leona şi Billy II îngrămădiseră în mijlocul încăperii tot ce le trebuia.

Silver John se delecta cu acest spectacol şi nu se putea abţine să nu facă comentarii despre calităţile fiecărei puşti, pe măsură ce acestea îşi părăseau locul ca să aterizeze în centrul pivniţei. Bătrânul îşi cunoştea la perfecţie armele.

O expresie extatică i se aşternu pe faţă când Billy II se opri la două pistoale-mitralieră Skorpion, de fabricaţie cehoslovacă.

— O bijuterie fantastică, murmură el, întorcând arma pe toate feţele. Se mai găsesc foarte puţine. Sunt de mărimea unui Mauser, dar pot să tragă şapte sute de gloanţe pe minut. Le vreţi?

Billy II cercetă şi el arma. Un pistol-mitralieră avea o utilitate limitată, de aceea erau atât de puţine, dar, datorită mărimii mici, putea să fie uşor ascuns şi ar fi putut să folosească într-un

moment de cumpănă sau în locuri delimitate, ca la bordul unei nave.

— Bineînţeles, răspunse Billy II. Nanos şi Lopez le vor aprecia foarte mult pentru treaba care îi aşteaptă.

Billy puse deoparte cele două pistoale-mitralieră împreună cu Colt-ul Comando, apoi toţi trei se întoarseră la parter, unde aşteptară după ce închiseră trapa. Lopez şi colonelul sosiră destul de repede.

Silver John rămase un moment fără glas la apariţia lui Barrabas. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce se îmbrăţişau. Apoi, dându-se un pas înapoi, bătrânul se uită cu atenţie la Barrabas.

— Ia te uită! Să mă ia naiba dacă nu eşti pe cale să te transformi în Nile Silver! Ca mine! zise, chicotind şi apucând cu mâna o şuviţă din părul lui alb.

Colonelul zâmbi stingherit.

— Am încasat un glonţ la Kap Long. Rana s-a cicatrizat, dar părul alb mi-a rămas ca amintire.

— Cicatricele au puţină importanţă! declară bătrânul, ridicând un deget, cu o privire scăpărătoare.

— Voinţa e puternică, continuă Barrabas, bătându-l amical cu mâna pe umăr. De fapt, ce-ţi mai face piciorul?

— Bine, mă plimbă încetişor. Dar, dacă nu m-ai fi scos din viesparul ăla, acum n-ar mai fi fost nici un picior şi nici Silver John.

— Mda, e mult de atunci.

Barrabas îşi lăsă un moment gândurile să alunece până în jungla pe care o traversase cu mulţi ani în urmă.

— Erai un comandant grozav!

— Şi tu un bun soldat. Te-ai dus să-ţi iei medalia aceea care te aştepta undeva la Washington?

Drept răspuns, Barrabas dădu din umeri, apoi scoase din buzunar un plic gros de culoare maro, pe care i-l întinse prietenului său.

— Asta e ce-ţi datorez, Silver John.

— Oh, lasă, nu e nevoie de nimic! replică bătrânul.

Barrabas zâmbi şi insistă:

— Sunt totdeauna fericit când pot să-i fac pe prietenii mei să profite de pe urma afacerilor pe care le fac.

Silver John luă plicul, apoi se întoarse spre Leona şi Billy II, care se aşezaseră la bar ca să nu-i deranjeze.

— Văd că acum eşti înconjurat de soldaţi, Nile. Se poate spune

că vremurile s-au schimbat. Tare mi-ar fi plăcut să am zece ca ea pe timpul meu. Totul ar fi fost mai plăcut! Nu?

— E un soldat excelent, remarcă colonelul, privind-o pe Leona care zâmbea amuzată.

— Oh, sunt convins de asta! replică Silver John cu convingere. Am văzut-o cum mânuia mai adineauri puştile M-16. Fata asta se pricepe la arme. Dar ce atâta vorbă lungă? Te aşteaptă un război, Nile, dar să nu-mi vorbeşti de el, nu vreau să ştiu nimic. Ia tot materialul, îţi aparţine pentru totdeauna.

Lopez zise cu mândrie:

— Pentru transport, am descoperit o maşină care a aparţinut unui fost dictator. E cam veche, dar sub stratul de vopsea e un blindaj care rezistă excelent la gloanţe.

*

* *

Noaptea alungă rapid ultimele gene de lumină ale zilei, care nu mai formau decât un halo palid spre vest.

O'Toole şi Lopez se instalaseră în partea din faţă a unui Buick, garat în exteriorul intrării în Terminus Balboa. Abandonaseră Oldsmobilul negru în mijlocul unui pâlc de copaci, nu departe de *Cristobal.* Angajaţii *Panama Canal Company* aveau să se trezească a doua zi dimineaţă, amorţiţi, cu capul greu, dar vii.

Sally Queen tocmai pătrunsese pe lângă digul din Balboa.

Puţin mai târziu, Nanos şi Hayes părăseau intrarea terminalului şi se îndreptau spre vehiculul care îi aştepta.

— Hei! Curând cred că o să mai fac o gaură la curea! zise Nanos în momentul în care urcau în maşină. Pilotarea unei nave prin Canalul Panama!

O'Toole întoarse şi intrară pe drumul care urmărea malul golfului.

— Unde sunt costumele de scufundare?

Hayes era serios. Încă nu-şi terminaseră treaba.

— În portbagaj, răspunse O'Toole, întorcându-se spre însoţitorii săi. I-aţi văzut descărcând marfa?

— Mda, răspunse Hayes. Lăzile mari aflate în cala din faţă. Cred că e vorba de rachete. Lăzile sunt prea mari ca să fie vorba de arme sau muniţii. Am pregătit totul acolo. Trapa pentru gunoaie e deschisă spre partea portului şi frânghii atârnă de-a lungul peretelui. Şi calele sunt deschise.

— Atunci, hai să-i dăm bice. Trebuie să urcaţi la bord cât timp sunt ocupaţi cu descărcatul.

O'Toole opri maşina în spatele unor tufişuri de pe marginea

drumului, la câţiva metri de golf. În mai puţin de un minut, Lopez şi cei care părăsiseră *Sally Queen,* în calitate de angajaţi ai *Panama Canal Company,* îmbrăcară ţinutele de scufundare, cu ajutorul cărora aveau să se reîntoarcă la navă, de data asta într-o misiune mai oficială, ca soldaţi ai lui Barrabas.

— Numai noi şi şobolanii ascunşi în cală, glumi Lopez, închizând costumul de scafandru îmbrăcat peste haine.

— Şobolani! zise Nanos, prefăcându-se dezgustat. Nu mi s-a spus că acolo ar fi şobolani!

— Sunt, totuşi, o companie excelentă. Nu se gândesc decât să se reguleze şi să-şi ronţăie degetele de la picioare!

— Dacă femeia pe care o iubesc ar şti în ce companie mă voi afla! se lamentă Nanos, dând cu tristeţe din cap.

În sfârşit, soldaţii luară măştile şi tuburile şi O'Toole dădu fiecăruia dintre ei o valijoară impermeabilă, pe care o fixară pe spate.

— Scumpa mea, te ador! zise Hayes, sărutând valijoara înainte de a o fixa la spate. Ar fi o adevărată dementă să te aventurezi pe vasul ăla fără puşcă automată. Există multe locuri unde te poţi ascunde, dar puţin loc ca să alergi.

— În cel mai rău caz, ai putea s-o foloseşti împotriva şobolanilor, zise ironic Lopez.

Hayes sfârşi cu echipatul, legă şi el curelele valijoarei care conţinea sistemul radio şi, după câteva clipe, înaintau fără zgomot spre malul golfului.

— Menţinem permanent contactul cu voi, zise O'Toole, înainte de plecarea colegilor săi. La cea mai mică conversaţie interesantă, anunţaţi-ne. La cea mai mică problemă, Bishop vine cu elicopterul în următoarele cinci minute. Noroc!

Nanos, Hayes şi Lopez pătrunseră încetişor în apele Pacificului, ca nişte umbre decupate din ţesătura nopţii.

*

* *

Cu binoclul la ochi, Barrabas observa cheiul de descărcare de la Balboa. Reflectoarele îşi întindeau fasciculele albăstrui peste agitaţia trepidantă a docului, conferind peisajului un aspect misterios. Chiar mai înainte de oprirea completă a vasului, tangoanele fuseseră deja fixate, cablurile de troliu înfăşurate şi calele mari deschise.

Foarte repede, lăzile mari de lemn fuseseră îngrămădite pe chei, apoi duse într-un depozit.

O oră mai târziu, un camion de transport oprise în doc.

Oamenii lui Barrabas se aflau la patru sute de metri, într-o poziţie care domina terminalul Balboa şi îşi păstrau poziţia de aşteptare.

În partea din spate a furgonetei blindate, Leona Hatton şi Billy II localizau pe harta Americii Centrale zonele de aterizare, punctele de regrupare şi itinerarele de evacuare situate dincolo de linia formată de coasta Pacificului.

— Asta mi se pare bună, colonele, zise Leona. Parcurgem opt kilometri spre interior. *Sally Queen* va rămâne probabil în apele internaţionale. Vom păstra legăturile datorită lui Bishop şi Nate, aflaţi la bordul elicopterului.

Barrabas luă binoclul de la ochi. Elicopterul constituia singurul mijloc de legătură între el şi echipele aflate pe mare şi la sol. Contactul cu inamicul era iminent. Reuşita operaţiunii era condiţionată înainte de orice de o comunicare bună între unităţile de atac.

Dacă ar fi pierdut această legătură, atunci ar fi apărut problemele.

— Dacă acel camion se îndreaptă spre nord, preciză Barrabas. E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Alternativa era logică. De la Panama erau posibile două direcţii. După cât îşi putea imagina colonelul, America de Sud nu se afla în program. Deci, nu mai rămâneau decât Costa Rica şi Nicaragua. Încărcătura trebuia să ajungă la Mexico, dar logica nu este totdeauna suficientă în acest gen de joc. Dacă acel camion nu se îndrepta spre nord, oamenii lui Barrabas erau nevoiţi să se împartă în două grupe.

Barrabas întoarse capul când auzi deschizându-se uşa dubiţei. O'Toole se întorsese şi se instala la volan.

— Cum merge treaba? întrebă colonelul.

— Bine, dacă sunt la bord. Vom avea veşti de la ei peste câteva minute.

— Erau bine dispuşi?

— Dacă Nanos şi Lopez nu se mai ocărăsc, atunci sunt bine dispuşi.

— Perfect, dacă se înţeleg, înseamnă că sunt în stare să ducă o treabă la bun sfârşit.

Staţia radio, aflată lângă Barrabas, emise un semnal de apel caracteristic. Era Beck.

— Sunt la bord, colonele, confirmă O'Toole.

Barrabas percepu un zgomot îndepărtat de uşi care se închideau şi privi din nou prin binoclu.

Camionul tocmai demarase şi acum intra pe şosea.

În spatele acoperişului depozitului, catargul navei *Sally Queen* înainta lent pe măsură ce ambarcaţiunea aluneca spre larg.

— Am recepţionat, Nate! Camionul a plecat chiar acum. Să-l urmărim.

Datorită fasciculului farurilor, reuşeau să perceapă cu claritate traseul camionului. Acesta făcu la stânga în direcţia autostrăzii de pe coastă. Deci, se îndrepta totuşi spre nord.

O'Toole răsuci cheia în contact, porni motorul şi conduse furgoneta pe urmele camionului.

Îngustă şi plină de verdeaţă, coasta Pacificului se întindea sub vălul nesfârşit al nopţii. Drumul coti curând spre interior, depărtându-se de coastă, în direcţia munţilor spre Sierra de Veragua.

Barrabas se instală confortabil în scaunul său şi coborî geamul, ca să respire aerul pur al Pacificului, în timp ce furgoneta înainta cu o viteză constantă.

Până acum, totul mersese foarte bine, dar ştia cu certitudine, în timp ce spre vest apărea prima geană de lumină, că acea nouă zi nu se va termina fără o luptă mortală.

CAPITOLUL VI

Bishop viră cu treizeci de grade ca să scape de lumina soarelui care apunea.

Iarba, de un verde intens, acoperea versanţii vulcanilor din Guanacaste. Nu mai era decât o jumătate de oră de lumină, şi totuşi cerul se păstra de un albastru profund. La tropice, soarele apune foarte repede. Urma să se facă brusc noapte.

— E la ora zece, indică Nate Beck, instalat alături de pilot şi scrutând peisajul printr-un binoclu cu un grosisment puternic.

De la acea distanţă, Bishop abia dacă putu să distingă camionul care se deplasa pe partea dreaptă a drumului ce şerpuia pe versantul unuia dintre vulcani.

Vehiculul traversase toată ziua Panama şi mergea mai departe spre nord, până în Costa Rica.

Între timp, Bishop aterizase la San José ca să facă plinul şi să se odihnească. O'Toole continuase filarea cu furgoneta. Exact înainte de frontiera cu Nicaragua, camionul apucase pe un drum care ducea printre plantaţiile de cafea din Costa Rica, într-o vale dominată de marele vulcan Ortosi.

— S-ar zice că acolo e o fermă, zise Beck cu binoclul la ochi.

Bishop păstră itinerarul elicopterului şi pasagerul său intră în contact cu furgoneta.

Vocea lui Barrabas se auzi imediat în receptor. Colonelul voia o recunoaştere a locului.

Acum, vehiculul de transport aborda versantul de vest. Cu o viteză de o sută şaptezeci de kilometri la oră, Bishop viră brusc ca să ocolească conul vulcanului.

Beck se ţinu bine, ascunzându-şi frica momentan cu o glumă:

— E mai bine decât să te prăbuşeşti pe stânci!

— Îmi pare rău, se scuză pilotul. Au trecut mulţi ani de când n-am mai pilotat acest fel de aparat. M-am lăsat puţin dus de val. Am pilotat zece ani avioane cu reacţie, şi a trece de la ele la elicopter e ca şi cum ai trece de la un autocar turistic la o motocicletă.

Suprafaţa albastră şi plată a lacului Nicaragua reflecta ca o oglindă razele soarelui, orbindu-l iar pe Bishop.

Lumina scădea rapid, lăsându-le puţin timp la dispoziţie pentru urmărirea camionului.

Acesta pătrunse curând pe o proprietate înconjurată de ziduri

înalte, situată pe un mic platou, la jumătatea versantului. O vilă albă cu acoperişuri din ţiglă roşie, în stilul din Costa Rica, domina acel loc aproape fortificat. Puţin mai departe, în spatele clădirii, acolo unde începea panta muntelui, un edificiu fără ferestre era construit cu faţa la nord, spre Nicaragua. Probabil că era un hangar.

— Acolo va lăsa probabil racheta, zise Beck, arătând cu degetul spre vilă.

Bishop trecu în apropierea proprietăţii şi îşi continuă drumul în linie dreaptă spre La Cruz, situat la vreo zece kilometri de poziţia lor.

Un grup de oameni se afla în jurul camionului oprit.

— Trebuie să raportăm colonelului, zise Bishop. Am impresia că ne vom plimba pe-aici în noaptea asta.

*

* *

Pe măsură ce camionul traversa Panama şi Costa Rica, fiecare kilometru parcurs întărea şi mai mult siguranţa lui Glen Beam. Fiecare metru urcat pe coasta vulcanului îl apropia şi mai mult de capătul proiectului său. Contrabanda cu arme nu-l atrăgea în mod special, numai preţul ridicat îl atrăsese în această afacere.

Cu ocazia primei încărcături, lucrurile merseseră bine până în Honduras. De data asta, operaţiunea era mai complicată. Puştile se aflau la bordul navei şi racheta transportată în direcţia Costa Rica. Peste câteva ore, Beam va reveni la bordul navei cu elicopterul, ca să supravegheze transportul puştilor. Pe urmă, Jeremiah avea să-l plătească şi va dispărea. Pentru totdeauna, în spatele noii sale identităţi. Beam era hotărât. Jeremiah era un tip prea periculos.

Camionul reduse, în sfârşit, viteza ca să intre pe proprietate. Beam coborî, îşi dezmorţi puţin picioarele şi aruncă o privire în jur. Locul părea foarte plăcut. Protejând interiorul de razele fierbinţi ale soarelui, o verandă mare se întindea de-a lungul unei părţi a vilei albe, construită în stil spaniol. Grădini splendide înfrumuseţau şi mai mult locul, în faţa vilei tronând o fântână arteziană ornamentală superbă, cu trei jeturi de apă.

Un latino-american, cu blugi strâmţi şi cizme de cowboy din piele de şarpe, se apropie de Beam. Era Diego, care îi zâmbea prietenește. Un astfel de om zâmbea cu uşurinţă când purta cu el un pistol-mitralieră. Fostul ofiţer din *Naţional Guard* îl luase cu el când fugise din Nicaragua, după luarea puterii de către sandinişti.

— *Señor* Glen, aţi reuşit. Complimentele mele! Haideţi înăuntru să bem pentru acest succes!

— Mai întâi, racheta trebuie dusă în hangar, cât încă mai este lumină. Vom bea după aceea.

Beam zări un elicopter care survola vulcanul cam la o distanţă de un kilometru de poziţia lor. Aparatul se mărea văzând cu ochii, apoi trecu pe deasupra proprietăţii şi îşi continuă drumul spre coastă. Elicopterul aparţinea unei companii petroliere.

Latino-americanul zâmbi din nou.

— Bineînţeles, *señor* Glen, răspunse el, după ce vom termina.

Vreo şase oameni se agitau deja în jurul vehiculului, ca să degajeze corpul rachetei. Diego le dădu un ordin în spaniolă şi echipa acceleră ritmul.

— Mi-ai pregătit un elicopter? întrebă Beam.

— Da, în spatele casei. Îi vei spune lui Jeremiah că i-am îndeplinit ordinele întocmai şi că aşteptăm semnalul lui.

— Da, îi voi spune că tu şi oamenii tăi aţi făcut o treabă bună.

— Ah, *señor* Glen! Curând mă voi întoarce la Managua! De mult timp aştept să-i distrug pe sandinişti!

— Să te întorci la masacrele tale din elicoptere.

— *Señor!* exclamă Diego, al cărui zâmbet dispăru brusc. Reputaţia mea este nedreaptă! Să arunc copii din elicopter...

Tăcu o clipă, dând din umeri, apoi continuă:

— A fost doar ca să ne arătăm puterea. Ceva regretabil, dar necesar.

— Toţi îndeplinim ce este necesar, replică Beam.

Diego era dat în urmărire de guvernul din Nicaragua pentru atrocităţile pe care le comisese în timpul războiului civil. Beam nu se putuse abţine să nu facă această remarcă.

Câteva minute mai târziu, oamenii lui Diego scoteau racheta din vehicul, încărcând monstrul de şase sute cincizeci de kilograme pe un cărucior-elevator mare, pe care îl conduseră în hangar. Beam şi Diego veniră în urma lor.

— Jeremiah e un om fantastic, zise Diego cu un aer admirativ. Am aşteptat mult timp să-mi iau revanşa, iar el mi-a furnizat armele necesare pentru ea.

— Mda, replică Beam fără convingere, un om fantastic... „Şi complet ţăcănit”, continuă el în gând.

Întâlnirea sa cu gigantul avusese loc cu câţiva ani înainte.

În 1968, Glen Beam plecase din Hicksvill şi se dusese la San Francisco, ca mii de alţi tineri care visau la amor liber şi Flowerpower. Dar, contrar celor mai mulţi dintre ei, găsise ocazia

să facă bani cu ajutorul drogurilor. Tot felul de droguri: heroină, amfetamine, STP, LSD... Dar prea mulţi dintre clienţii săi mureau de superdoză şi rentabilitatea afacerii sale începuse să scadă.

Când îl întâlnise pe Jeremiah pentru prima dată, gigantul îşi ţinea predicile în Golden Gate Park, atrăgându-i pe oameni cu discursurile sale despre dragoste, pace şi construirea unei noi societăţi. Talia lui imensă părea că îi sporeşte puterea carismatică. Mulţimea şi guvernul îl găseau persuasiv, şi Jeremiah primea multe subvenţii.

Într-o zi, acesta a luat contact cu Beam ca să-i transmită o comandă specială: sedative, pentotal, cianură de potasiu... Plătea foarte scump.

În curând, Jeremiah obţinu propriul său centru comunitar, şi sute, apoi mii de convertiţi la doctrina sa îl urmară orbeşte, gata la orice ca să-şi servească şeful. Numai Beam cunoştea secretul succesului său: controlul chimic al minţii.

Chiar şi respectul servil al lui Diego îşi avea originea în drogurile furnizate de Beam. Nici unul dintre oamenii lui Jeremiah nu era conştient că era manipulat. Beam trebuia să plece, să se facă uitat, mai înainte ca gigantul să ia hotărârea să-l distrugă şi pe el.

Beam şi Diego ajunseră în hangar.

Racheta fu ridicată până la rampa sa de lansare, alături de care se aflau instrumentele de control. Operaţiunea era simplă. Un singur buton de aprindere. Nu trebuia decât să introduci coordonatele punctului-ţintă şi să acţionezi declanşatorul.

Beam luă una dintre grenadele aflate într-o cutie deschisă şi o răsuci în mână.

— Diego, când Jeremiah îţi va da semnalul, apasă pe acest buton, îi explică Beam. E foarte simplu, aprindere instantanee, moarte instantanee. Opt sute de mici bombe vor atinge punctul stabilit. *Bye, bye,* Managua, *bye, bye,* sandinişti, continuă el, jonglând cu grenada ca şi cum ar fi fost vorba de o portocală.

Privirea lui Diego exprima o mare plăcere.

— Ah, *señor* Glen, niciodată n-am fost atât de fericit. Acum trebuie să bem în cinstea reuşitei noastre.

Beam păstră discret grenada şi porni în urma lui Diego.

*

* *

Ultimele raze de lumină îi permiseră lui Barrabas să distingă elicopterul care se depărta de versantul muntelui. Soarele dispăru foarte repede, acoperit parcă de o cuvertură, şi noaptea

întunecă întreg peisajul. Temperatura scăzu brusc cu câteva grade, dând impresia de răcoare subită. Oamenii lui Barrabas urmau să se încălzească în timpul celor opt kilometri de marş care îi aştepta.

Barrabas privi harta părţii de nord a statului Costa Rica şi a zonei de frontieră cu Nicaragua. Cruciuliţele corespundeau ultimelor tabere ale luptătorilor *contras,* ce le fuseseră indicate de serviciile de informaţii americane. Luptătorii *contras* atacau Nicaragua pornind de la bazele lor din Costa Rica. Cele mai multe se aflau în partea de est a ţării, lângă teritoriile indienilor Misquito. Unele tabere erau ascunse chiar în văile vulcanice, în apropiere de zona de frontieră unde râurile, vărsându-se în lacul Nicaragua, facilitau transportul. Tabăra situată pe panta vulcanului Ortosi nu era menţionată pe hartă. După toate aparenţele, serviciile de informaţii americane nu ştiau nimic despre ocupanţii lor.

O'Toole aruncă o ultimă privire în furgonetă. Aveau acum de parcurs pe jos opt kilometri până la fermă. Irlandezul duse vehiculul în pădure. Dacă oamenii lui Barrabas nu aveau să-l recupereze, un fermier norocos avea să-l descopere probabil peste câteva zile.

— Avem nevoie de prizonieri, spuse Barrabas, aprinzându-şi trabucul.

Billy II îşi lega centura cu muniţii, în timp ce Leona îşi prindea la brâu „colierul" de grenade. Barrabas săltă pe umăr un lansator de grenade Jet Shot cu rampă simplă, în timp ce O'Toole făcea la fel cu cel care avea rampă dublă.

Echipamentul lui Silver John urma să fie supus în curând primului test.

— Când ucidem, trebuie s-o facem cât mai discret posibil şi fără să fim reperaţi. Folosiţi anti-flash-urile. La început, nu vreau nici o împuşcătură. Dacă ne bănuiesc prezenţa, se vor împrăştia pe o distanţă de kilometri în toată această vale.

Barrabas strânse harta, o întinse lui Billy II, şi micul grup porni marşul de-a lungul drumului întunecos care ducea la fermă. În pădurea de stejari şi de pini de munte, ochii a zeci de oposumi scânteiau ca nişte monede de argint. Ultimii kilometri şerpuiau şi mai adânc în pădure, şi după o oră echipa ajungea în apropierea fermei.

Un luminiş de vreo treizeci de metri despărţea liziera pădurii de zidurile de incintă ale proprietăţii. Poarta mare de la intrare era închisă. După toate aparenţele, nu exista nici un sistem de

securitate – nici un paznic, nici un fel de măsuri de precauţie defensive. Lucrurile păreau prea uşoare.

— Aşteptaţi-mă aici, ordonă discret Barrabas.

Dădu ocol taberei prin pădure, oprindu-se frecvent ca să observe solul luminişului. În sfârşit, descoperi sistemul.

Numai ochiul unui cunoscător putea să localizeze trepiedul şi tubul orizontal al sistemului de protecţie ascuns în stufăriş.

Barrabas se târî până la aparat. În faţă, la vreo şaizeci de metri, un sistem identic era dispus pe aceeaşi axă. Undele ultrascurte emise de tuburile metalice permiteau construirea unui zid de energie invizibil. Alte dispozitive similare împânzeau probabil întreg luminişul, fiecare fiind legat cu un cablu la o unitate de control sau la o alarmă. Pentru blocarea dispozitivului era de ajuns să găseşti cablul şi să-l tai.

Barrabas se întoarse la oamenii lui.

— Locul e înconjurat de un sistem de securitate cu unde ultrascurte. Nu vă mişcaţi din pădure.

Apoi se uită repede la ceas. Era ora douăzeci şi trei şi patruzeci şi cinci de minute.

— O'Toole, Hatton. Stabilim atacul la miezul nopţii. Imediat ce auziţi începutul împuşcăturilor, interveniţi pe partea asta, fără să vă mai pese de sistemul de alarmă. Billy II, haide cu mine.

Cei doi ocoliră tabăra, croindu-şi drum pe mica pantă a vulcanului. Billy II se stabili într-o poziţie care domina vila. Barrabas urcă mai sus ca să aibă o vedere de ansamblu asupra proprietăţii.

Camionul era tras în spatele casei lângă hangar, de unde lumina se răspândea afară prin uşile mari, rămase deschise. Vreo şase oameni, înarmaţi cu puşti FN FAL şi pistoale-mitralieră Uzi, stăteau în jurul vehiculului.

Barrabas instală lansatorul Jet Shot pe trepied, potrivind azimutul înainte de a fixa o grenadă PRB pe rampă cu un cartuş Jet Shot special.

Era aproape miezul nopţii.

Nile ţinti grupul de soldaţi din jurul camionului şi apăsă pe butonul de tir.

Silver John nu se înşelase; explozia nu provocă nici un zgomot, nici flăcări şi nici fum. Aruncaţi la pământ ca nişte păpuşi din cârpe, cei mai mulţi îşi luară adio de la viaţă.

Doi se ridicară în picioare, cu faţa plină de sângele lor şi al camarazilor lor. Ei nu reprezentau o problemă, spre deosebire de cei care tocmai ieşiseră din vilă înarmaţi cu puşti-mitraliere Uzi.

Puşca de asalt M-16 a lui Billy II, echipată cu surdină şi anti-flash, trase imediat o rafală chiar sub nasul lor. Între timp, Barrabas pregătise deja o nouă grenadă. În tabără, inamicul replica la întâmplare împotriva unui adversar nevăzut. Cei doi supravieţuitori ai primei explozii, prinşi în focul propriilor lor camarazi, fură seceraţi urgent şi aruncaţi la pământ. A doua grenadă a lui Barrabas căzu brusc asupra ţintelor pe care le distruse cu ferocitate. Dar câţiva supravieţuitori putură să fugă spre vilă. O replică la întâmplare veni din interiorul vilei în direcţia lui Barrabas. Inamicul nu-şi localizase încă agresorii, dar se apropia în mod periculos. Billy II trase rafale invizibile prin ferestrele casei, şi geamurile se făcură ţăndări, cu mare zgomot. Nile profită ca să pornească în direcţia hangarului.

*

* *

— La naiba! Ce bine e să te debarasezi de arma asta! mormăi O'Toole, dând jos de pe umăr lansatorul de grenade.

El şi Leona luară poziţie la câţiva metri în faţa porţii mari de la intrare, tot în spatele zidului de securitate invizibil.

Lansatorul cu tub dublu era în stare să tragă cu două grenade, în serii de două, fiecare fiind propulsată înainte ca precedenta să fi atins solul. Asta dădea impresia unui atac în masă, şi mecanismul era acţionat de o simplă persoană. Acest sistem Jet Shot, extrem de rapid, nu-i permitea inamicului să-şi dea seama de pericol, dar greutatea lui constituia un anumit handicap în ceea ce privea transportul.

O'Toole îl transportase opt kilometri, iar faţa sa scăldată în sudoare exprima cât de obosit era.

— Fă o pauză, soldatule. Mă ocup eu de instalare.

Leona se puse imediat pe treabă, în timp ce irlandezul îşi trăgea sufletul. După ce lansatorul fu reglat şi încărcat, Leona fixă o grenadă de puşcă Mecar 40mm la puşca M-16 a camaradului ei.

Leona se uită încă o dată la ceas. În curând, va fi miezul nopţii. Era pregătită.

— Peste câteva secunde vom afla dacă sistemul funcţionează, zise ea.

La puţin timp după ofensiva lui Barrabas de pe versantul muntelui, Leona acţionă lansarea electronică a aparatului. După o sutime de secundă, primele grenade îşi atinseră ţinta, într-adevăr, sistemul funcţiona de minune.

În tăcerea aproape totală, proiectilele părăseau tubul şi îşi

luau zborul, uşoare, ca nişte talgere de tras la ţintă. Salvele se succedau foarte apropiate una de cealaltă. La rândul său, O'Toole apăsă pe trăgaciul puştii de asalt, declanşând plecarea grenadei care explodă exact în faţa porţii. Aceasta fu distrusă, stârnindu-se un nor de praf şi fragmente de lemn.

Ultimele grenade PRB terminară curăţirea perimetrului în spatele zidului intrării. Din prudenţă, Leona trase o rafală în deschizătura porţii, nu departe de gaura provocată de grenadă, în timp ce O'Toole alerga să se ascundă lângă perete, nu departe de gaura din poartă. Nu se auzi nici un fel de reacţie.

Irlandezul trase siguranţa unei grenade ofensive pe care o aruncă la câţiva metri în spatele zidului. Imediat după explozie, profitând de ecranul de fum, Leona alergă să se plaseze în faţa colegului ei, de cealaltă parte a fostei porţi. Putură să audă tirul lui Billy II care spărgea geamurile vilei.

O'Toole dădu semnalul Leonei şi amândoi se răsuciră brusc cu nouăzeci de grade ca să ajungă în interiorul taberei. Traseră imediat în clădirea din faţa lor. Acum, nimeni nu mai putea să fie viu în acel sector al proprietăţii. În spate, echipa era încă ocupată, dar rezistenţa slăbea.

*

* *

Barrabas, cu spatele lipit de hangar, auzi explozia de la intrarea în fermă. De un minut, un tip trăgea în el de lângă uşa din spate a vilei. Gloanţele şuierau nu departe de el, rupând doar lemnul de deasupra capului său.

Billy II îl debarasă de cel care îl deranja. Ploaia de proiectile trasă de arma lui nimeri curând inamicul, strivindu-i carnea, care făcu explozie şi stropi pereţii albi. Tipul se prăbuşi greoi la pământ; cizmele lui de cowboy din piele de şarpe îşi îndreptau acum ciocurile spre cer.

Billy II începu atunci să tragă fără pauză prin ferestre. Aşa cum prevăzuseră, inamicul se lăsase prins în cuşca pe care i-o destinase Barrabas. Tabăra era învăluită aproape în întregime în întuneric, cu excepţia luminilor care proveneau încă din hangar.

Barrabas se strecură ca un şarpe spre uşa deschisă. Când ajunse foarte aproape de intrare, trase siguranţa grenadei explozive, pe care o avea în mână, numără până la cinci şi o aruncă în hangar. Abia avu timp să-şi acopere urechile; pereţii de lemn din spatele lui se bombară în urma şocului provocat de explozie. În secunda următoare, Barrabas pătrundea în interior, cu degetul pe trăgaciul armei, gata să deschidă focul.

Racheta se afla în centrul sălii, susţinută de lansator, ca un negrişor pe spatele mamei sale. Puţin mai departe, un tip se ţâra în praf. Rănile îl împiedicau să se ridice. Sângele îi curgea din urechi şi din nas. Când îşi dădu seama de prezenţa lui Barrabas, încercă să apuce arma care zăcea lângă el. Nile trase, trimiţând pistolul şi o parte din mâna rănitului la un metru de braţul mutilat, din care sângele ţâşnea din abundenţă.

Tipul scoase un adevărat urlet.

Barrabas se lăsă pe vine lângă el, apucă ciotul şi vârî două degete în arteră ca să oprească hemoragia. Mai întâi, trebuia să-i pună câteva întrebări, pe urmă tipul avea să facă ce dorea. Rănitul emise un zgomot ciudat în momentul în care aerul îi pătrunse în plămâni. Pieptul i se umflă şi spatele i se arcui violent. Ochii păreau că vor să iasă din orbite. Apoi corpul muribundului se clătină, pieptul i se lăsă în jos şi ochii fixară tavanul, nemişcaţi şi fără viaţă.

Împuşcăturile încetaseră şi afară. Nile, îngrijorat, părăsi repede hangarul şi se strecură până la Billy II, care stătea pe vine alături de camionul de marfa.

— Nu mai ripostează. Am încercat să-i scutur cu câteva gloanţe, dar n-a mai răspuns nimeni!

Barrabas scoase de la centură aparatul de emisie-recepţie RT-10.

— Hatton, O’Toole! Ce se petrece la voi?

Vocea tinerei femei răsună imediat în receptor:

— Colonele, aici e tăcere completă, nici o reacţie din partea inamicului.

— Aruncaţi câteva grenade în perete, le indică colonelul, pe urmă aşteptaţi instrucţiuni.

Bucăţi întregi din clădire fură ciopârţite de deflagraţii succesive, dar inamicul nu mai dădea nici un semn de viaţă.

Barrabas începu să dea ordine în spaniolă:

— Următoarea grenadă va fi aruncată în interior! Aveţi treizeci de secunde ca să vă arătaţi în faţa uşii fără arme. Pe urmă, arunc casa în aer!

Treizeci de secunde, interminabile pentru mercenari şi probabil prea scurte pentru cei aflaţi în vilă.

Dar, după trecerea acestui răgaz, nimeni nu apăru în faţa uşii.

Leona şi Billy II traseră alte rafale în ferestre cu armele lor automate, în timp ce O’Toole şi colonelul străbăteau în fugă spaţiul descoperit din punctele în care se aflau.

Barrabas aruncă pe fereastră o grenadă luminoasă înainte de

a lua acelaşi drum. Sărind în încăperea pe care o ciuruia cu gloanţe, colonelul îşi dădu repede seama de inutilitatea gestului său: sala era goală.

O'Toole, care recurgea şi el la aceeaşi strategie, îl contactă pe colonel.

— Colonele, zise el, problemele noastre sunt rezolvate. Aici sunt doar cadavre! Dar o să vezi şi singur.

Nile, urmat de Billy II, o porni pe culoarul luminat de ultimele scântei ale grenadelor luminoase. Atacul lor provocase pagube multe şi însemnate. Peste tot zăceau bucăţi mari de tencuială, lemn şi geam spart. O'Toole şi Leona apărură la capătul culoarului.

— Pe aici, indică irlandezul.

În interiorul sălii staţiei radio, o duzină de cadavre forma o stivă înaltă de un metru.

— Cianură, confirmă Leona, examinând cadavrele. Şi în capsule, preciză ea, închizând gura mortului deasupra căruia se aplecase.

— Şi nu avem nici un prizonier, remarcă colonelul.

*

* *

Barrabas aruncă o privire peste umărul lui Beck, care se agita în faţa tabloului de control al rachetei.

— Racheta asta este îndreptată spre Nicaragua, îl anunţă geniul electronicii. Mai exact, spre Managua. Cu o astfel de precizie, procentul ei de exterminare e de sută la sută. Cineva pare în relaţii foarte proaste cu sandinişti, cu excepţia unchiului Sam.

— Poţi să-i deviezi traiectoria? întrebă Barrabas.

— Da, e posibil. Va lovi probabil flancul muntelui.

Beck scoase din rucsac o cutie cu scule şi un ceas deşteptător.

— E primitiv, dar eficace. La ce oră să fixez declanşarea?

— Instalează-ţi sistemul. Vom aştepta să primim veşti de la Hayes şi de la ceilalţi de pe navă. Voi sta noaptea asta lângă staţia radio. Voi veţi profita ca să dormiţi.

Adevărul era că oboseala punea stăpânire pe mercenari, care nu mai dormiseră de treizeci şi şase de ore. Patru dintre ei purtaseră o luptă sângeroasă. Bishop şi Beck îşi petrecuseră ziua în elicopter. Toţi erau frânţi de oboseală, iar primul lucru de care colonelul trebuia să aibă grijă era starea soldaţilor săi. Odihna devenea indispensabilă.

Barrabas făcu turul taberei. O'Toole şi Bishop se îndreptară

spre elicopter. Leona şi Billy II discutau afară din vilă. Colonelul plecă spre ei.

— Colonele, am descoperit asta în interiorul sălii radio, zise Leona, întinzându-i un carneţel plin cu însemnări.

Un moment, Barrabas îşi dădu seama de frumuseţea devastatoare a tinerei femei, pe care abia dacă reuşea să o ascundă stratul de funingine cu care îşi mânjise faţa înainte de luptă.

— Sunt coduri radio, spuse Billy II, rupând tăcerea.

— Le voi da lui Nate să le studieze. Găsiţi-vă un loc lângă elicopter şi dormiţi puţin.

Colonelul se depărtă câţiva metri şi cuprinse cu privirea locurile acelea. Nu departe de rămăşiţele porţii mari de la intrare, clipocitul monoton al apei unei fântâni ornamentale părea că sfidează prin puritatea ei măcelul din jur.

Colonelul se înfioră, dar nu din cauza temperaturii scăzute a nopţii.

— Şi eu am simţit asta, colonele, zise Leona, venind lângă umărul lui.

De la acea distanţă, putea să-i simtă răsuflarea pe gât.

— Am cunoscut soldaţi care au preferat să se omoare decât să se predea, pentru că ştiau că soarta lor ca prizonieri ar fi fost mai rea decât moartea, zise Barrabas.

— În orice caz, replică Billy II, ei n-ar fi fost în situaţia asta. Lucrurile vor deveni din ce în ce mai smintite!

Barrabas dădu din cap fără să-i răspundă.

CAPITOLUL VII

Claude Hayes îşi întinse membrele lungi şi întoarse de câteva ori capul ca să-şi dezmorţească muşchii gâtului şi umerilor.

— Motoarele sunt oprite, anunţă Nanos, a cărui voce răsună în întuneric.

Alături de el, Lopez se ocupa de receptorul radio, ale cărui diode îi luminau faţa. Profund concentrat asupra receptorilor tranzistorizaţi, el urmărea conversaţia care avea loc în cabina de pilotaj.

Nava aluneca încă pe apă, dar duduitul ritmic al motoarelor enorme, care răsuna până în cală de douăzeci şi patru de ore, încetase. De mult timp deja, cei trei soldaţi stăteau ascunşi în întuneric, schimbându-se între ei ca să asculte emiţătorul radio...

Acum o tăcere apăsătoare învăluise cala urât mirositoare. Acelaşi gen de linişte dinaintea furtunii.

Nanos se ridică. Îi veni să urle şi să se bată cu pumnii în piept ca Tarzan, omul-maimuţă. Îi venea să alerge, să respire aerul curat de afară, să lupte! Lipsa lor de acţiune ţinea de prea mult timp. Totuşi, avea intuiţia că dorinţele li se vor realiza peste puţin timp.

— Îl vreau pe acest Beam, zise Hayes, strângându-şi mai mult cu degetele patul pistolului-mitralieră Skorpion.

Cu câteva ore mai înainte, individul revenise la bordul vasului. Putuse să-i capteze vocea din cabina de pilotaj. Hayes îşi întipărise faţa ucigaşului în memorie.

— Am mai văzut deja o privire identică. Aceeaşi care îi lovea pe fraţii mei negri în Alabama. Aceeaşi care fulgera deţinuţii în acea afurisită de închisoare din Georgia unde am fost pe vremuri. Ştii ce-mi spune mie privirea asta, grecule?

Nanos nu răspunse.

— Nimic, continuă el, nu-mi spune absolut nimic. Ochii ăştia sunt goi, complet goi. Nu anunţă suflet înăuntru, doar ceva deja mort. Acest tip este dăunător, este un fiu al răului.

Hayes îndreptă brusc arma în faţa lui, ca şi cum ar fi urmat să tragă.

— Pam! exclamă el. Exact în mijlocul frunţii! O lobotomie cu plumbi! Lasă-mi-l mie pe acest Beam, insistă el, uitându-se la negru.

— Primesc ceva colo sus, anunţă Lopez. Hayes, ia note!

Hayes notă imediat informaţiile pe măsură ce Lopez i le anunţa.

— Poziţie: 86 grade 35 minute vest şi 12 grade 70 minute nord.

Lopez tăcu şi ascultă din nou, cu sprâncenele încruntate din cauza concentrării.

Nanos apropie o hartă plastifiată de lanterna lui Hayes şi căută cu degetul latitudinea şi meridianul.

— Asta ne duce la nouăzeci de kilometri de coasta statului Nicaragua, la nord de Costa Rica.

— Pun la cale o întâlnire între nave, spuse Lopez.

— Cu o navă din Nicaragua? întrebă Nanos.

Lopez scutură din cap.

— Nu ştiu. Trebuie să sosească aici în cinci ore. Acum se află la o sută optzeci de kilometri nord-vest de poziţia noastră. Exact, îi aşteaptă sosirea.

Lopez luă casca de la urechi şi se uită la camarazii săi.

— Aşteptăm şi noi sau acţionăm? întrebă Nanos.

— Acţionăm, răspunse Hayes, punând Colt-ul Comando în tocul de piele. Vom trece prin sala maşinilor. Trebuie să curăţăm bine locul.

Nanos se uită cum îşi punea cuţitul între dinţi şi strângea bine curelele harnaşamentului de luptă.

— La ce te gândeşti, grecule? zise Hayes, strângând cuţitul între dinţi.

Nanos tocmai avusese o viziune infernală.

— Mă gândeam că n-aş vrea să fiu duşmanul unui tip ca tine.

Cei trei mercenari se îndreptară spre uşa groasă de metal, care despărţea cala de sala maşinilor, şi înaintară discret pe galeria de deasupra fosei motoarelor.

Doi mecanici revizuiau instalaţiile, cu spatele la mercenari.

Nanos coborî lent treptele înguste de metal, care duceau la sala de sub ei. Când ajunse la mijlocul scării, unul dintre oameni întoarse capul.

— Nu mişcaţi, mâinile sus, ordonă grecul cu o voce fermă.

Stupefiaţi, cei doi mecanici se supuseră lent, fără să scoată o vorbă.

Nanos termină de coborât scara, cu pistolul-mitralieră Skorpion îndreptat spre ei. Unul dintre cei doi mecanici îşi îndreptă în mod indiscret privirea spre interfonul fixat de peretele metalic.

— Încearcă să faci pe eroul, şi eşti un om mort! îl preveni

Nanos.

În ciuda ameninţării, tipul alese să fie erou şi se aruncă spre aparat. Nanos trase imediat şi gloanţele intrară ca în unt în spatele mecanicului. Acesta se prăbuşi mort mai înainte de a fi ajuns la podea.

Celălalt se năpusti asupra lui Nanos, blocându-i braţul cu care ţinea arma şi strângându-l cu putere de gât. Trei secunde mai târziu, grecul percepu un zgomot şi strânsoarea adversarului său slăbi, în timp ce din gură i se scurgea un val de sânge. Corpul fără viaţă căzu lent în faţă, şi Nanos abia avu timp să se dea la o parte.

Cuţitul lui Hayes era înfipt până la mâner.

— Simţeam nevoia să mă antrenez puţin, zise Hayes de sus. Şterge tu, te rog!

— Încearcă să fii un băiat bun şi grăbeşte-te, zise Nanos. Trebuie să fim mai iuţi.

Hayes îi conduse până la ruf, unde se aflau toate cabinele cu acces spre un culoar mare. La fiecare cat al acestui culoar, o uşă dădea spre puntea exterioară.

— E cartierul general al ofiţerilor, zise Nanos.

— Curăţă-l! Pe urmă, o ştergem pe pasarelă.

— Ocupaţi-vă de asta, băieţi, zise Lopez, cabinele mateloţilor sunt în partea din faţă. Când veţi ajunge pe pasarelă, au să vă atace toţi, doar dacă nu cumva le voi da eu de furcă.

Fără să mai aştepte un răspuns, Lopez înaintă spre uşa care dădea spre exterior.

— Lopez, eşti complet ţicnit! Nu vei ajunge la pasarelă fără să fii reperat, îl preveni Nanos.

— Nu-ţi face griji pentru mine, bătrâne. Ne aflăm la bord, ăsta e ultimul lucru din lume pe care şi-l pot imagina. Dacă mă zăreşte vreunul, va crede că fac parte din echipaj.

Zâmbi şi dispăru.

Hayes luă poziţie la capătul culoarului şi Nanos bătu la prima uşă înainte de a încerca clanţa. Uşa nu era încuiată şi înăuntru nu se afla nimeni. A doua încăpere era la fel de pustie.

La a treia, auzi o voce înfundată şi paşi care se apropiau de uşă. Se lipi imediat de perete, ca să nu fie văzut. Un om în maiou ieşi din încăpere, în mijlocul culoarului, şi fu imediat întâmpinat de pistolul-mitralieră Skorpion care i se sprijini de tâmplă.

— Nici o mişcare, nici o vorbă, altfel eşti mort! zise Nanos, împingându-l înapoi în cabină cu arma.

Dar tipul voia să facă pe eroul. Se aruncă într-o parte şi

încercă să fugă, dar fu imediat secerat de replica furioasă a lui Hayes. Înainte de a se prăbuşi, marinarul avu timp să tragă de mânerul alarmei de incendiu.

Alarma începu să sune.

Hayes şi Nanos îşi lăsară pistoalele-mitralieră şi o luară la fugă spre uşa care ducea pe punte. Era timpul să scoată Colt-urile Comando şi să folosească acţiunea fulgerătoare a proiectilelor 5.56.

— Acopăr uşa asta şi îi lichidez pe măsură ce-şi fac apariţia, zise Nanos. Tu, dă ocol pasarelei ca să-i ataci pe la spate.

Calmul din exterior fu brusc tulburat de piuitul strident al sirenei de alarmă. Patru mateloţi veniră în fugă dinspre pasarelă, ducând extinctoare, şi dispărură pe culoar. Apoi îşi făcură apariţia alţi doi, de data asta înarmaţi cu puşti automate, dar dădură de Hayes lipit de perete.

Nanos nu aşteptă mult timp. Primul matelot apăru din partea opusă şi îşi opri brusc alergarea, cu stupefacţia întipărită pe faţă, când descoperi cadavrele zăcând într-o băltoacă de sânge. Scotoci prin buzunar în căutarea unei arme, şi Nanos îi oferi gloanţele. Câteva proiectile de 5.56 drept în piept. Ceilalţi trei soseau, fără să ştie că ar fi făcut mai bine să se oprească şi să se întoarcă.

Arma automată a lui Nanos trase încă o dată. Sângele primului matelot se răspândi în toate direcţiile, stropindu-l pe al doilea, care avu aproape imediat aceeaşi soartă. Amândoi se prăbuşiră unul după altul. Mai rămânea unul de doborât. Nanos apăsă iar pe trăgaci. Mecanismul răsună a gol.

Nimic!

Nanos se strâmbă. Magazia era goală.

*

* *

Pe pasarelă, doi mateloţi îl ameninţau pe Hayes cu armele lor. Mercenarul le aruncă un „cântec de moarte” şi alergă să se adăpostească după peretele metalic. De cealaltă parte a acestuia, putea să audă tirul regulat al lui Nanos luând sfârşit.

Hayes întoarse capul în momentul în care un om fugea şi trase spre el. Tipul abia avu timp să se întoarcă. Nanos profitase ca să reîncarce pistolul Comando, de aceea matelotul întâlni în drum o moarte fulgerătoare.

Hayes apăru la intrarea culoarului. Afară părea să se fi dezlănţuit un adevărat infern.

— Urcă pe grindă şi trage câteva gloanţe în geamurile din

spate ale cabinei de pilotaj, zise Hayes. Eu îi voi ţine ocupaţi cu astea.

Şi bătu uşor cu palma peste grenadele lacrimogene prinse la centură.

— Dacă avem puţin noroc, vom beneficia de acoperirea lui Lopez.

— Mai bine zi că, dacă o să aibă el noroc, vom profita de acoperirea lui, îl corectă Nanos, urcând scara.

*

* *

Da, Lopez avea noroc! Ţinând în mână Colt-ul Comando, se îndrepta cu nepăsare, traversând puntea, spre partea din faţă a vasului.

Alarma sună pe când ajungea în apropierea unui tambuchi.

Grăbi pasul, ajunse pe puntea din faţă şi se aruncă în spatele unei stive mari de frânghii înfăşurate, groase cât braţul unui om. Acea protecţie era destul de bună.

Auzi focul unei arme automate dinspre cabinele unde îi lăsase pe Hayes şi pe Nanos. Doi oameni înarmaţi apărură în capătul de sus al scărilor care duceau pe puntea unde se afla el. Lopez sfâşie aerul cu o rafală mortală, care îi proiectă în spate, tăiaţi în diagonală.

Jos, uşa de acces la cabinele echipajului se deschise şi apărură trei mateloţi înarmaţi cu puşti AK-47, îndreptându-se spre centrul acţiunii. Lopez se lăsă pe vine ca să ţintească, dar cineva aflat pe pasarelă îi descoperi prezenţa şi trase primul.

Deşi era un trăgător prost, gloanţele lui ricoşară pe puntea metalică la treizeci de centimetri în faţa lui şi unele dintre ele îl atinseră în umărul stâng, în momentul în care plonja la adăpostul frânghiilor.

Sângele curgea cu repeziciune din rană. Cu câţiva ani înainte, acelaşi umăr fusese rănit în Africa. Leona îl îngrijise şi îl cususe. Ticălosul care făcuse asta va plăti cu viaţa!

Ieşind brusc din ascunzătoare, Lopez trase o rafală mortală spre inamicul care acum alerga spre cabina de pilotaj. Atunci, geamurile pasarelei se făcură ţăndări, cu mare zgomot, fără ca Lopez să cunoască adevărata cauză.

*

* *

Glen Beam se afla în cabina de pilotaj împreună cu căpitanul şi navigatorul vasului *Sally Queen,* visând la bogăţii, când se declanşă alarma... Visurile lor fură brusc întrerupte de violenţa

realităţii. Beculeţe roşii începură să pâlpâie nebuneşte pe ecranul de control. Un incendiu pe un vas plin cu muniţii şi transportând o rachetă nu era deloc o glumă. Dacă focul s-ar fi extins, nava ar fi putut să fie distrusă cât ai zice peşte! Dar Beam avea un elicopter şi, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, ceilalţi nu aveau decât să se descurce singuri. Căpitanul dădu câteva ordine prin interfon, fără să-şi facă prea mari iluzii. Mateloţii săi nu vor sări în sus de bucurie la gândul de a se lupta cu un incendiu pe o adevărată bombă plutitoare. Doi ofiţeri înarmaţi cu puşti plecară, deci, ca să-i facă ordinele mai convingătoare.

Cei doi oameni părăsiră cabina, pornind în direcţia punţii din faţă, dar abia avură timp să ajungă.

Pentru Beam, care observa scena din interior, fu un adevărat coşmar.

Flori purpurii enorme apărură pe pieptul celui de al doilea ofiţer, care se prăbuşi la picioarele scării.

Celălalt trase la întâmplare într-un inamic invizibil, înainte de a face cale întoarsă. Noi focuri de armă se auziră, în ciuda alarmei de-a dreptul asurzitoare.

Pe puntea principală, în partea de jos faţă de poziţia lui Lopez, trei mateloţi se repeziră afară din cabine. Atunci, acestea făcură explozie. Urletul isteric al sirenei de alarmă, acum decapitată, se opri.

Câţiva marinari şi căpitanul trăgeau prin geamurile sparte, blocându-l pe Lopez în spatele frânghiilor sale protectoare.

Beam îşi zise că era timpul să plece. Elicopterul, aflat în partea din spate a navei, îl aştepta. Pistolul său Mauser şi cele două grenade luate de la Diego aveau să-l ajute în caz de pericol.

Beam avusese o viaţă foarte activă, iar moartea altora îl lăsa complet indiferent. Totuşi, niciodată nu se aflase într-o situaţie atât de infernală, şi nu cunoştea războiul decât din filme.

De aceea, îşi imaginase la început că era destul să contezi pe noroc. Apoi, avu o inspiraţie. Va crea o diversiune. Sistemul care comanda deschiderea electrică a calelor se afla în faţa lui, la patru metri. Se apropie, apăsă pe un buton şi, întorcându-se, îl văzu pe căpitan alergând în direcţia lui. Fără cea mai mică ezitare, Beam ridică arma şi trase. Căpitanul se prăbuşi, cu fruntea spartă de impactul cu glonţul ucigaş.

Beam făcu repede cale întoarsă, luă una dintre grenadele din buzunar şi trase siguranţa. „Ca în filme”, îşi zise el. Ucigaşul nu folosise niciodată acest gen de proiectil şi aruncă grenada, ca şi cum i-ar fi ars degetele, pe pasarela de comandă.

Ascuns într-un colţ, următoarele câteva secunde se transformară într-un adevărat coşmar. Angoasa ca nu cumva unii dintre cei aflaţi în cabină să nu trimită înapoi grenada!

Aşteptă cu mâinile la urechi, ceea ce i se păru că durează o eternitate.

În sfârşit, grenada făcu explozie.

Beam îşi luă mâinile de la urechi. Împuşcăturile încetaseră. Un val de sânge se scurgea acum în cascadă de pe primele trepte.

*

* *

Nanos profită de ecranul de fum ca să-şi schimbe poziţia. Putu să vadă geamurile din spate ale postului de pilotaj spărgându-se pe măsură ce Hayes le lua drept ţinte. Nanos trase siguranţa grenadei, numără până la cinci şi o aruncă pe pasarelă, unde sări o dată în sus înainte de a exploda. Antena radio fu în întregime distrusă şi bucăţile din sirenă aterizară pe punte.

Se auzi riposta unei arme automate.

Prinşi la înghesuială de Hayes şi Lopez în cele două direcţii, oamenii din interiorul cabinelor trăgeau orbeşte. După ce îi prinseseră în capcană, acum trebuia să se debaraseze de ei.

Hayes continua să tragă fără pauză, în timp ce Nanos desprindea de la centură o grenadă lacrimogenă. În cabină, răsună brusc o explozie, după care se aşternu imediat tăcerea. Furiei îi luă locul o tăcere apăsătoare. O tăcere şi mai teribilă decât vacarmul bătăliei.

Nanos coborî treptele şi i se alătură lui Hayes.

— Ceva a sărit în aer acolo, înăuntru. Crezi că au murit toţi?

Hayes dădu din umeri.

— Habar n-am, du-te şi întreabă-i.

Nanos aruncă o privire rapidă spre punte.

— Acoperă-mă, îi zise el lui Hayes. După ce voi traversa, nu vor putea să mă mai nimerească. Voi încerca uşa de jos. Voi vedea până unde am să pot merge.

Hayes trase spre pasarelă. Nanos se avântă pe punte, se lipi de peretele cabinei şi aşteptă. Zidul metalic împiedica pe oricine să tragă prin el. În afară de Hayes, care trăgea sporadic câteva gloanţe asupra punţii, totul era de un calm perfect, înaintă mai departe până la uşa care ducea la nivelul inferior şi încercă să o deschidă. Era încuiată.

Nu avea decât o singură soluţie: să urce iar şi să folosească uşa principală.

Nanos se deplasă, având grijă să treacă neobservat. Lopez îl

acoperi de cealaltă parte când ajunse la capătul de jos al scării cabinelor. Începu să urce, treaptă după treaptă, cu respiraţia întretăiată, cu degetul lipit de trăgaci. Fiecare fibră a corpului său era pregătită să intre în acţiune.

În sfârşit, ochii săi ajunseră la nivelul cabinei şi zăriră un corp plin de sânge, prăbuşit lângă uşa deschisă, un trup oribil mutilat de explozia grenadei.

Nanos îşi dădu seama cu uşurare că nici unul dintre mateloţi nu supravieţuise exploziei şi respiră din nou, înaintând mai repede.

Din precauţie, se aruncă brusc în faţa deschizăturii, ţinând pistolul Comando în faţa lui. Măcelul era cumplit.

Nanos le făcu semn camarazilor săi să nu tragă. Hayes i se alătură primul.

Cu ei nu vom mai avea nici o problemă, zise Nanos.

Nici unul dintre mercenari nu dori să intre. Hayes se limită să arunce o privire rapidă spre bucăţile de carne şi corpurile distruse, care nu mai semănau cu nimic omenesc. Deşi nici o faţă nu se mai putea recunoaşte, lipsea, totuşi, un element important: un păr blond.

— Beam nu-i aici, zise Hayes.

Deodată, dinspre partea din spate a navei, se auzi zgomotul unui elicopter. Lopez se repezi imediat în acea direcţie. Era aparatul lui Beam. Nanos şi Hayes îşi urmară curând camaradul.

În momentul în care Lopez ajungea la locul cu pricina, micul aparat H-23 Raven, de două locuri, decola.

Mercenarul se sprijini într-un genunchi şi îşi îndreptă pistolul Comando spre elicopter. Gloanţele sale atinseră cockpitul, dar acesta era rezistent la gloanţe. Lopez schimbă tactica şi ţinti rotorul, secundat de Hayes şi Nanos, care i se alăturaseră. Dar elicopterul, câştigând altitudine, devenea greu de nimerit.

Deodată, blondul aflat la manşă se agită într-un mod ciudat şi aruncă un mic obiect rotund deasupra navei. Un obiect de mărimea unei grenade!

Aceasta căzu exact în marea cală din spate a navei, plină ochi cu lăzi cu muniţii.

Bomba plutitoare care era nava urma să explodeze.

Atunci, Lopez dispăru în cală.

Nanos şi Hayes nu avură timp să perceapă zgomotul surd al corpului său. Grenada explodă sub el.

Complet zdruncinat de ceea ce se petrecuse, grecul, într-un acces de furie disperată, îşi goli arma asupra elicopterului, care

se afla deja departe, formând mai mult decât un punct pe cer. Cu puşca goală, continuă să apese pe trăgaci, cu ochii plini de lacrimi.

Claude puse mâna pe umărul prietenului său. Nanos abia îi auzi vocea.

— Bine, soldatule, bine...

Mâna îi strânse şi mai tare umărul. Lopez murise.

Nanos căzu în genunchi, plângând de durere, dând drumul la puşcă, devenită acum inutilă, pe podeaua rece a punţii.

CAPITOLUL VIII

Bishop viră spre sud şi păstră direcţia spre întinderea albastră a Oceanului Pacific. O linie invizibilă se întindea în mijlocul peisajului de jos, şerpuind printre vulcani, traversând râuri şi lacuri. Era vorba de frontiera care despărţea Nicaragua de Costa Rica. Artileria sandinistă antiaeriană era postată de-a lungul frontierei, împestriţând peisajul ca un şarpe imens.

Bishop aruncă o privire curioasă spre Barrabas, aşezat alături de el şi care observa linia militară.

— Reprezintă un mare spaţiu aerian pe care nu mi-ar plăcea să-l traversez, zise el, adresându-se colonelului.

Barrabas se întoarse spre pilot.

— Chiar şi cu emblema unei companii petroliere, replică el, muşcând uşor capătul trabucului. ETA?

— Mai puţin de o jumătate de oră.

Barrabas luă binoclul şi îl reglă la „infinit”. La viteza de croazieră de două sute patruzeci de kilometri la oră, elicopterul ajunse rapid deasupra oceanului şi, puţin după aceea, se zări nava *Sally Queen.*

În fuzelaj, în spatele lui Bishop, staţia radio emitea un „bip” caracteristic. Beck ridică receptorul.

— Colonele, e Hayes. *Sally Queen* a fost curăţată, dar...

Beck ascultă sfârşitul frazei, apoi închise, păstrând o tăcere apăsătoare.

— Cine? întrebă Barrabas, înţelegând expresia lui Beck.

Un nume îi era de ajuns.

— Lopez.

— Dumnezeule mare!

Lopez era un soldat bun. Se întreba cum avea să suporte Leona moartea lui. În cursul unei misiuni în Africa, ea îi salvase viaţa, îngrijindu-i rănile într-o colibă de vrăjitor. Azi plătea preţul.

Barrabas se strădui să-şi alunge tristeţea. Erau în război. Îi aştepta încă multă treabă de făcut. După terminarea operaţiunii, îşi puteau permite să vorbească de Lopez şi să-l plângă.

Bătăile inimii i se accelerară şi simţi cum e cuprins de mânie. Trebuia să adauge numele lui Lopez la listă şi să răzbune moartea lui.

— Mai este ceva, colonele, adăugă Beck. Cineva a fugit de pe vas cu elicopterul. Cred că este vorba de Beam. O altă navă avea

întâlnire cu *Sally Queen* peste cinci ore. Hayes ne-a dat coordonatele pe care Billy II le traduce, dar probabil că tipul din elicopter i-a prevenit deja.

Barrabas îşi părăsi scaunul şi se duse la restul echipei aflate în fuzelaj.

Billy II lucra pe o hartă maritimă.

Leona făcea calibraje rapide. Eficace şi metodică, nu lăsa să se vadă nimic din sentimentele care o dominau.

Barrabas se întoarse spre Beck.

— Anunţă-i pe Hayes şi pe Nanos că mergem la întâlnirea cu nava. Apoi, vom veni să-i luăm.

Pe urmă, se lăsă pe vine lângă Leona Hatton. Billy II trecuse poziţia vasului *Sally Queen* pe harta maritimă. O serie de puncte reprezentau locurile de întâlnire şi poziţia navei cu o oră în urmă. Billy II puse un deget pe hartă.

— Se îndrepta spre punctul de întâlnire şi se afla la patruzeci de mile de coastă. Să zicem că a fost nevoită să accelereze cât a putut de mult. În orice caz, asta ar fi trebuit să facă, pentru că a ajunge la locul de întâlnire cu, să zicem, cincisprezece noduri, ar fi trebuit să se afle aici când a emis apelul radio.

Billy II arătă cu degetul o altă cruce.

— Acum, continuă el, se află în acest perimetru.

— La o sută optzeci de kilometri nord-vest, spuse Leona. Desigur, dacă nu a făcut cale întoarsă, îndreptându-se spre locul de unde a venit, în cazul în care elicopterul i-a avertizat.

— Şi de unde ar fi putut să vină? întrebă Billy II. Din Nicaragua?

Barrabas studie şi el harta.

Lunga linie dreaptă formată de coasta ţării marxiste se întindea la nord-vest, întâlnindu-se cu Salvadorul, întreruptă doar de Golful Fonseca.

— Nu, nu din Nicaragua, zise Barrabas. N-ar avea nici un sens.

Frontierele guvernului sandinist erau hărţuite fără încetare de rebelii *contras*, care atacau de la bazele lor din Honduras şi Costa Rica. Dar sandiniştii aveau un control perfect asupra propriei lor ţări şi a litoralului. După informaţiile lui Jessup, le controlau atât de bine, încât îşi permiteau să furnizeze arme sătenilor lor. Numai guvernele populare îşi înarmau propriile popoare. Cei din SOB ştiau că duşmanii lor, indiferent cine erau ei, nu puteau în nici un caz să fie prietenii sandiniştilor. Aceştia ţineau Nicaragua strânsă ca într-o menghină de oţel.

Nava pe care o căutau provenea din altă parte.

Barrabas, care privea în continuare harta, îşi aminti de o frază a lui Lopez:

„Cel mai bun loc ca să ascunzi ceva este cel care sare cel mai mult în ochi”.

Dar Barrabas găsise acel loc.

— Aici e, zise el, arătând cu degetul spre Golful Fonseca.

Golful avea o lăţime de treizeci de kilometri, era înconjurat de pământuri mlăştinoase şi mărginit de trei ţări adversare, fiecare aflată în război împotriva celeilalte. Acea parte a oceanului era una dintre cele mai militarizate din lume şi sediul unui trafic de arme „monumental”.

Era locul ideal pentru traficul privat al unei forţe secrete. Chiar în mijlocul intrigilor celorlalte naţiuni. Jessup avea dreptate. Totul se putea sfârşi cu un război total, toţi împotriva tuturor.

Dar, mai întâi, trebuia să dea de urma navei inamice.

Barrabas se întoarse în cockpit lângă Bishop.

— Treizeci grade nord-vest, preciză el pilotului, care schimbă imediat direcţia.

În pofida vitezei mari a aparatului, aveau impresia că înaintează cu o încetineală deprimantă.

În sfârşit, după o oră de zbor, pe oceanul imens apăru o ambarcaţiune: un vas de pescuit lung de doisprezece metri. Dacă era vorba de cel pe care îl căutau, însemna că fusese avertizat de pericol, deoarece se îndrepta cu toată viteza spre nord-est, în direcţia Golfului Fonseca.

— Credeţi că despre el e vorba? întrebă Bishop.

— Vom afla curând. Să coborâm.

— Trecem la nivelul lor?

Barrabas dădu din cap afirmativ.

Bishop coborî rapid şi trecu prin apropierea babordului navei.

Fură imediat întâmpinaţi cu focuri de puşcă.

— Asta nu e deloc amabil din partea lor, zise Barrabas.

Acum ştiau ce voiau să ştie. Acesta era vasul!

Bishop se depărtă din raza de acţiune a vasului şi SOB se pregătiră de acţiune.

O’Toole şi Leona dăduseră la o parte prelata care acoperea mitraliera MAG şi o echipară cu o bandă de cartuşe explozive. Mitraliera MAG era foarte utilă pentru acest gen de operaţiune... Urcată pe trepiedul fixat de podea cu buloane groase, ea putea să tragă o mie de gloanţe pe minut la o depărtare eficientă de o mie şase sute de metri.

Barrabas puse o serie de grenade diferite pe podea şi fixă o

grenadă fumigenă FMK-RFL-40N la ţeava uneia dintre puştile M-16.

Folosirea sistemului Mecar cu grenade de puşcă era mai convenabil, dar *dud ballistite round* îi oferea o bătaie de două ori mai mare. Vor avea nevoie de toate atuurile posibile.

În general, într-o luptă între un vas şi un elicopter, vasul ieşea învingător. Deşi un elicopter e foarte manevrabil, vasul are mai puţine puncte slabe şi poate să provoace mai multe pagube înainte de a fi el însuşi în pericol.

Barrabas trebuia, deci, să creeze o diversiune, aruncând o grenadă fumigenă pe puntea navei. Astfel, cei de pe vas nu vor mai vedea nimic timp de două minute. O singură problemă. Erau nevoiţi să se apropie la cel puţin trei sute de metri de inamic chiar şi cu *ballistite round.* La această distanţă, aparatul ar fi constituit o ţintă uşoară, şi nu era echipat cu blindaj. Bishop avea de muncă. Trebuia să jongleze cu gloanţele. Barrabas pregăti a doua M-16, la care fixă un lansator de grenade M-203–40 mm. Asta îi conferea aceeaşi bătaie ca proiectilul balistic fumigen. Apoi puse încărcătorul plin cu gloanţe de 5.56 la Armalite. Lansatorul era independent. Puşca automată avea scopul să-l secondeze. Colonelul sfârşi pregătirile, agăţându-şi la centură câteva grenade ofensive.

Bishop coborî aparatul în paliere, apoi, când viteza sa de croazieră egală viteza de coborâre, veni în picaj spre navă, luând ofensiva.

Rotorul, transmisia şi burta elicopterului constituiau părţile cele mai sensibile. Era, deci, necesar să nu fie expuse, de aceea coborârea în picaj permitea să se ofere inamicului doar parbrizul din sticlă rezistentă.

Pentru pilot nu putea să fie nimic mai angoasant decât imaginea gloanţelor care veneau spre el. Cu cât aparatul coboară mai mult, cu atât este mai mare riscul de explozie al parbrizului sub presiunea gloanţelor.

Când ajunse la trei sute de metri, Bishop puse aparatul în poziţie de zbor normal, luă viteză şi se apropie de navă. Câteva proiectile atinseră vasul.

Pe punte, oamenii înarmaţi cu puşti automate alergau spre o masă mare acoperită cu o prelată. Aceasta fu imediat smulsă, dând la iveală un M-60.

Bishop urcă rapid deasupra celor opt sute de metri până unde bătea tunul, coborî, apoi plasă elicopterul paralel cu nava şi ridică botul.

— Gata! strigă Barrabas, aruncându-şi trabucul pe uşa deschisă.

Ţeava puştii M-16 se sprijinea pe marginea portierei.

Leona trase într-o parte uşa culisantă a fuzelajului, lăsând câmp liber mitralierei MAG, pe care O'Toole o ţinea îndreptată spre navă. Degetul său alunecă spre trăgaciul rece şi apăsă. Mitraliera începu să-şi trimită spre navă proiectilele de 7.62.

De la acea distanţă, moartea era tăcută.

Tipul aflat în spatele marelui M-60 căzu brusc pe spate. O'Toole continuă să tragă fără pauză, în timp ce Leona reîncărca arma pe măsură ce benzile de cartuşe erau înghiţite de maşina de ucis.

Pilotul navei se prăbuşi peste tabloul de bord.

Bishop jongla cu instrumentele de control ale aparatului, efectuând un viraj strâns şi trecu încă o dată pe deasupra inamicului. Acesta era încă activ, dar Billy II şi Barrabas nu-i lăsau timp să respire. Ţeava mitralierei începuse să se înroşească. Leona o detaşă într-un timp record şi fixă imediat alta nouă.

Bishop efectuă o altă trecere, de data asta mai aproape de punte, pe care Billy o durui cu puşca lui M-16, în timp ce O'Toole perfora coca şi spărgea hublourile navei.

Câţiva mateloţi fură seceraţi de focul atacatorilor.

Bishop luă altitudine, viră iar, apoi porni în picaj cu aparatul, care cobora spre ţintă ca o rachetă.

Câţiva oameni încă mai trăgeau din spatele hublourilor sparte.

Barrabas, ţinând în mână puşca de asalt echipată cu grenadă, aşteptă momentul potrivit ca să tragă.

Bishop trecu iar cu aparatul pe lângă coca. Grenada colonelului îşi luă zborul, intrând pe unul dintre hublouri, şi imediat răsună o explozie.

Billy II trase şi el o grenadă fumigenă pe punte. Coloana albă se transformă imediat într-un văl gros. În acest timp, pilotul stabiliză elicopterul deasupra punţii din spate şi deceleră lent. Această manevră delicată cere un grad înalt de experienţă profesională.

La şapte sau opt metri de punte, Leona derulă scara de frânghie şi începu să coboare, urmată de aproape de O'Toole. Imediat ce puse piciorul pe navă, Leona începu să tragă ca să acopere ieşirea camarazilor ei.

Ecranul de fum dura în jur de două minute. Timp în care trebuiau să părăsească aparatul şi Bishop să se depărteze fără

pericol.

După plecarea pilotului, perdeaua groasă de fum alb fu puţin câte puţin împrăştiată de vântul marin. În unele locuri, coca vasului fusese serios deteriorată. Pe jos, se vedeau numeroase tuburi goale. Un matelot zăcea mort lângă uşa care ducea la cabine. Alt cadavru era prăbuşit pe roata cârmei ca o marionetă dezarticulată.

Leona înaintă spre uşa care ducea la cabine, uşă care se deschidea şi se închidea în ritmul mişcărilor mării. Barrabas veni lângă ea şi îi adresă un mic semn afirmativ. Ea împinse uşa cu ţeava puştii şi Barrabas pătrunse lent înăuntru, urmat de irlandez.

Grenada explozivă îşi făcuse treaba, provocând pagube însemnate în oameni şi materiale. Un cadavru zăcea, cu burta ciopârţită, oferind privirilor spectacolul hidos al măruntaielor năclăite de sânge.

În faţa lor, un culoar se întindea în dreptul cabinelor. Barrabas se aplecă spre alt cadavru. Nu mai avea puls. Se întoarse atunci spre oamenii săi.

— Nici un supravieţuitor, toţi sunt morţi, zise el.

Deodată, auzi în spatele lui clinchetul deosebit al unei arme şi se răsuci pe loc, trăgând cu puşca de asalt. Ţipătul care răsună aproape că acoperi clănţănitul armei automate. Dintr-o cabină, apăru o AK-47 care ateriză pe podea. Barrabas încetă focul. Un matelot tânăr ieşi încet, cu mâinile ridicate şi aplecat în faţă, cu capul retras între umeri, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie secţionat pe loc.

Barrabas citi groaza pe faţa lui.

— Dacă cooperezi, nu vei avea de ce să te temi, îi spuse colonelul în spaniolă.

Tânărul se apropie lent, păşind peste cadavrele camarazilor săi. Pielea de culoare închisă indica faptul că avea sânge de indian. O pată închisă la culoare şi umedă îi murdărea pantalonii.

— Stai jos, ordonă Barrabas, arătându-i un scaun.

Apoi lipi ţeava puştii M-16 de fruntea tânărului matelot, care încremeni de spaimă, ţinându-şi respiraţia şi aşteptând momentul în care mercenarul îi va zbura creierii.

— Unde sunt ceilalţi supravieţuitori? întrebă cu răceală colonelul.

Omul scutură din cap.

— *No, senor. Todos muertos.*

— Dacă răspunzi la întrebările mele, vei trăi, dar, dacă minţi,

te lichidez pe loc. Ai înţeles?

Matelotul înghiţi în sec, apoi încuviinţă cu o mişcare a capului. Propunerea i se părea justă şi era grăbit să înceapă interogatoriul.

— Pentru cine lucrezi? îl întrebă la început Barrabas.

— Pentru nişte oameni, nu ştiu cine. Au venit în satul meu, la Chirilagua, unde fratele meu avea acest vas.

Privirea îi alunecă spre unul dintre cadavrele care zăceau pe podea.

— Ne-au dat mulţi bani ca să le facem această livrare.

— Unde?

Prizonierul ezită şi lăsă ochii în jos. Barrabas îl apucă de păr şi îi trase capul pe spate.

— Unde? repetă el, apăsându-i ţeava în tâmplă.

Prizonierul deveni brusc verde la faţă de spaimă.

— În Golful Fonseca! spuse el cu o voce tremurătoare.

Barrabas îi dădu drumul şi îşi retrase arma.

— Trebuia să mergem la Punta de Amapala. Nişte oameni ne aşteaptă acolo. Trebuie să ia lăzile şi să ne dea alţi bani.

— Şi când trebuia să fiţi acolo?

— Diseară. După căderea nopţii. Trebuie să vină cu camioane ca să ia toată marfa.

— Unde o duc?

— Nu ştiu, zise el, lăsând din nou capul în jos.

Barrabas se văzu din nou obligat să-i pună arma la tâmplă.

Prizonierul fu cuprins de disperare.

— *No! No!* strigă el, cuprins de panică. Nu ne-au spus nimic! Vin în sate cu elicopterele, ca al vostru, dar mai mari. E tot ce ştiu. Nu-i cunosc pe aceşti oameni!

Billy II intră în cabină.

— Nici o hartă maritimă, nimic, zise el, ştergându-şi pe pantaloni mâinile pătate de sânge.

Tocmai aruncase în apă toate cadavrele de pe punte.

— Arată-i harta, Billy, zise Barrabas.

Billy desfăcu harta plastifiată a Salvadorului şi o întinse colonelului.

Barrabas lăsă în jos ţeava armei şi puse harta sub ochii prizonierului.

— Arată-mi locul unde trebuia să acostaţi şi pe cel unde aterizează elicopterele!

— Aici, aici e satul meu.

Tânărul matelot arătă un punct lângă Punta de Amapala,

peninsula care înainta spre larg în partea de nord-vest a Golfului Fonseca.

— Vasul trebuia să acosteze aici.

Locul era situat la câţiva kilometri mai sus de coasta Salvadorului.

— Acolo e un doc mare, continuă prizonierul. Înainte, mulţi oameni bogaţi îşi duceau acolo ambarcaţiunile. De jur-împrejur, erau case foarte frumoase, dar luptătorii de gherilă le-au dat foc şi bogaţii nu mai vin aici. De aceea, aveam întâlnire acolo, pentru că e un loc foarte liniştit.

— Şi elicopterele unde aterizează?

Prizonierul se uită din nou pe hartă.

— Există un drum care pleacă de la doc şi merge pe lângă coasta pe care se aflau înainte casele. La un kilometru de acolo, aici, la capătul drumului.

Barrabas strânse harta.

— OK, Billy, leagă-l, ordonă el. Vom pune vasul în mişcare şi vom merge la întâlnire.

După o jumătate de oră, elicopterul BK-117 ajungea deasupra navei. Nanos şi Hayes coborâră şi ei, iar Bishop dădu drumul, deasupra apei, la vreo treizeci de metri de navă, la trei saci impermeabili plini cu muniţii, care începură să plutească precum nişte dopuri de plută.

Imediat ce ajunseră pe punte, Nanos şi Hayes îşi schimbară ţinuta de comando cu cea de scufundare. Peste câteva minute, amândoi aduceau lăzile lângă cocă, în timp ce O’Toole şi Billy II îi ajutau să urce materialul la bord.

Elicopterul dispăruse în direcţia Costa Rica. Bishop redevenea încă o dată pilotul unei companii petroliere care pleca să facă plinul cu combustibil şi să se odihnească.

Leona şi O’Toole începură să deschidă sacii cu muniţii şi hrană pentru ziua aceea. Nanos se ocupa de verificarea motoarelor, în timp ce Hayes prelua conducerea navei. În sfârşit, vasul fu gata de plecare şi începu să despice valurile, îndreptându-se spre Golful Fonseca. Barrabas stătea lângă Hayes.

Fiecare minut îi apropia şi mai mult de infern. Salvadorul constituia burta fiarei!

— Chiar crezi că vom putea debarca acolo fără să fim reperaţi, colonele? întrebă Hayes.

— Depinde, răspunse el. Depinde de cine a fost plătit.

CAPITOLUL IX

Apele călduţe ale Golfului Fonseca udau plajele cu nisip alb şi roz, mărginite de grădini redevenite sălbatice, pline de mărăcini şi buruieni.

O lumină slabă se vedea între resturile unei case mari, arse. În spatele clădirii în ruine, alte grădini abandonate mărgineau un *patio* şi alei la capătul cărora fuseseră amenajate terenuri de tenis cu pământ bătătorit. Câteva lămpi de petrol înconjurau perimetrul, făcând să danseze umbrele celor unsprezece oameni înarmaţi cu puşti. În centrul cercului format de lămpi, două elicoptere vechi de transport aşteptau cu uşile deschise.

Rafael Cruz îşi şterse unsoarea de pe mâini cu o cârpă veche şi se depărtă de unul dintre elicoptere.

— Închide capacul, zise el unui om, care se repezi să-i execute ordinul, lăsând jos placa metalică peste orificiul care ducea spre măruntaiele aparatului.

Rafael se depărtă, ştergându-şi mai departe degetele, în timp ce se gândea la ce avea să urmeze. Se îndreptă spre prietenul său, Jorge, care aştepta tăcut în al doilea elicopter.

Rafael şi Jorge erau amândoi cubanezi. Grupul de oameni înarmaţi cu puşti era format din ţărani salvadorieni, provenind din satul cel mai apropiat, şi americani trimişi de Jeremiah.

Rafael îi aprecia pe ţăranii salvadorieni. Îndeplineau toate ordinele fără să discute, contrar armatei cubaneze, în rândurile căreia începeau să circule ideile unei miliţii democratice. Un simplu soldat avea dreptul să aibă părerea lui despre ceea ce avea să se întâmple. Nu exista nici un mare patron, în afara marxism-leninismului.

Salvadorienii erau nişte executanţi perfecţi. Cu excepţia luptătorilor de gherilă, care, oricum, erau incorigibili. Dar lui Rafael nu-i mai păsa acum de ei. Nu mai lucra pentru Castro şi curând, foarte curând, avea să devină bogat. Întâlnirea cu Jeremiah fusese o adevărată pleaşcă. Se gândea la banii pe care îi câştigase deja şi la cei pe care urma să-i mai primească. Asta îl făcea fericit.

Rafael fusese un soldat model în armata cubaneză. Se remarcase în Paraguay, în forţele lui Che Guevara şi, mai târziu, prin performanţele sale în Angola şi Etiopia. Atunci nu se gândea decât la lupta comunistă şi la necesitatea istorică a acestei lupte

împotriva Americii şi a exploatatorilor capitalişti.

De aceea şefii îl trimiseseră în Salvador, unde avea loc un alt mare război; erau multe războaie şi soldaţii FMLN-ului erau lipsiţi de antrenament şi de consilieri. La urma urmelor, americanii făceau şi ei la fel. Era drept ca luptătorii de gherilă să primească şi ei un ajutor în profesionişti. Rafael era fericit să vină la faţa locului şi să pună umărul la cauza marxist-leninistă.

Însoţit de prietenul său Jorge, pilot de elicopter, se deplasară amândoi acolo, având ca principală misiune să-i înveţe pe luptătorii de gherilă noţiunile de bază ale pilotării elicopterelor. Deşi superiorii lor, de la Havana, pretindeau că le vor obţine în scurt timp, luptătorii de gherilă nu deţineau nici un fel de aparat de acest gen. Rafael nu putea să-şi imagineze antrenarea lor fără materialul adecvat. Insistase deci, dar oamenii înţelepţi din Cuba au răspuns că vor fi călăuziţi de principiile marxist-leniniste.

Viaţa lor în munţi alături de luptătorii de gherilă nu era prea plăcută. În permanenţă uzi în anotimpul ploilor, erau după aceea copleşiţi de căldura sufocantă din anotimpul secetos. Mâncarea era infectă, apa plină de amibe, iar femeilor salvadoriene nu le plăcea să se culce cu cubanezii, astfel încât cei doi amici cubanezi s-au văzut nevoiţi să se lipsească de gagici.

Totuşi, şansa le surâsese într-o zi. Pe când se aflau într-o cafenea dintr-un oraş controlat de luptătorii de gherilă, bând faimoasele „Tictac”, romul ţăranilor salvadorieni, şi cântând melodii cubaneze, la masa lor se aşezase un tip pipernicit, pretinzând că era din Honduras. Acesta le propusese să câştige mulţi bani dacă acceptau să vină în Honduras cu el ca să se întâlnească acolo cu cineva. Evident, nu le va mai fi posibil să se întoarcă, pedeapsa pentru dezertori, cunoscută de orice soldat, era condamnarea la moarte.

Rafael şi Jorge nu se mai gândiseră niciodată până atunci la bani. Poate că din cauza „Tictac”-ului care le clocotea în vine, brusc, principiile „catehismului” comunist nu li se mai părură la fel de importante ca înainte. „Cu bani, gândise Rafael, lucrurile ar fi cu totul altfel.”

Pipernicitul îi însoţise până în Honduras, unde făcuseră cunoştinţă cu un om pe nume Jeremiah. La început, gigantul îi impresionă teribil. Se vedea clar că era un mare conducător de oameni, deoarece el dirija acel oraş mare. Localitatea părea la fel de comunistă ca şi Cuba, dar Jeremiah nu vorbea niciodată de principii de stânga: vorbea de bani!

Gigantul avea nevoie de piloţi de elicopter pricepuţi. Pentru

această muncă, tipul promitea sume mari de bani, destui ca să-ţi poţi cumpăra acte de identitate şi să pleci să-ţi duci viaţa la Miami cu creaturi de vis.

Rafael şi Jorge acceptaseră. Gigantul îşi găsise piloţii.

Rafael ştia că transporta arme. Adusese o întreagă încărcătură luna trecută. Acum nu mai aveau de făcut decât o singură livrare, după care vor fi liberi să plece în Florida.

Însă, în mod cu totul ciudat, livrarea fusese anulată înainte cu două ore din motive încă necunoscute. Mesajul radio primit le cerea să se întoarcă imediat la bază.

Toate astea erau departe de a le plăcea lui Jorge şi Rafael, şi asta din două motive. Unul dintre elicopterele vechi avea nevoie de reparaţii urgente şi cei doi prieteni nu aveau nici cea mai mică încredere în Jeremiah. Avuseseră ocazia să vadă puterea ciudată pe care acest personaj o exercita asupra soldaţilor săi. De când schimbase ordinul misiunii, nu mai aveau încredere în el. Vor fi poate plătiţi la întoarcere?

Rafael şi Jorge îşi schimbară încă o dată planurile. Guatemala voia elicoptere. Le vor lua pe cele două pe care le aveau, le vor vinde la Tegucigalpa şi, în sfârşit, vor pleca. Vor pleca cu buzunarele pline de bani! Iar americanii şi salvadorienii, care aşteptau în zona de încărcare a mărfii, vor avea o mică surpriză, cea a propriei lor morţi.

Jorge, instalat în al doilea elicopter, îl văzu pe Rafael venind spre el.

— Acum suntem gata, prietene, zise Rafael, punând o mână pe umărul lui Jorge.

Acesta curăţa o banană pe care apoi o mâncă din trei îmbucături. Se uită la Rafael şi zise:

— Ăsta e sfârşitul lungii noastre călătorii. Peste câteva zile, Miami...

O adevărată obsesie.

— Ah, Miami! Şi vom fi bogaţi!

Unul dintre americanii din tabăra lui Jeremiah se apropie de ei.

— Sunteţi gata? mormăi el.

Rafael se întoarse spre el. Îi ura pe americani.

— Să ne grăbim. Ar fi trebuit să fim plecaţi de o oră. Nu e bine să-l facem pe Jeremiah să aştepte prea mult.

„Americanii se plâng totdeauna”, îşi zise Rafael.

— Tocmai am terminat, îi răspunse cubanezul. Vom putea pleca imediat după ce vom face câteva verificări. În acest timp, adună toţi oamenii, vom urca imediat la bord.

— Perfect, zise americanul, grăbindu-se să ajungă la oamenii lui.

Rafael se uită în urma lui. Americanii ăştia erau foarte creduli. Simpatici, dar credeau toate bazaconiile.

Vocea lui Jorge îi întrerupse şirul gândurilor.

— Miami! zise el, ca şi cum ar fi fost vorba de un vis.

Îşi sprijini mâna de masa mare, acoperită cu o prelată, care abia dacă ascundea formele unei mitraliere.

*

* *

Hayes continuă să navigheze în apele internaţionale. Nu se apropie de costă decât după ce trecu de Corinto, satul de pe coasta statului Nicaragua. Întunericul se lăsa cu repeziciune. Pe uscat, contururile vulcanilor stinşi păreau că se mişcă în zigzag printre primele stele care apăreau spre răsărit.

Antonio, prizonierul, stătea între Hayes şi Leona Hatton, în cabina de pilotaj. Leona îi traducea lui Hayes indicaţiile în spaniolă ale tânărului matelot. Hayes vorbea swahili şi vreo şase dialecte africane, dar nu avea habar de spaniolă. Prizonierul, foarte cooperant, le era de un mare ajutor pentru localizarea punctului de întâlnire în interiorul Golfului Fonseca.

Hayes viră după Punta Condega, spre partea nicaraguană a golfului şi pătrunse în apele Salvadorului, la sud de Punta de Amapala. Uneori, în întuneric, se zărea sclipirea unei lămpi cu petrol în coliba izolată a unui ţăran.

Continuară să navigheze fără lumină de semnalizare, iar Hayes reduse viteza vasului, pătrunzând în interiorul Golfului Fonseca. Abia dacă se auzea duduitul motorului.

De pe punte, Barrabas observa coasta mărindu-se pe măsură ce înaintau prin noapte. Nu se vedeau decât siluetele întunecate ale munţilor. Luaseră toate măsurile de precauţie posibile ca să nu fie reperaţi, dar Barrabas ştia că, dacă cineva, acolo, avea un radar sau un detector cu infraroşii, strategia lor mai făcea două parale. În pofida cooperării bruşte a lui Antonio, nimic nu le permitea să creadă că nu vor cădea într-o capcană.

— Aici!

Barrabas se întoarse şi îl văzu pe Antonio îndreptându-şi degetul într-o direcţie precisă spre coastă. Hayes viră încetişor şi după câteva minute trecu motoarele în relanti, lăsând ambarcaţiunea să se deplaseze în derivă spre coastă. Colonelul scrută peisajul cu ajutorul binoclului de noapte şi zări limba întunecată a unui dig conturându-se de la coastă la opt sute de

metri de poziţia lor. Locul părea pustiu, dar binoclul nu-i permitea să distingă cu claritate tufişurile şi copacii situaţi mai în spate, după care s-ar fi putut foarte bine să aştepte ascuns inamicul.

Nile apucă pistolul HP Browning, una dintre armele sale preferate, şi fixă un amortizor de sunet. Gloanţele de 9 mm Parabellum erau mortale la o distanţă de două sute de metri, cu o velocitate de patru sute cincizeci de metri pe secundă. Una dintre cele mai bune arme de acest fel care existau.

Oamenii îşi verificau acum echipamentul de luptă, fixând la arme apărătoarele de flamă şi o mulţime de grenade la centură. Billy II îşi agăţă puşca de asalt M-16 de umăr şi îşi echipă puşca Sniper L4A1 cu o lunetă Startron de tir pe timp de noapte.

Erau gata.

Anexa de recunoaştere de trei metri se umflă automat, imediat ce fu lăsată la apă, alături de navă. Billy II coborî scara şi Barrabas se întoarse spre Hayes, Leona şi O'Toole, adresându-le o privire semnificativă, înainte de a coborî şi el în ambarcaţiune. Înainte le explicase oamenilor lui planul. Fiecare cunoştea partea lui, dar evenimente neaşteptate puteau să survină în orice moment, şi toţi erau pregătiţi să acţioneze cât mai prompt.

Fără o vorbă, Billy II dădu drumul capătului care lega barca şi Nanos începu să vâslească.

Valurile îi duceau cu rapiditate spre coasta întunecată. Plaja era pustie. Ultimele valuri îi împinseră pe fundul nisipos şi Barrabas sări fără zgomot, ca să tragă ambarcaţiunea pe uscat. După care aceasta fu lăsată câţiva metri mai departe, la adăpost de priviri indiscrete.

Cei trei mercenari păstrau o tăcere totală, ca să capteze cel mai mic zgomot suspect, dar nu auziră decât suflarea brizei oceanice şi ţârâitul greierilor.

Traversară cu repeziciune banda de nisip până la adăpostul tufişurilor de la marginea pădurii. Nava era cam la câteva sute de metri.

— Poţi să vezi de aici punctul de întâlnire? îl întrebă colonelul pe Billy II.

Indianul dădu din cap afirmativ, îşi sprijini patul armei de umăr şi viză zona respectivă.

Barrabas se ridică, îi făcu semn lui Nanos să-l urmeze, şi amândoi porniră prin pădure în direcţia digului.

Trebuia să ajungă acolo înainte de sosirea navei.

*

* *

La câţiva metri de digul de piatră, Hayes opri maşinile şi imobiliză lent nava. Nu se auzi nici un zgomot. O'Toole se plasă discret lângă Antonio şi luă arma.

Nu avură mult de aşteptat. Lumina unui reflector ţâşni de la intrarea pe dig, atingând uşor puntea vasului şi oprindu-se asupra pasarelei.

— Haide! murmură O'Toole, dând drumul braţului lui Antonio.

Matelotul intră în lumină, sări pe dig cu o frânghie în mână şi se prefăcu ocupat cu legarea navei la mal.

— Am sosit! strigă el în spaniolă. Avem marfa!

— Eşti singur? Unde sunt ceilalţi? zise o voce în întuneric.

— Aici, *señor,* suntem toţi aici, răspunse Antonio, încercând să se controleze.

Dar teama punea stăpânire pe el, iar privirile pline de panică îndreptate spre vas fură de ajuns ca să-i alerteze pe oamenii care stăteau în umbră. Antonio, cuprins de spaimă, se aruncă brusc cu faţa la pământ şi inamicul trase, atingând doar coca ambarcaţiunii.

La trei sute de metri de acolo, Billy II trase o ploaie de gloanţe. Creierul omului care ţinea lampa făcu, pur şi simplu, explozie şi lumina se stinse.

De pe punte, Hayes aprinse un reflector mare, care lumină brusc digul cu fasciculul său puternic. De data asta, rolurile se inversaseră. Orbiţi pe neaşteptate, ucigaşii fură o ţintă uşoară pentru Barrabas şi Nanos, ascunşi în pădure, în spatele digului.

Arma colonelului trase trei gloanţe care îl aruncară pe primul traficant la pământ, mort mai înainte de a înţelege ce i se întâmpla. Al doilea se pregătea să riposteze, dar Nanos nu-i lăsă timp să o facă. Tipul dădu drumul la puşcă şi căzu într-un somn definitiv.

Hayes stinse reflectorul. Se făcu din nou întuneric.

Barrabas înaintă cu prudenţă spre dig, în timp ce Hayes, Leona şi O'Toole coborau din navă şi Billy II se apropia de grup în pas alergător.

Antonio zăcea în continuare cu faţa la pământ. Era viu, dar tremura de frică.

Barrabas îl apucă de braţ şi îl ajută să se ridice.

— Antonio, îmi voi ţine promisiunea. Te vom lăsa aici, în timp ce noi ne vom duce să-i căutăm pe oamenii cu elicopterele. După ce vom termina cu ei, vom veni să-ţi dăm drumul şi vei putea să faci ce vrei.

Barrabas se adresă apoi lui Nanos:

— Leagă-l, ordonă el.

Grecul îl ajută pe prizonier să urce la bord.

Barrabas îşi conduse apoi soldaţii spre est, în direcţia indicată de Antonio. Vechiul drum se întindea în faţa digului şi de-a lungul plajei pe o distanţă scurtă, după care cotea uşor spre interior. Billy II se lăsă în genunchi şi examină pământul.

— A trecut un camion, recent.

Barrabas dădu din cap. Până în acel moment, informaţiile lui Antonio se dovediseră corecte.

După patru sute de metri, străbătuţi în pas alergător, micşorară pasul şi se despărţiră în două grupe de trei de fiecare parte a drumului, gata să sară la adăpostul pădurii la cea mai mică alertă. Din când în când, ruinele arse ale marilor case abandonate de proprietarii bogaţi, când luptătorii de gherilă le „trimiseseră cartea lor de vizită”, dovedeau că nu se aflau în vilegiatură.

După un kilometru, drumul cotea brusc. Barrabas le făcu semn oamenilor săi să se ascundă în hăţiş, şi înaintarea lor deveni mai lentă. Drumul se oprea în faţa unei porţi mari din fier forjat, fixată între ziduri mari de piatră. Două santinele făceau de pază în faţa intrării deschise.

Barrabas se strecură ca un şarpe printre tufişuri, urmat de Billy II. Când fură destul de aproape de cele două santinele, colonelul se întoarse spre Billy II.

— Lichidează-l!

Billy II ridică ţeava puştii Sniper. De cealaltă parte a drumului, Leona Hatton făcea acelaşi gest. Cele două împuşcături fură imperceptibile în mijlocul zgomotelor faunei nocturne şi a vântului care bătea în pădure. Santinelele încetară brusc de a mai exista. În mod sincronizat, mercenarii trecură rapid zidurile incintei proprietăţii în ruine, cu armele pregătite să intre în acţiune. Umbra tăcută a unei vechi clădiri se ridica sinistră în faţa lor. Între stinghiile de lemn înnegrite de foc, mercenarii zăriră o lumină slabă.

Barrabas dădu imediat câteva ordine.

— O’Toole, Leona şi Hayes, încercuiţi-i prin dreapta. Nanos, Billy, noi o luăm spre stânga.

Cele două grupuri de atac se fofilară de o parte şi de alta a celor două laturi năruite. Barrabas putea acum să-şi vadă ţinta.

Cele două elicoptere de transport se aflau acolo, în mijlocul a aceea ce fusese terenul de tenis. Acesta era înconjurat cu lămpi de petrol. Doi oameni discutau în faţa porţilor de încărcare

deschise ale aparatului. Câţiva metri mai departe, vreo doisprezece oameni înarmaţi stăteau de vorbă în aşteptarea plecării.

Barrabas urmărea cu atenţie scena. O luminiţă ciudată apăru în ochii lui, în timp ce o energie bruscă lua cu asalt fiecare fibră din fiinţa lui. Energia luptei care se concentra într-o foiţă ucigaşă.

Cei trei mercenari se lăsară pe burtă în iarbă, ridicară armele şi ţintiră drept în faţa lor.

*

* *

Pe dig, avea loc alt fel de acţiune. Imediat ce mercenarii dispărură la cotitura drumului, vreo douăsprezece siluete se strecurară afară din pădure spre docul de lemn.

— Scotoceşte vasul, Ricardo, zise şeful grupului.

Ricardo, urmat de doi oameni, urcă pe puntea navei. În acest timp, şeful dădea ordine altor patru dintre oamenii lui:

— Urmăriţi-i pe drum. Dacă se întorc, lichidaţi-i. Altfel, aşteptaţi.

Cei patru tipi dispărură în direcţia drumului.

După un minut, Ricardo şi cei doi complici ai lui îl împingeau pe Antonio, înspăimântat, de-a lungul digului, spre uscat. Tânărul era legat şi avea căluş în gură. Şeful scoase cuţitul şi tăie, cu o singură mişcare, căluşul prizonierului.

— Cine erau oamenii aceia? întrebă el.

Încă o dată, în disperare de cauză, Antonio cooperă.

— Nişte americani. Nu ştiu exact. Caută oamenii care au elicoptere, ca să-i ucidă.

— Cine e şeful lor? Vreau numele lui.

— E un colonel. Îl cheamă Barrabas. Au venit cu un elicopter şi au cucerit vasul. Fratele meu a fost ucis încercând să fugă.

— Te cunosc, eşti din sat.

Vocea şefului devenea ameninţătoare.

— Tu, fratele tău şi ceilalţi de pe vas trebuia să aduceţi arme oamenilor care au elicoptere.

— Da! Nu!

Antonio se bâlbâi; îi era din ce în ce mai frică. Scutura cu putere din cap ca să nege evidenţa.

Şeful se depărtă zece paşi, apoi se întoarse brusc spre prizonierul înspăimântat.

— În numele justiţiei revoluţionare, Armata Poporului din Salvador te condamnă la moarte.

Apoi făcu semn celor doi soldaţi care îl ţineau pe Antonio.

Unul dintre ei îi răsuci braţul la spate, obligându-l să cadă în genunchi şi să aplece capul înainte. Al doilea îi puse ţeava unui pistol la ceafa. Urmă împuşcătura. Antonio căzu în faţă. Sângele începu să i se împrăştie cu repeziciune.

Şeful rămăsese de gheaţă.

— Şi soldaţii americani sunt mercenari? întrebă unul dintre luptătorii de gherilă.

— Da, răspunse şeful. Şi armata revoluţionară a precizat deja sentinţa pentru mercenarii capturaţi pe teritoriul nostru.

— Vor muri?

— Vor muri.

Şeful se întoarse brusc şi se îndreptă cu un pas rapid spre drum. Ceilalţi îl urmară.

*

* *

Rafael, care stătea lângă elicopterul său, îl bătu prieteneşte pe umăr cu palma pe Jorge.

— Miami, amice, replică Jorge, strecurându-şi mâna sub prelată.

Îşi aşeză degetul pe trăgaciul mitralierei pe care o răsuci în direcţia militarilor.

Rafael se adresă americanilor adunaţi la celălalt capăt al zonei de aterizare.

— Pe aici.

Grupul de oameni se deplasă spre monştrii de oţel.

— Ce facem cu santinelele şi cu oamenii care sunt pe dig? întrebă comandantul micului grup.

— Mă voi ocupa eu de ei, răspunse Rafael, îndreptându-se spre propriul elicopter.

Când soldaţii ajunseră la câţiva metri de el, Jorge apăsă pe trăgaciul maşinii de ucis care începu să răpăie brusc.

Primele proiectile sfâşiară prelata în cursa lor nebună spre corpurile victimelor neştiutoare. Defilară şapte sute de gloanţe pe minut. Un adevărat fluviu de plumb.

Soldaţii lui Jeremiah abia avură timp să fie surprinşi. Ţipetele lor de moarte umplură atmosfera, amestecate cu răpăitul satanic al mitralierei. Victimele încercau să fugă, dar nu exista nici o scăpare posibilă.

Jorge trăgea fără odihnă. Unul câte unul, într-o succesiune rapidă, corpurile erau aruncate în spate şi ciopârţite. Toţi fură lichidaţi în mai puţin de zece secunde. Prelata aşezată peste ţeava fierbinte începea să miroasă a ars.

Apoi Jorge percepu zgomotul deosebit al unor gloanţe care loveau carlinga elicopterului. Ce se întâmpla? Cine putea să tragă, din moment ce toţi muriseră?

Un glonţ îi trecu brusc prin piept.

Glonţul tras de Barrabas.

Jorge ţipă şi căzu pe spate, cu corpul plin de sânge. Făcu un efort imens să se ridice, reuşi, dar fu nimerit de altă rafală de gloanţe, care îi strivi carnea şi oasele, aruncându-l cu faţa la pământ. Murise.

La manşa elicopterului său, Rafael acţiona mişcarea rotorului când auzi ţipătul. Aruncă o privire îngrijorată peste umăr şi văzu silueta lui Jorge clătinându-se şi prăbuşindu-se într-o baltă de sânge.

O altă imagine îl înspăimântă de-a binelea. Soldaţi înarmaţi până în dinţi, ivindu-se ca nişte animale de pradă în mijlocul nopţii. Fu cuprins imediat de panică. Praful se rotea în jurul cockpit-ului în timp ce forţa motorul. Tentativa lui de a decola era însă zadarnică. Pentru Rafael era prea târziu.

Barrabas fixă o grenadă antitanc la ţeava puştii şi ţinti monstrul metalic. Când apăsă pe trăgaci, elicopterul se afla la un metru deasupra pământului. Zdruncinat violent de explozie, elicopterul se prăbuşi cu un zgomot îngrozitor.

Cubanezul fu aruncat din scaun şi căzu tot pe locul său. Acum soldaţii trecuseră de cercul format de lămpi şi păşeau peste corpurile masacrate ale soldaţilor lui Jeremiah. Rafael mai avea însă un atu. Deşi rănit, luă arma şi îndreptă ţeava spre grupul de oameni care se apropia de aparat. Simţi brusc o căldură în spate şi un miros puternic de benzină. Benzina! Rezervoarele curgeau! Rafael ţinti soldatul cel mai apropiat, cel cu părul alb şi expresie diabolică. Apăsă pe trăgaci, dar, brusc, un fulger îi perforă pieptul, aruncându-l peste tabloul de bord. În urma şocului, un glonţ porni din puşca-mitralieră a cubanezului şi perforă rezervorul de benzină.

Forţa brutală a exploziei îl aruncă la pământ pe Barrabas. Monstrul de oţel se transformase într-o sferă de foc. Ţipetele de agonie ale lui Rafael dominară un moment infernul, apoi încetară. Acum Barrabas nu mai auzea decât zgomotul flăcărilor, avide să mistuiască plastic şi carne.

— Ai păţit ceva? zise vocea blândă a Leonei Hatton, care îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice.

Billy II îi propuse şi el ajutorul, dar Barrabas se sculă singur în picioare.

Flăcările luminau scena lugubră a masacrului, dezvăluind cadavrele mutilate, zăcând într-un fluviu de sânge. Ceilalţi mercenari se adunară în jurul şefului lor. Acesta scoase un trabuc din buzunar şi îl aprinse.

— Fără prizonieri, zise el, suflând un mic nor de fum albăstrui.

— Asta nu ne duce nicăieri, colonele, spuse O'Toole.

Barrabas nu răspunse, privind flăcările. Întunericul câştiga treptat teren.

— Poate că mai avem o şansă, zise el.

— Luptătorii de gherilă? întrebă Leona.

— Luptătorii de gherilă. Cunosc teritoriul şi vor şti să ne arate ce căutăm.

— Asta înseamnă un contact cu Rosaria, şeful gherilei, adăugă Leona.

Barrabas suflă iar fumul şi zise:

— Problema e că ar fi mai bine s-o găsim noi pe ea, nu ea pe noi!

Brusc, un zgomot înăbuşit în aer precedă săgeata unei flăcări neaşteptate. Locul fu imediat inundat de o lumină roşie şi din toate părţile se iviră umbre. Mercenarii nu avură timp să reacţioneze. Fură imediat încercuiţi de o întreagă trupă de soldaţi înarmaţi până în dinţi.

O siluetă puţin mai scundă se desprinse din grup şi veni în faţa lui Barrabas.

— Nu e nevoie să cauţi prea departe, colonele Barrabas, agent al imperialismului american. Eu sunt Rosaria.

Soldaţii săi se apropiară de centrul luminişului. Războinica care le era şef se apropie şi mai mult de interlocutorul ei.

— Eşti un luptător excelent, colonele, dar ai ajuns într-un război greşit.

În spatele ei, luptătorii de gherilă îşi ridicară ţeava armelor, cu un aer ameninţător.

CAPITOLUL X

Norii îşi întindeau umbrele peste mii de acri de exploataţii agricole, amenajate în jungla din Honduras.

Valea luxuriantă îşi oferea bogăţiile, câmpurile de cafea şi banane fiind acum scăldate în semiobscuritatea serii.

Un şir lung de muncitori părăsise câmpurile, ca să străbată drumul îngust care se întindea pe lângă râu, acolo unde valea şerpuia între doi vulcani.

Stâncile se înălţau pe o latură până la marele crater Pentayan. De cealaltă parte, un platou imens se ridica treptat de la malul apei până la versantul muntelui Quentoya.

Două braţe mari de lavă răcită se întindeau de la platou până la râu. Între ele se afla cuibărită Noua Societate a lui Jeremiah.

Colonia de muncitori se deplasa cu greutate, apoi coti în punctul de întâlnire cu râul, coborând pantele muntelui. În curând, oamenii defilară pe sub un turn păzit, apoi intrară pe porţile unui zid înalt, prevăzut deasupra cu sârmă ghimpată.

Santinele în uniformă neagră închiseră porţile mari în urma lor. Femeile se despărţiră de grup ca să-şi ia copiii rămaşi la şcoală, iar bărbaţii merseră mai departe până la cantina comunală, situată la poalele versantului muntelui Quentoya. Deasupra taberei, plutea o muzică domoală, emisă de difuzoare mari.

Transportate de briză ca un parfum uşor, melodiile se răspândeau de-a lungul văii, ca apoi să urce pantele vulcanului, unde ajungeau la ferestrele deschise ale unei case mari. Aplecat în afară, un tip enorm îşi contempla micul imperiu.

În acea seară tropicală, faţa lui Jeremiah exprima o mare nemulţumire. Totuşi, valea era paşnică şi prosperă, teroarea îi făcea pe acei oameni ascultători şi moartea reprezenta o armă apreciabilă.

Imperiul său, Noua Societate, urma să se mărească şi mai mult peste puţin timp.

Ca totdeauna, Jeremiah avea o înfăţişare calmă, dar furia din el creştea continuu. O astfel de furie nu mai cunoscuse decât de două ori în existenţa lui, iar rezultatul fusese fatal pentru instigatori.

Gigantul se întoarse de la fereastră şi începu să se plimbe prin încăperea care fusese construită pe măsura lui, ca de altfel întreaga casă: tavanul la trei metri înălţime, mobilele de două ori

mai mari ca standardul normal...

Dar mărimea şi amplasamentul casei, care domina tabăra, îi permiteau să inspire teamă şi să-şi domine poporul.

Tipul blond părea ridicol de plăpând şi pierdut pe sofaua enormă pe care se trântise.

— A fost nevoie de cincisprezece ani... zise Jeremiah, străduindu-se să-şi păstreze calmul, în timp ce-l ţintuia cu privirea pe Beam, care era vădit crispat de groază. Cincisprezece ani ca să pun la cale acest plan, continuă el, şi totul mergea de minune până acum...

— Nu sunt cu nimic vinovat, zise Beam, agitând mâinile.

Cel mai bun mijloc de a nu-l enerva pe Jeremiah era să stea calm, şi se străduia deja să facă asta de un oarecare timp.

— Nu ştiu cine erau şi nici de unde veneau. Navigam pe Oceanul Pacific la bordul lui *Sally Queen* când s-a dezlănţuit infernul.

Jeremiah îşi fulgeră cu privirea interlocutorul. Beam se făcu şi mai mic pe canapea, înghiţind în sec.

Unul dintre soldaţii în negru ai gigantului intră în cameră. Jeremiah îşi întoarse lent capul mare spre noul venit.

— Baza castristă nu mai transmite, zise omul cu o voce monotonă. Nu primim nici un răspuns la apelurile noastre.

— Contactează furgoneta din Golful Fonseca şi dă-i ordin să revină imediat în tabără. Senatorul soseşte mâine, ca să viziteze proiectul nostru asupra complexului de irigaţii, adăugă gigantul pe un ton ironic. În seara asta, vom acţiona!

Beam se uită la soldatul care părăsea camera cu o lentoare crispantă. Pe faţa lui nu se vedea nici o expresie. Aici, toată lumea părea transformată în zombi.

Toată lumea, cu excepţia lui Jeremiah! Jeremiah care se credea Dumnezeu în persoană! Beam simţea că i se face pielea ca de găină şi nu se gândea decât cum să părăsească mai repede acel loc.

Gigantul se întoarse din nou spre el. Caseta pe care o răsucea între degetele dolofane părea o cutie de chibrituri.

— Tehnologia îmi este foarte utilă, zise Jeremiah. Urmează-mă.

Gigantul îl conduse printr-o galerie din metal, care se întindea de jur-împrejurul casei. Mai jos, râul şerpuia până în fundul văii. Jeremiah făcu la stânga, urcă câteva trepte de piatră şi ajunse în faţa unei barăci, care avea din lemn numai faţada, în rest fiind săpată în corpul vulcanului. Pe măsură ce se apropiau, Beam putea să audă duduitul înăbuşit al unei maşini. Câteva conducte

se întindeau de la baracă până în partea de jos a colinei.

— Am parcurs un drum lung, de la San Francisco, în 1968! Nu-i aşa, Beam? zise Jeremiah, mergând mai departe. Cine ar fi putut să prevadă atunci că drumurile noastre se vor încrucişa în acest fel? Lucrurile au început foarte simplu. Să le dai oamenilor ceea ce doresc, să le spui ceea ce doresc să audă. Când am descoperit asta, am mai descoperit şi...

Jeremiah făcu o pauză ca să crească efectul şi să savureze mai bine cuvintele pe care urma să le pronunţe, în timp ce băga cheia în broască.

— ... cine eram cu adevărat. Un fel de salvator al omenirii, sau un dar, da, un dar. Există şefi şi cei care îi urmează. Eu trebuia să-mi duc adepţii spre o lume mai bună, spre o Nouă Societate.

Jeremiah deschise, în sfârşit, uşa, apoi se întoarse ca să arunce o privire jos, în vale. Zeci de lumini spuzeau noaptea. Unele pluteau deasupra acoperişurilor ca nişte steluţe.

— Eu şi adepţii mei am venit aici ca să construim lumea noastră perfectă. Noi înşine am creat toate astea! continuă el pe un ton emfatic.

— Am scos apa subterană a vulcanului ca să facem din ea un râuleţ, care se transformă în râu în fundul văii. Şi cu acest râu am putea iriga întreaga regiune ca s-o facem fertilă.

Făcu o pauză şi respiră profund aerul răcoros.

— Apa este adevăratul secret al succesului Noii Societăţi. I-am învăţat pe oamenii mei să o admire şi să o onoreze cu cea mai mare devoţiune. Vino cu mine, Beam, vreau să-ţi arăt ceva!

Jeremiah închise uşa în urma lor, şi Beam putu să vadă un spectacol incredibil. Canalizat prin conducte mari, râuleţul de munte se deversa în cisterne imense săpate în sol. Cisternele erau ele însele legate prin alte ţevi care alimentau oraşul cu apă potabilă.

— Asta e a ta, zise Jeremiah, mergând de-a lungul galeriei.

Gigantul se opri după câţiva metri şi puse mâna pe capacul unui rezervor mai modest, fixat deasupra unei cisterne şi legat de ele prin ţevi. Deschise una dintre vane şi din rezervor curse un lichid.

— Pentotal, pentru controlul hipnotic. Efectul drogului operează gradat, după cum ştii prea bine. El se instalează treptat în corp, se cuibăreşte în celule, liniştеşte spiritul, distruge voinţa, până când...

— Fac tot ce vreţi să facă.

— Da, tot. Produsele pe care mi le-ai livrat îmi sunt foarte

utile.

— Şi ce se află în cuva asta? întrebă Beam.

Jeremiah se apropie de rezervorul cu pricina, care îi ajungea până la brâu.

— Unii sunt mai rezistenţi decât alţii la drog, după cum ştii. De aceea li se întâmplă să fie contrariaţi de perfecţiunea pe care am creat-o aici, astfel încât sunt eliminaţi.

— Cianură, zise Beam.

Ştia, pentru că el însuşi i-o furnizase.

— Urmează-mă, zise brusc gigantul, după o scurtă tăcere.

O scară ducea la alt nivel. Încăperea oferea o vedere panoramică asupra întregii văi. În faţa ferestrei, un tablou electronic mare cuprindea aparate de comunicaţie şi control. Jeremiah puse caseta într-un magnetofon, răsucind de câteva butoane, şi nişte luminiţe roşii şi verzi începură să clipească, dansând de jos în sus, măsurând nivelele.

Beam auzi curând dinspre vale urcând gradat un sunet, un sunet de tam-tam, apoi multe altele se alăturară primului, provocând un zgomot teribil. Bubuitul tobelor era amplificat în toată tabăra de difuzoare. Ritmul devenea din ce în ce mai rapid şi sacadat. Atunci, voci, sute de voci reunite pronunţau numele şefului lor în sunetul tam-tam-ului: Je-re-mi-ah! Je-re-mi-ah!

Beam, paralizat de o oroare subită, se trase spre perete, incapabil să-şi ia ochii de la privirea nesănătoasă a nebunului.

— Urmează-mă, Beam! ordonă gigantul, care părea că aleargă pe scările care duceau afară.

Beam se năpusti în urma lui, încercând să se menţină în picioare.

— Jeremiah, nu vreau decât banii pe care mi-i datorezi şi benzină pentru elicopter.

— Dar încă n-am armele, replică Jeremiah, pornind pe treptele care coborau pe panta vulcanului.

— Ascultă, bătrâne, mi-am îndeplinit partea mea din înţelegere, zise Beam cu o voce întretăiată de respiraţia sacadată.

— Te voi plăti când voi fi gata. Pe de altă parte...

Jeremiah se opri un moment, ca să continue:

— Vreau să te am părtaş la aventura mea, zise el, pornind mai departe.

Beam putea să zărească jos formele întunecate ale oamenilor care se adunau în centrul pieţei. Cântecele căpătau amploare şi forţă.

— Numai că eu nu vreau, continuă blondul. Vreau să plec acum.

— Nu-ţi dai seama ce înseamnă asta, nu-i aşa? Peste câteva zile, sau în cel mult câteva săptămâni, voi avea controlul asupra Americii Centrale.

— Asta e problema ta, bătrâne. Îţi urez noroc, dar eu vreau să plec de aici. Mă aşteaptă alte afaceri. Trebuie să mă plăteşti.

— Fii răbdător! Am impresia că ţi-e frică de mine, de ceea ce fac.

Jeremiah se opri iar. Zâmbetul său părea că spune: „Ai încredere”. Dar privirea lui trăda nebunia. Cântecele se iuţiră în acelaşi timp cu ritmul tobelor.

— Nu ştiu ce pui la cale şi nici nu-mi pasă, zise Beam cu o voce îngrijorată.

Se simţea parcă închis, prizonier al acelui tip dement.

— Priveşte! zise Jeremiah, arătând cu degetul piaţa de la poalele colinei.

Muzica şi cântecele se amestecau într-un crescendo abrutizant.

Câteva sute de soldaţi se aliniau în rânduri perfect ordonate, în faţa lor, la intervale regulate, stăteau şefii de echipă îmbrăcaţi în uniforme. Cântecele erau punctate de zgomotul metalic al puştilor mânuite. Femeile erau adunate în jurul trupelor de şoc. Toţi împreună cântau numele lui Jeremiah.

Apoi, toţi, în ordine, alergară în faţa unui şir de robinete instalate deasupra unui jgheab lung, umplură nişte mici cupe cu amestecul apă-pentotal şi îl băură cu lăcomie.

— Control, zise Jeremiah cu o voce foarte slabă.

Cântecul cumplit se amplifica în vale între cei doi vulcani.

— Astea sunt armatele mele, spuse Jeremiah, întinzând solemn braţul. Cea care se află la stânga, acolo, formată din vreo sută de oameni, va merge împotriva trupelor din Salvador. Următoarea se va duce să distrugă taberele luptătorilor de gherilă din Morazan. Pe cea din mijloc o voi trimite împotriva trupelor guvernului din Honduras şi a taberelor militare. Una dintre ultimele două echipe va lupta împotriva rebelilor *contras* din Nicaragua, iar cealaltă va invada chiar Nicaragua.

Beam îşi reţinu un fior.

— Nu înţelegi? continuă Jeremiah cu o voce calmă şi liniştitoare. E, totuşi, simplu. Fiecare dintre cele cinci puteri aflate în război în această regiune va fi agresată de forţe militare neidentificabile. Fiecare putere atacată va crede că a fost

agresată de inamicul ei.

— Şi pe urmă?

— Şi, pe urmă, toată lumea va lua ofensiva. Va urma un război total. Statele Unite vor fi obligate să invadeze America Centrală ca s-o protejeze de sovietici. Va fi un gol de putere şi voi face în aşa fel încât să-l umplu eu. Senatorul, care va veni mâine să ne viziteze complexul, e la cheremul meu de ani de zile. Şi, chiar dacă încearcă să mă oprească, va fi prea târziu. Ca să-şi salveze pielea, va trebui s-o salveze şi pe a mea.

Gigantul oftă, cu un aer gânditor. Cântecul ritmat de numele său părea să-şi mai fi domolit furia.

— Vezi, Beam, am doar o singură problemă cu Noua Societate. Este încă prea mică. Ca să devină o adevărată forţă, am nevoie de o ţară întreagă, iar tu vei fi martorul naşterii ei!

Beam se aprinse la faţă. Nu-i va fi uşor să scape de acolo, de acum ăsta era singurul lucru care conta pentru el.

— În seara asta, la miezul nopţii? întrebă el, încercând să-şi ascundă teama.

— Da, în seara asta, răspunse Jeremiah. Vino, să fac acest anunţ armatei mele. Vino să te bucuri de spectacol!

Cu mişcări maiestuoase, gigantul coborî până în piaţa centrală, unde cântecul spori în intensitate ca să-l întâmpine.

*

* *

Bishop pilotă elicopterul deasupra oceanului, până când deschiderea imensă a Golfului Fonseca apăru la tribord. În spatele lui, în cabină, claviatura computerului lui Beck emitea sunetele caracteristice.

Tot echipamentul, staţie radio şi computer, ocupa foarte puţin loc. Staţia radio, reglată pe unde scurte, îi permitea să controleze un canal, în timp ce computerul înregistra ce se întâmpla pe celelalte frecvenţe.

Unele emiteau continuu indicaţii codificate. Procedeul de selectare era facilitat prin programare. Beck programase codurile militare ale lui Jessup şi computerul îi decripta emisiile difuzate prin intermediul codurilor.

— Atmosfera seamănă cu o adevărată supă de alfabete, îi zise el lui Bishop, ridicând glasul ca să se facă auzit. E aproape la fel de încărcată ca liniile telefonice din Philadelphia.

În vecinătate, se aflau cinci armate identificabile. Fiecare tabără şi fiecare secţiune se distrau transmiţându-şi „bonjururi”.

— Ai ceva interesant? întrebă Bishop.

— Nu, numai apeluri de politeţe. Tipi care îşi povestesc isprăvile de ieri seară şi pe cele pe care au de gând să le înfăptuiască mâine.

Ordinatorul înregistra automat codurile difuzate, pe care le decodifica pe măsura recepţionării lor. Unul câte unul, Beck apela şi citea programele decodificate.

Atunci, începu să clipească pe ecran o cifră mare, de culoare roşie. Codul era prioritar. Beck apăsă pe o tastă şi pe ecran apăru o serie de brazde.

— Au trecut la acţiune, anunţă Beck.

O altă cifră roşie clipi în colţul drept de sus al ecranului. Degetele lui Beck apăsară imediat tastele. Apoi, apăru a treia cifră.

— Ce se întâmplă? întrebă Bishop.

— Cineva foloseşte codurile pe care le-am găsit în Costa Rica şi, brusc, avem multă mişcare. Emit nişte coordonate.

Urmară alte câteva date, apoi ecranul deveni alb. Beck formulă alt program, dar zadarnic. Toate celelalte mesaje de pe unde scurte proveneau din emisii normale şi surse cunoscute.

Beck scutură din cap, înciudat.

— Straniu, zise el, foarte straniu.

Apoi se aşeză alături de pilot.

— Avem întâlnire cu colonelul, peste două minute, zise Bishop, indicând un punct pe marginea coastei. Punta de Amapala, continuă el. E undeva pe-aici. Ce s-a întâmplat cu emisiile?

— Cineva foloseşte codurile bazei costaricane şi emite coordonate de localizare a unor baze centrale. Există patru şi ultima a răspuns de două ori. Oricum, s-ar zice că treburile s-au pus în mişcare. Voi localiza punctele şi apoi îl voi anunţa pe colonel.

Bishop examină cu privirea masa întunecată de pământ pe care o survola. Brusc, la câţiva kilometri de ei, o lumină roşie şi puternică străpunse aerul, exact deasupra liniei formate de copacii pădurii.

— Dumnezeule! exclamă Bishop. Ce-o mai fi şi asta?

CAPITOLUL XI

Barrabas strânse arma în mână şi scrută feţele severe ale luptătorilor de gherilă. Dacă trebuia să moară, o va face în luptă. În jurul său, mercenarii îi imitau gestul.

Rosaria stătea în faţa lor, cu picioarele puţin depărtate. Umbrele provocate de lumina flăcărilor care se stingeau îi mângâiau faţa de o mare frumuseţe, încadrată de un păr negru şi des, neîngrijit. Cămaşa decoltată care i se mula pe corp dezvăluia splendoarea sânilor ei generoşi.

Era acel gen de femeie pentru care ţi-ai da viaţa în alte împrejurări.

Cele două tabere se studiau cu răceală, într-o tăcere apăsătoare. Nici una nu îndrăznea să facă un gest.

Barrabas simţi prezenţa Leonei Hatton în spatele lui şi vocea tinerei femei îi murmură la ureche:

— Colonele, lasă-mă să mă ocup de asta. Am o idee.

Barrabas răspunse, fără să întoarcă deloc capul:

— OK, Lee, dar dacă vreunul dintre ei vrea să mişte, deschidem focul.

Leona Hatton lăsă în jos ţeava armei şi făcu câţiva paşi înainte.

— Rosaria, avem un mesaj de la cineva pe care îl cunoşti, zise ea în spaniolă. Am venit să-l lichidăm pe Jeremiah.

Şefa luptătorilor de gherilă răspunse fără să se mişte:

— De unde îl cunoaşteţi? Cine sunteţi?

Leona întinse arma lui Barrabas şi se apropie şi mai mult de Rosaria.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Rosaria ezită.

Cele două femei schimbară priviri dure, apoi Rosaria se destinse puţin, slăbi fermitatea cu care strângea arma în mână, dădu câteva ordine oamenilor ei şi se întoarse iar spre Leona.

— De acord, să vorbim, zise ea, agăţându-şi arma de umăr, în timp ce oamenii ei lăsau puştile în jos.

Barrabas şi oamenii lui rămăseseră nemişcaţi.

— Vreau să-şi păstreze armele, zise Leona, arătându-şi camarazii.

Rosaria ezită încă o dată.

— Bine, zise ea în cele din urmă, pot să-şi ţină armele.

Leona se întoarse spre Barrabas ca să-şi ia arma.

— Ce înseamnă asta? întrebă colonelul.

— Ai spus că s-ar putea să ai nevoie de calităţile mele de diplomat! Îţi voi explica mai târziu. OK?

Leona îi adresă un zâmbet şi reveni la Rosaria, care aştepta.

În rucsacul lui Billy II, staţia radio emise un semnal de apel.

— Sunt Nate şi Bishop. Sunt punctuali.

Barrabas se adresă şefei luptătorilor de gherilă:

— Rosaria, dacă nu răspundem la acest apel, toţi vom avea mari probleme. Apelul vine de la elicopterul nostru.

Rosaria se adresă unuia dintre oamenii ei:

— Manuelo!

Un tânăr, abia ieşit din adolescenţă, se desprinse din grup. Rosaria se întoarse spre Barrabas.

— Manuelo vorbeşte foarte bine engleza. Nu încerca să puneţi ceva la cale!

Apoi, se adresă Leonei:

— Vino!

Cele două femei se depărtară câţiva metri de luminiş.

Mercenarii se destinseră puţin în timpul acestui armistiţiu.

— N-am să reuşesc niciodată să înţeleg femeile, zise Billy II, aplecându-se asupra staţiei radio şi punându-şi căştile la urechi.

— Totul e bine atâta timp cât avem armele, spuse O’Toole, aruncând priviri bănuitoare spre luptătorii de gherilă.

Nanos îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii.

— Fata asta e frumoasă-n draci! remarcă el.

— Gura! ordonă Barrabas.

Erau momente în care glumele destindeau atmosfera şi altele când te călcau pe nervi.

Billy II asculta cu atenţie informaţiile pe care i le comunica Beck din elicopter. Într-un minut, scrisese coordonatele pe hartă. Manuelo îşi concentra atenţia.

Barrabas observa seria de puncte făcute pe harta Hondurasului, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. Apoi, pricepu brusc. Micile puncte delimitau locul unde se afla Noua Societate. Asta confirma ceea ce Jessup bănuise de la început.

— Jeremiah trimite la luptă o armată, zise Barrabas, concentrându-se şi mai mult asupra hărţii. Dar împotriva cui?

— O să vă arătăm, colonele Nile Barrabas.

Fusese vocea Rosariei. Aflată acum în picioare în spatele lui, severitatea privirii fusese alungată de o expresie prietenoasă.

— Acum, o să-mi explici ce s-a întâmplat? spuse Barrabas.

— E vorba de Jessup, răspunse Leona. Are unele cunoştinţe în rândurile Frontului de Eliberare. Chestii de culise. M-a informat, pentru cazul în care am fi întâlnit armata de gherilă.

Barrabas dădu din cap.

— „Aranjorul” a aranjat încă o dată totul.

Leona schiţă un zâmbet.

— Se pare că avem un duşman comun, colonele Barrabas.

Rosaria puse degetul pe hartă în locul unde se afla Noua Societate a lui Jeremiah.

— Acest om, Jeremiah, ai dreptate, pregăteşte o armată. Oamenii mei îl urmăresc de mult timp. Ştim că a tras sforile să-i fie livrate multe arme şi muniţii ca să echipeze cinci sute de soldaţi. Nu ştiu de ce, dar, în orice caz, ne aflăm aici ca să-l oprim. Ca să oprim asta, zise ea, arătând spre cadavre şi spre rămăşiţele elicopterului.

Făcu o mică pauză, apoi continuă:

— Omul ăsta este foarte periculos, continuă ea. Îşi droghează poporul prin apa pe care o bea. Foloseşte o putere ciudată ca să-i fie îndeplinite toate ordinele. Ştiam că pregăteşte o armată, dar nu credeam că o va pune în acţiune atât de repede. Soldaţii nu sunt antrenaţi, dar au o armă nouă, extrem de periculoasă. Nu puteam face nimic, căci a traversa Hondurasul, în timp ce armata americană e în conflict cu armata hondurasiană, s-ar fi interpretat ca un act de război. Iar americanii caută cel mai mic pretext.

— Cară e ţinta lui Jeremiah? întrebă Barrabas. Patru armate în patru direcţii diferite? Care e strategia lui?

Rosaria se uită din nou pe hartă şi lăsă degetul să-i alunece de la stânga la dreapta.

— Iată poziţiile întregii armate. Armata luptătorilor de gherilă din Salvador, camarazii noştri, se află aici. Guvernul salvadorian e în partea asta.

Arătă un al treilea punct.

— Iar asta e baza construită de americani pentru armata Hondurasului. Ei furnizează arme rebelilor *contras,* aici, la această bază, ca să lupte în Nicaragua. Iar armata sandinistă din Nicaragua şi-a postat soldaţii aici, de-a lungul frontierei, ca să-i respingă pe *contras.*

Barrabas observă imediat că trei dintre cele patru coordonate furnizate de Beck indicau direct armata salvadoriană, baza luptătorilor de gherilă şi baza militară din Honduras. A patra ducea prin Honduras, de-a lungul unui drum secundar, ca apoi să

se divizeze spre baza rebelilor *contras,* într-o parte, şi spre oraşul de frontieră din Nicaragua, în cealaltă parte.

— Vrea să atace pe toate fronturile în acelaşi timp, zise Barrabas. În sensul ăsta, totul e clar. Toţi vor crede că sunt agresaţi de inamicul lor respectiv. Astfel, toată lumea va intra în război. După holocaust, Jeremiah va veni pe teren ca să strângă roadele. Dacă nu mai e nimeni cu care să şi le dispute, precum ruşii, de exemplu.

— Sau americanii, adăugă Rosaria.

Barrabas se întoarse spre Billy II.

— Billy, ia legătura cu Bishop şi Beck şi spune-le să vină aici imediat.

— Şi cum vom opri cinci sute de soldaţi, care merg în acelaşi timp în patru direcţii diferite? întrebă O'Toole, care se aplecase asupra hărţii.

— Cu ajutorul nostru, spuse Rosaria pe un ton hotărât. Cunoaştem perfect jungla şi munţii, spre deosebire de voi. În schimb, voi puteţi pilota elicoptere, ceea ce noi nu suntem în stare să facem. Separat, nu avem mari şanse. Dar împreună îi putem opri.

Barrabas dădu încet din cap.

— Poţi să crezi asta, colonele! exclamă O'Toole. Americani luptând alături de gherilele comuniste?

Barrabas se uită în jur. Masacrul. Elicopterul făcut bucăţele.

Umbra lui Jeremiah plutea deasupra lor.

*

* *

Nanos, Billy II şi Hayes instalară luminile ca să delimiteze terenul pentru aterizarea lui Bishop. În afara cercului de lumini, soldaţii Rosariei aşteptau ordine. Mercenarii şi luptătorii de gherilă trebuiau să uite neînţelegerile ca să distrugă un rău cu mult mai mare. Jessup şi ceilalţi de la Washington nu aveau habar de toate astea. Instalaţi la birourile lor, puneau ace colorate pe hartă, ca nişte oameni care nu ar fi trăit pe pământ. Un pământ care ar putea să se transforme în infern, dacă tipi ca Jeremiah ar fi fost lăsaţi în viaţă.

Barrabas îşi aminti ceea ce-i spusese Jessup despre eliminarea Rosariei. Acum ştia că „Aranjorul" fusese îndrumat pe calea asta. Dar era alta dintre numeroasele sale probleme. Birocraţii de la Washington nu cunoşteau deloc adevărul, cel pe care mercenarii îl trăiau pe teren, iar Jessup, de foarte multe ori, nici el nu ştia mai mult.

— Câţi oameni ai, Rosaria? întrebă Barrabas.

— Aici, am douăzeci şi cinci. Dar îi putem alerta pe camarazii noştri de la bază. Ar fi prea periculos pentru noi să părăsim Salvadorul.

Barrabas strânse harta.

— Atunci, îi putem transporta pe cei douăzeci şi cinci de oameni ai tăi, ca să opresc grupul care merge spre poziţiile armatei salvadoriene în Morazan. Poţi să-ţi trimiţi oamenii ca să salveze pielea inamicului vostru?

Rosaria dădu din umeri.

— Oricum, e ceva necesar. Trebuie să-l distrugem pe Jeremiah.

— Vom forma două grupuri, O'Toole. Tu, Lee, Bishop şi Nate, vă veţi ocupa de trupa care merge să atace baza armatelor din Honduras, cu elicopterul nostru. Hayes se pricepe să piloteze elicoptere. Poate să folosească vechiul aparat de transport, cel de colo, ca să-i ducă pe luptătorii de gherilă lângă frontieră şi apoi să vină să-i ia pe Nanos, pe Billy şi pe mine, ca să-i oprim pe soldaţii care merg în direcţia Nicaragua. Imediat ce veţi termina treaba, vă alăturaţi nouă, după care îl vom ataca pe Jeremiah. Explică-le, O'Toole.

Irlandezul se întoarse spre mercenari.

Elicopterul AK-117 sosea deasupra zonei de aterizare. Nanos stătea în cercul format de lumini ca să ghideze manevrele lui Bishop.

Rosaria se întoarse spre Barrabas.

— Merg cu tine, la fel şi Manuelo. Amândoi cunoaştem tabăra lui Jeremiah.

Barrabas scutură din cap.

— Nu cred că...

— Crezi greşit, colonele, zise Rosaria, tăindu-i vorba. Asta pentru că sunt un luptător de gherilă sau femeie? Aveţi nevoie de ajutorul nostru ca să vă orientaţi.

Cei doi se priviră ochi în ochi. Colonelul mai avusese o astfel de înfruntare, mai demult, cu Leona Hatton, după care avusese ocazia să se convingă de mai multe ori de capacităţile sale în luptă. Leona şi Rosaria erau două femei splendide. Ar fi putut face fericit orice bărbat.

Barrabas dădu din cap afirmativ.

— OK, Rosaria. Dar ăsta e singurul motiv care te împinge să ne îndrumi?

— Nu. Vreau să am şi şansa de a-l lichida pe acest tip,

răspunse ea. Aş putea să spun că omul ăsta e diavolul, dar comuniştii nu cred în diavol, după cum nu credem nici în Dumnezeu.

— Tu în ce crezi, Rosaria?

— Cred în luptă, pentru drepturile poporului nostru, pentru dreptate. Tu? Pentru ce lupţi, colonele Barrabas?

Barrabas zâmbi.

— Sunt ceea ce tu numeşti un capitalist. Lupt pentru cine mă plăteşte.

— De aceea încheiem un armistiţiu, colonele, nu facem pace.

Rosaria îi întoarse spatele, în timp ce Nile scotea un trabuc din buzunar şi se uita în urma tinerei femei.

CAPITOLUL XII

Hayes nu mai pilotase elicoptere de mult timp, iar acela, greu şi foarte dificil de manevrat, nu era deloc simplu de condus. Dar nu era obligat să-l folosească ore în şir. Beculeţele verzi de pe tabloul de control luminau vag faţa lui Barrabas, pe care se putea citi o hotărâre de nezdruncinat.

Nu-i plăcea deloc ideea unei exterminări, dar armatele lui Jeremiah trebuiau să fie eliminate. Opt mercenari şi vreo douăzeci de luptători de gherilă erau cam puţini ca să distrugă cinci sute. Vor fi probabil masacraţi sau epuizaţi înainte de a termina, ceea ce însemna acelaşi lucru: moartea.

Totuşi, aveau atuuri în acest joc: efectul surpriză şi viclenia. Ştiau să se folosească de ele la momentul potrivit.

Rosaria se aplecă înainte în cockpit şi arătă cu degetul cele câteva lumini care străluceau în junglă.

— Acum survolăm frontiera. Iată baza armatei Hondurasului. Pista de aterizare a fost construită în timpul manevrelor de către guvernul vostru. Jos, sunt şi soldaţi americani. Putem să aterizăm pe drum.

Hayes pregăti aparatul şi începu coborârea când ajunse deasupra liniei lungi şi drepte, abia vizibilă în noapte.

Rosaria se întoarse în fuzelaj şi dădu ultimele ordine oamenilor ei, sprijiniţi cu spatele de peretele metalic. Aparatul ateriză, în sfârşit, pe drum şi oamenii coborâră, îndreptându-se în grabă spre pădurea deasă şi lugubră. Ambuscada lor avea să fie gata în câteva minute, iar trupa lui Jeremiah, trimisă împotriva poziţiilor armatei salvadoriene, va fi oprită.

În fuzelaj, Nanos, Billy II şi Rosaria aşteptau următoarea oprire. Obiectivul lor era să stopeze armata care mergea împotriva forţelor guvernamentale nicaraguane şi rebelilor *contras.* Cinci dintre ei împotriva a două sute de oameni!

Rosaria rupse din nou tăcerea.

— Acum, îi vom salva pe rebelii *contras* de Jeremiah. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că într-o zi o să-mi dau atâta osteneală ca să-mi salvez duşmanii de la moarte.

Barrabas nu zise nimic. Şi ei urmau să-i salveze pe sandinişti de atacul oamenilor lui Jeremiah. Era prima dată când lua apărarea unei cete de comunişti.

*

* *

Elicopterul ateriză încă o dată pe platforma îngustă din faţa versantului unei coline care domina drumul. Îl urmară pe Manuelo de-a lungul unui drumeag de munte care ducea în zona sensibilă. Se ascunseră pe colină şi aşteptară inamicul. Nu aveau de partea lor decât topografia neregulată a acelui loc.

Curând, un Land Rover, urmat de două autobuze, se ivi din râpă şi se deplasă pe drumul lung de pe marginea prăpastiei. Nate Beck urmărea convoiul cu binoclul. Se uită la ceas. Două minute şi jumătate.

Auzi zgomot de paşi în spatele lui. Era Leona.

— Eşti gata? întrebă ea cu o voce calmă şi liniştitoare.

— Vor intra în zona de tir peste două minute.

Leona aruncă o privire spre locul unde drumul cotea în afara razei vizuale în râpă. De la punctul lor de observaţie, situat pe flancul colinei, putea să vadă formele întunecate ale vehiculelor care se deplasau cu farurile stinse. Puţin mai departe, O'Toole şi Manuelo aşteptau cu mitraliera MAG. Bishop se afla la distanţă egală în cealaltă direcţie.

— Asta e o parte dintr-un război pentru care n-am fost deloc dotat, zise Beck. Dă-mi un computer sau o rachetă de dezamorsat şi n-ai treabă cu mine! Pe când asta...

— Nanos a zis că acum te descurci bine.

Beck râse încetişor. Prima dată când trăsese cu o grenadă de puşcă, cu Alex întins lângă el, în deşertul iranian, ratase ţinta cu cincizeci de metri.

— Da, fac progrese, dar în sinea mea sunt în continuare un mic evreu amabil din Queens. Înţelegi ce vreau să spun?

Leona Hatton dădu din cap afirmativ.

— Nici unuia dintre noi nu-i este uşor să ucidă. Devenim mai îndemânatici după un timp, dar nu ne obişnuim niciodată complet cu asta.

Puse în faţa ei o cutie metalică. De pe fundul ei ieşeau nişte fire electrice conectate la mine, ele însele legate de moarte sub forma a şapte sute de gloanţe metalice bine „împachetate". În momentul exploziei, ele erau mortale pe o rază de şaizeci de metri.

Cu cealaltă mână, tânăra femeie trase chiulasa puştii Armalite.

Un minut până la declanşarea tirului.

Beck trase de două ori de coarda care ajungea până la el. Cincisprezece metri mai departe, în direcţiile lor, Bishop şi O'Toole percepură semnalul şi îşi pregătiră puştile. Grenadele

fumigene plasate la capătul ţevilor erau îndreptate spre ţinte.

Bishop, cu ochiul lipit de luneta pentru tirul de noapte, putea să vadă convoiul apropiindu-se de zona fatală. Ţinti Land Rover-ul şi apăsă pe trăgaci.

La o distanţă de cincisprezece metri de-a lungul colinei, Leona şi O'Toole făcură acelaşi lucru. Vehiculele nu scăpară de proiectile. Land Rover-ul, neputând să mai fie controlat, viră şi se îndreptă direct spre prăpastie, în care se prăbuşi, provocând un zgomot de metal strivit şi geamuri sparte.

Primul autobuz se deplasa cu viteză în momentul în care şoferul său muri. Leona îşi trimisese proiectilul drept în primul geam. Şoferul celui de al doilea autobuz frână imediat şi, mai înainte de a se fi oprit complet, ocupanţii fugeau prin uşile deschise din spate.

Bishop putea deja să audă răpăitul mitralierei MAG pe care o folosea Manuelo ca să blocheze ieşirea din spate. Bishop fixă altă grenadă la ţeava puştii M-16 şi ţinti fereastra din mijloc a primului autobuz. Aproape cincizeci de oameni ocupau fiecare vehicul de transport şi gesticulau isteric, încercând să iasă din acea cursă mortală. Bishop trase.

Liam O'Toole trase şi el o grenadă în partea din spate a celui de al doilea autobuz, în acelaşi timp în care Leona Hatton se ocupa de primul. Acum trebuia să oprească inamicul.

Soldaţii lui Jeremiah săreau din vehiculele incendiate şi încercau să-şi recupereze armele.

Beck trase o rafală spre acoperişul vehiculelor. Panica soldaţilor atinse punctul maxim. Manuelo seceră primul rând de oameni. Următorul val avu aceeaşi soartă.

Ţeava mitralierei aproape că se înroşise.

Beck şi Bishop îşi foloseau acum puştile Armalite ca să tragă spre partea de jos a colinei. Blocat în ambele direcţii, inamicul încercă să fugă cu disperare spre partea de sus a drumului.

Leona Hatton apăsă pe buton. Mica ei bombă făcu explozie, tăind picioarele soldaţilor care fugeau, sfâşiind carnea, strivind oasele. Bishop îi dădu o mână de ajutor cu arma lui automată.

Pentru cei care încă mai trăiau, nu mai exista decât o singură soluţie: să forţeze spre faleză. Ţipetele lor neîncetate răsunau în măruntaiele prăpastiei, care le înghiţea agonia, pe măsură ce se prăbuşeau spre un sfârşit de-a dreptul oribil.

Nate Beck trase un foc de semnalizare ca le indice Leonei şi lui Manuelo să oprească tirul de baraj mortal.

Bishop se deplasa în zigzag pe munte şi se întâlni cu O'Toole.

Cei doi ajunseră în acelaşi timp la fiecare capăt al drumului unde avusese loc masacrul.

Autobuzele continuau să ardă. Asfaltul, distrus în locul unde bomba făcuse explozie, era presărat cu bucăţi de corp însângerate, care nu mai aveau nimic omenesc.

Supravieţuitorii se ascundeau în spatele autobuzelor calcinate. Nu aveau nici o şansă de scăpare.

Bishop se aruncă pe burtă şi ţinti sub vehicule. Câţiva oameni căzură pe spate. O'Toole făcu acelaşi lucru, dar în sens invers. Câţiva încercară o ieşire în forţă prin spaţiul care despărţea cele două autobuze şi fură imediat nimiciţi de tirul Leonei Hatton, care trăgea de pe înălţime.

Alţii se întoarseră în fugă, ca să fie seceraţi de gloanţele mortale.

Bishop fixă un alt încărcător. Pe când se ţâra pe şosea, câteva gloanţe ricoşară lângă faţa lui şi câteva particule de bitum îi răniră ochii.

Împuşcăturile încetară.

O'Toole strigă la el. Bishop îşi şterse rapid ochii înlăcrimaţi. Vedea mult mai bine.

— Hei, Bishop! Bătălia s-a terminat! strigă O'Toole.

Pilotul se ridică în picioare. Cu senzaţia neplăcută că era ud, se uită în jos spre corpul său. Era plin de sânge de la gât şi până la picioare. Ţinuta sa de luptă era toată impregnată. Crezu imediat că fusese rănit de un glonţ undeva, deşi nu simţea nici o durere. Îşi trecu mâna peste membre, în căutarea unei răni, dar nu găsi nici una, şi atunci îşi dădu seama ce se întâmplase.

Un râuleţ de sânge curgea pe suprafaţa concavă a şoselei.

— Bishop, eşti bine? întrebă Leona, văzându-l cum arată.

Stătea la trei metri de el şi îl privea îngrijorată.

— Acum m-am liniştit, continuă ea. Am crezut un moment că trebuie să te cos de sus şi până jos. Ar fi trebuit să fac ore suplimentare.

Dinspre colină, se auziră focuri de armă. Mercenarii se întoarseră şi îl văzură pe Manuelo coborând în fugă panta şi strigând:

— Soldaţii! Soldaţii hondurasieni! Vin încoace! Probabil că au auzit zgomotele bătăliei.

— Lăsaţi totul, ne cărăm! ordonă O'Toole.

Întreaga echipă alergă spre elicopter.

*

* *

Hayes menţinea elicopterul de transport la un metru deasupra solului, iar Billy II, Nanos şi Rosaria urcară la bord.

— Bine, zise Barrabas, întorcându-se spre Hayes. Ştii ce ai de făcut. Îţi urez noroc.

— Norocul meu e că te am pe tine drept acoperire, colonele! răcni el ca să se facă auzit.

Deşi faţa lui închisă la culoare aproape că se confunda cu întunericul, prietenii lui îi zăriră zâmbetul. Un zâmbet adresat lui însuşi.

Barrabas urcă şi el, şi aparatul îşi luă repede zborul, zgomotul rotorului estompându-se treptat.

*

* *

— Billy, instalează-te acolo. Nanos, ia mitraliera HK şi instaleaz-o de cealaltă parte. Vreau să fie acoperit tot drumul.

Luptătorii de gherilă le furnizaseră o M-80 americană şi o veche HK-21 germană. Cele două mitraliere aveau să provoace o rezistenţă pe un perimetru de opt sute de metri şi le permiteau lui Barrabas şi Rosariei să se apropie la momentul potrivit.

— Faceţi-i mai întâi să iasă din vehicule, apoi trageţi, explică Barrabas, în timp ce soldaţii îşi ocupau poziţiile.

Rosaria şi colonelul urcară pe colină. De acolo, de sus, aveau o vedere perfectă asupra convoiului, dar nici o acoperire, cu excepţia celei oferite de câteva tufişuri. De altfel, acestea nu-i protejau de gloanţe, obligându-i să conteze numai pe întuneric şi pe propria lor acţiune.

— Dă-mi puşca.

Barrabas, în timp ce fixa adaptorul, aruncă o privire rapidă asupra numărului de serie.

— Asta e din Vietnam, remarcă el, ridicând ochii spre Rosaria.

Aceasta râse amuzată.

— A fost strâns tot ce a rămas în urma voastră!

Barrabas puse un încărcător şi o întinse Rosariei împreună cu două grenade.

— Termită. Moarte chimică. Arde carnea, oasele şi metalul la două mii de grade Celsius. Du-te în partea din spate a convoiului. Va afecta rezervoarele de benzină ale camioanelor.

Se despărţiră, luând poziţie deasupra viitorului câmp de bătălie. Aşteptau în întuneric şi se simţeau singuri.

Un antrenament îndelungat în şcolile militare din Statele Unite şi anii petrecuţi ca soldat profesionist creaseră la Barrabas un mecanism automat în cazul acestui gen de manevră. Aştepta

fără să facă zgomot, respirând cât putea de încet, astfel încât parcă nici nu mai respira. Întunericul îi ascuţea simţurile de războinic. Se confunda cu colina, vântul şi puşca pregătită gata să tragă. Privirea lui scruta drumul şi colinele din Honduras. Asculta.

Deodată, auzi zgomot de motoare. Vehiculele grele urcau probabil coasta.

Îşi concentră privirea.

În sfârşit, apărură. Mai întunecate decât întunericul, se detaşau pe fundalul nopţii.

Privirea îi lunecă mai departe. Momentul dinaintea bătăliei îi oferea totdeauna lui Barrabas câteva clipe de linişte. Calmul îl cuprindea acolo unde gândurile nu-şi mai aveau loc şi unde instinctul era rege. Viaţa lui era pură acţiune. Trăia doar ca să sfideze moartea. Şi luase hotărârea s-o sfideze până la capăt. Numără vehiculele. Fiecare transporta probabil cel puţin douăzeci de oameni sub prelatele groase. Viitoare cadavre.

Coloana înaintă în zona de tir.

Primul vehicul ajunse curând în faţa lui.

Apăsă pe trăgaci.

Grenada şuieră prin aer înainte de a face explozie.

Bum!

Şapte sute cincizeci de grame de termită într-o sferă metalică loviră uşa vehiculului.

Grenada făcu explozie, inundând cabina cu moarte chimică, arzând metalul, devorând carnea, muşchii şi oasele. Cu cât ardea, cu atât degaja propriul oxigen şi ardea şi mai puternic. Acţiunea dura patruzeci de secunde. Patruzeci de secunde care păreau o eternitate, până când moartea se îndura şi îi elibera de chinuri.

Camionul merse pe două roţi, preţ de câteva secunde, şi căzu pe o parte, ceea ce îi permise lui Barrabas să localizeze rezervorul de benzină. Puşca lui era deja echipată cu a doua grenadă.

La cinci sute de metri în stânga lui, percepu o explozie. Rosaria lovise cu precizie partea din spate a ultimului camion din convoi, care făcu explozie. Şirul de vehicule se opri şi, foarte repede, oameni înarmaţi se revărsară pe drum.

Barrabas trase a doua oară. Camionul răsturnat luă foc, arzându-i aproape instantaneu pe soldaţii aflaţi în interior, iar Rosaria, la rândul ei, incendie alt vehicul. Ţipetele de agonie umpleau noaptea.

Supravieţuitorii ambuscadei părăseau în mare grabă ultimele camioane.

Billy II şi Nanos mai aşteptară puţin.

Soldaţii inamici începură să tragă la întâmplare împotriva adversarilor lor nevăzuţi.

Barrabas puse încărcătorul cu gloanţe de 5.62 în lăcaşul puştii de asalt M-16. Drumul era plin de soldaţi cuprinşi de panică şi foarte agitaţi. Unii dădeau ordine pe care nimeni nu le executa.

Nanos şi Billy II deschiseră, în sfârşit, focul cu HK-21. Cei care nu fură ucişi alergară la adăpostul iluzoriu al camioanelor, trăgând orbeşte spre colină. Numeroase gloanţe pulverizară pământul în faţa lui Barrabas. Veneau repede, foarte repede. Mai repede decât cele pe care le cunoştea. Nu putea să fie vorba decât de arme G-11 cu două mii de proiectile pe minut. O puşcă extrem de periculoasă.

Barrabas îşi schimbă locul. Curând, auzi zgomotul caracteristic al unui elicopter.

*

* *

Hayes, la manşa aparatului, dădu ocol muntelui şi se întoarse spre drum. Acţiunea începuse. Flăcările ardeau pe drumul principal.

Coborî vechea libelulă la şase metri deasupra solului, ajustă rotorul, acceleră şi pilotă elicopterul ca un Hovercraft de-a lungul drumului.

Hayes ocoli primul camion răsturnat pe o parte, apoi reduse viteza. Inamicul îl luă imediat drept ţintă. Hubloul pasagerului se sparse. Hayes făcu o deplasare într-o parte şi coborî şi mai mult. Acum, se afla doar la trei metri deasupra solului. Văzu şirul de camioane oprindu-se şi se îndreptă drept spre ele. După ce deschise portiera, blocă manşa în poziţie cu ajutorul unei curele, puse o încărcătură explozivă pe scaunul pasagerului şi sări jos.

Ateriză destul de brutal pe drum, dar îşi păstră echilibrul şi o luă imediat la goană spre colină, acoperit de Barrabas şi de Rosaria.

Elicopterul îşi continuă drumul, atingând uşor cabinele camioanelor şi explodă la momentul potrivit. Deflagraţia aruncă bucăţi de metal în toate direcţiile. Vechile motoare, plasate în fuzelaj, săriră în aer, apoi totul căzu asupra inamicului.

Hayes se aruncă pe marginea drumului. O undă de căldură îl învăluise în timpul alergării. Apoi simţi un braţ care îl apucă şi îl trase în sus. Era Barrabas. Amândoi se depărtară rapid de

atmosfera fierbinte. Puţin mai sus, Rosaria ciuruia fără milă inamicul, oferind celor doi o acoperire protectoare.

Războinica stătea în picioare, cu picioarele uşor depărtate, ca să-şi asigure echilibrul, şi trăgea cu furie.

Pe drum, oamenii se transformaseră în adevărate torţe vii. Cei care purtau muniţiile puştilor G-11 făceau, pur şi simplu, explozie. NATO nu se gândise la acest gen de situaţie. Fiecare soldat se transforma în bombă explozivo-incendiară, din cauza centurii de muniţii.

Strigătele sfâşiau noaptea şi amuţeau în acelaşi timp cu căderea corpurilor dezmembrate. În panica generală, fiecare căuta o scăpare diferită.

Camioanele făcură explozie unul câte unul, imediat ce focul atingea rezervoarele cu carburant.

Scena semăna cu un adevărat holocaust.

Infernul din Honduras.

— Să deschidem focul ca să-i cruţăm de chinuri pe bieţii oameni, zise Barrabas.

Îşi goliră încărcătoarele în acele siluete arzânde care, aruncate la pământ, continuau să ardă.

După câteva minute, se făcu din nou linişte.

Drumul era presărat cu cadavre şi bucăţi de carne.

Flăcările avide îşi terminau festinul şi atmosfera era saturată de mirosul de carne arsă amestecat cu cel de gudron.

Nanos şi Billy II apărură fără zgomot în spatele colonelului, alături de Hayes şi Rosaria. Toţi priveau aproape fascinaţi la flăcările care mureau încetişor.

Barrabas auzi zgomotul unui elicopter care se apropia. Era Bishop.

— Să plecăm de-aici, zise el, luând conducerea grupului.

Nu mai aveau ce face acolo.

De data asta, urma să bată la poarta lui Jeremiah!

CAPITOLUL XIII

Walker Jessup dădu cu piciorul într-o cutie de gunoi. Mergea pe un trotuar murdar din Panama City. Cele mai multe dintre felinarele de pe stradă erau sparte, iar la acea oră vizibilitatea era redusă şi mersul dificil. Jessup nu se opri, privind ţintă în faţa lui, cercetând faţada imobilelor. În cele din urmă, găsi ceea ce căuta. Grăbi pasul până în apropierea unei uşi. Acolo îşi trase sufletul şi îşi şterse fruntea cu batista.

Firma luminoasă „Cafeneaua Stelei” bâzâia.

Deschise uşa îngustă şi neagră.

Înăuntru, podeaua era murdară şi pereţii aveau o culoare gălbuie. Tonomatul vechi făcea să răsune o melodie de demult, un slow numit „Să dansăm obraz lângă obraz”, şi aproape doisprezece bărbaţi şi femei chiar asta făceau. Femeile purtau rochii subţiri care nu ascundeau aproape nimic din punctele de interes, iar machiajul exagerat nu reuşea să ascundă faptul că mai înainte de toate erau nişte prostituate.

— Pe-aici, soldatule, pe-aici!

O trupă de fete, asemenea celor care dansau, întindeau spre el braţe lungi şi fine. Foarte bine, acele femei trudeau din greu ca să-şi câştige viaţa, dar a le înfrunta pe toate însemna să înfrunţi o caracatiţă gigantică. Evită cât putu mai bine tentaculele. Omul pe care îl căuta era aşezat la bar. Era vorba de Silver John.

Bătrânul îl văzu pe texan apropiindu-se.

— Hei! E chiar „Aranjorul” în persoană! S-ar zice că primesc tot felul de vizite simandicoase în ultima vreme. Ce te aduce la mine, Jessup? N-are cumva legătură cu cealaltă vizită?

În ciuda primirii cordiale, bătrânul avea o privire plină de răceală. Adresă un semn tânărului barman.

— Frankie, dă-mi o sticlă de „Johnny Red” şi un pahar pentru acest domn.

Jessup merse direct la ţintă:

— L-ai văzut pe Barrabas?

— Posibil, dar ar trebui să ştii asta. Eşti amestecat în toate trebuşoarele care se fac în zonă. Ce-ai cu Barrabas?

— Lucrează pentru mine. Una dintre relaţiile de la Washington, legată de misiune, este foarte periculoasă şi am probleme serioase.

— Să nu-mi vorbeşti de Washington. Am păţit destule acolo,

înainte să...

Silver John se întrerupse şi privi clientela cafenelei.

— Înainte să cumpăr localul ăsta, continuă el. Asta e ascunzătoarea mea, Jessup. Totuşi, s-ar zice că toţi fac ce fac şi dau de mine. Nu te-am văzut de pe vremea când puneam la cale înlocuirea a doi preşedinţi din sud-estul asiatic. E mult de-atunci, Jessup.

Silver John bătu uşor cu mâna pe burta lui Jessup, care se revărsa peste cureaua pantalonilor. Plecase brusc spre Panama City şi avea pe el acelaşi costum pe care îl purtase la Capitoliu în timpul după-amiezii. Era impregnat de sudoare şi de pete de „Bloody Mary", pe care îl răsturnase pe el la un *cocktail-party* în Georgetown. Un om se strecurase lângă el, acelaşi pe care îl întâlnise cu două zile mai înainte la Empire State Building din New York.

De data asta, informaţia pe care i-o furniza era „devastatoare", în aşa măsură încât Jessup se ridicase brusc şi îşi vărsase paharul pe cămaşă. Se ştersese singur cu faţa de masă, se scuzase şi sărise în primul avion spre JFK, apoi în al doilea avion spre Panama City. Şase ore mai târziu, se afla la „Cafeneaua Stelei". Nici măcar nu se gândise să-şi şteargă petele în avion. Se gândise numai la situaţie.

Barrabas nu se înşelase când îi spusese că stătea de prea mult timp în birou. Apăsase prea multe butoane, uitând uneori că ele reprezentau viaţa şi moartea.

Funcţia îi conferea numeroase puteri şi îl făcea bogat. Totdeauna dorise să trăiască bine. Acum se moleşise. Uitase cum era viaţa în tranşee, pe teren, uitase cum arată moartea.

Azi, avea impresia că Barrabas va avea probleme mari, iar Jessup, „Aranjorul", îl ajutase să se angajeze într-o misiune sinucigaşă, pentru cineva care dorea să-l îndepărteze din drumul lui. În mijlocul sindrofiei de la Georgetown, Jessup îşi dăduse seama că putea să aleagă. Şi îl alegea pe Barrabas. Loialitatea lui nu era de vânzare.

Fu servit cu un pahar de whisky. Bău o gură, care îi limpezi cât de cât gândurile, apoi puse paharul jos. O a doua gură de alcool nu i-ar fi dat decât iluzia unei minţi limpezi.

— Ce vrei, Jessup? Încă nu sunt atât de nebun ca să cred că ai venit până aici ca să-mi spui „bonjur". Sper că e ceva important, pentru că, în general, nu-mi place „orice".

— Am o problemă cu un senator de la Washington, începu Jessup.

Silver John asculta cu atenţie. Jessup continuă:

— Se pare că acest senator primeşte suport financiar de la un om pe nume Jeremiah. În schimb, senatorul îi face câteva favoruri: subvenţii guvernamentale...

— Jeremiah! exclamă Silver John. Nu e cumva ţăcănitul ăla care s-a instalat în Honduras cu şleahta lui?

Jessup dădu afirmativ din cap.

— Am auzit de el şi nu mi-a plăcut deloc ce mi-a ajuns la urechi. Asta are vreo legătură cu Nile?

Jessup dădu din nou din cap.

— Am avut câteva probleme în America Centrală. L-am trimis pe Nile să „rezolve” sursa. În acel moment, nu ştiam dacă era sau nu vorba de Jeremiah.

— Şi acum eşti sigur.

Jessup dădu iar din cap.

— La cine te mai refereai când ai spus „am avut”?

— La un tip sus-pus.

— Mai sus-pus decât senatorul?

— Da, dar senatorul e pe aceeaşi linie.

— Vorbeşte direct, Jessup.

— Acest senator e implicat în decizia de a-l trimite pe Barrabas cu oamenii lui în America Centrală. În aceeaşi perioadă, el face o vizită oficială în Salvador ca să vadă proiectele de irigaţie şi chestii de-astea. Dar, în noaptea asta, am primit un mesaj. Va face o oprire neprevăzută în zona Noii Societăţi, ca să se întâlnească cu Jeremiah şi, mai mult ca sigur, ca să-l prevină în legătură cu Barrabas. Mai sunt şapte ore până atunci.

Silver John nu se mai uita la Jessup, ci îşi privea mâinile aşezate pe bar. Una dintre ele ţinea un pahar mare plin cu whisky, pe care îl împinse la capătul barului, după care ridică ochii spre interlocutorul său.

— Şi de ce-ai nevoie?

— Am nevoie de un elicopter şi de un pilot. În seara asta. Acum.

— Frankie!

Silver John îl strigase pe tânărul de la bar.

— Adu-mi telefonul.

Acesta fu repede aşezat în faţa bătrânului războinic, care formă un număr şi aşteptă. Cineva răspunse după câteva secunde. Silver John pronunţă câteva fraze concise în spaniolă şi închise.

— Peste o oră, ai elicopterul, îi explică el lui Jessup.

— Şi un pilot?

— În privinţa pilotului, e ceva mai greu, dar ţi-am făcut rost de unul excelent.

— Cineva cu care ai lucrat?

— Ei bine, Jessup, o să fiu sincer. Piciorul nu-mi dă ghes deloc la plimbări, dar, pe vremea mea, eram cel mai bun pilot de elicopter din întreaga Marină americană. Deci, vrei să mergi acolo sau să stăm aici la discuţii?

Jessup încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Să mergem, răspunse el.

*

* *

Bishop întoarse aparatul BK-117 cu faţa spre vânt ca să atingă solul. Aterizase pe drum, la patru sute de metri de masacru, şi pornise imediat în întâmpinarea lui Barrabas.

— Vom avea câteva probleme cu greutatea, colonele. Nu puteam lua două persoane în afara materialului.

— Vom depăşi greutatea maximă?

Bishop dădu din cap.

— Problema e densitatea aerului. Suntem deja la altitudine, plus temperatura. Aerul este rarefiat, ceea ce reduce greutatea tolerabilă.

— Putem s-o facem?

— Da, putem. Dar ceea ce câştigăm la greutate vom pierde la performanţă. Mai e şi problema balansului. Trebuie să distribuim greutatea astfel încât să nu dezechilibrăm centrul de gravitaţie. Altfel, ne paşte riscul să pierdem coada sau să dăm cu parbrizul de munte.

— Billy, trimite aici hărţile! Rosaria!

Barrabas striga. Apoi se întoarse iar spre Bishop.

— Îi urci în elicopter şi le spui foarte clar unde să se aşeze. Vom merge cât vom putea de departe. Apoi vom coborî şi vom parcurge restul drumului pe jos.

Billy II şi Rosaria veniră în fugă lângă Barrabas şi Bishop se întoarse la aparat, indicându-le mercenarilor cum să stea în elicopter.

Billy II desfăcuse deja harta pe genunchi. Liniile topografice înconjurau craterele zonelor vulcanice.

— Aici e, zise Rosaria, arătând cu degetul spre unul dintre cratere. Vulcanul Quentoya. Există o vale între el şi un alt masiv vulcanic, Pentayan. Pe aici se ajunge la o plantaţie agricolă. Dar aici unde curge râul, între vulcani, se află tabăra.

— Ai văzut-o deja? întrebă Barrabas.

Rosaria ezită o fracţiune de secundă.

— O dată. Tabăra este înconjurată de un zid cu sârmă ghimpată, care se întinde pe lângă râu şi urcă spre versanţii muntelui. Există o poartă mare în fundul văii, cu santinele. Aici, zise ea, arătând cu degetul mijlocul vulcanului Quentoya, zidul se opreşte din cauza falezelor, care nu pot să fie escaladate. Cartierul general al lui Jeremiah se află la jumătatea vulcanului, între aceste două faleze, şi domină întreaga tabără.

— Asta înseamnă că nu există decât un singur mijloc de a ajunge la Jeremiah, în afara intrării pe poarta mare, zise Barrabas.

— Da, trecând peste vulcan. Trebuie să zburăm de aici şi până aici. Aproape doisprezece kilometri. Pilotul va putea să repereze Quentoya după mărimea lui. Este cel mai înalt vulcan din întreg lanţul. Ştiu unde putem ateriza. E acolo un luminiş.

Rosaria ezită din nou.

— O zonă de aterizare, zise ea în cele din urmă. Pe urmă, va trebui să mergem mai departe pe jos, o distanţă de trei kilometri. Dar, când vom ajunge în vârf, vom fi deasupra lui Jeremiah.

— Şi câte santinele vor fi în vârf?

— Nici una. Ei cred că muntele nu poate să fie trecut. Dar se înşală, vei vedea cu ochii tăi.

— Foarte bine, trebuie să plecăm.

Barrabas îşi îndreptă spatele şi se apropie de elicopter.

Bishop îi aştepta lângă aparat.

— Colonele, dacă poţi lua loc pe scaunul copilotului, Billy în fuzelaj exact în spatele meu şi Rosaria în spate, ar merge.

Barrabas aruncă o privire în cockpit. Leona se afla deja pe scaunul copilotului.

Bishop se scuză.

— Colonele, am nevoie de mai multă greutate în faţă, ca să o contrabalanseze pe cea din spate. Va trebui să staţi amândoi pe acelaşi scaun, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— Dacă reuşeşti să decolezi cu chestia asta...

Barrabas urcă în elicopter.

— Cum facem, colonele? zise cu ironie Leona. Stai pe genunchii mei sau mă urc eu pe ai tăi?

— Juma-juma, Hatton.

După ce toţi se aşezară, Bishop porni rotorul şi manevră cu precauţie şi fără grabă. Elicopterul decolă lent.

— Perfect, zise Bishop pentru sine, complet absorbit de

manevrele delicate pe care trebuia să le facă.

Aparatul luă în cele din urmă altitudine şi porni în linie dreaptă. Bishop răsuflă uşurat.

— Drept să spun, nu eram foarte sigur că voi reuşi.

— E perfect, zise Barrabas. Cu ce viteză ne putem deplasa?

— Lent. Viteza de croazieră a coborât cam la o sută zece kilometri la oră.

Bishop urma linia unui râu. Peisajul era presărat cu cratere. După o jumătate de oră, zăriră piscul Quentoya înălţându-se în faţa lor la capătul văii. Bishop survolă pădurea până la vulcan, apoi începu să se deplaseze pe lângă versantul său.

Aparatul făcu o mişcare laterală neaşteptată şi se apropie periculos de munte. Bishop înjură.

— Ne aflăm pe partea bătută de vânt a muntelui şi curenţii de aer sunt puternici.

Elicopterul fu din nou scuturat şi Bishop îl făcu să ia altitudine, până când ajunse deasupra pantelor vulcanului.

Curând, zăriră zona de aterizare.

Era un platou de vreo cincizeci de metri, în jurul căruia se oprea pădurea.

— Întreab-o pe Rosaria ce-i acolo jos, zise Bishop, luptând cu curenţii de aer.

Întrebarea fu pusă şi răspunsul veni prompt.

— Rosaria spune că e iarbă, spuse Billy, aplecându-se spre Bishop, iarbă înaltă, dar solul este plat.

Bishop mormăi. Mai rău nici că se putea.

Aparatul începu să coboare. Patinele atinseră curând pământul şi BK-117 avu o tresărire înainte de a se stabiliza complet.

Mercenarii săriră afară din elicopter şi îşi trecură echipamentul din mână în mână. Muniţiile şi puştile fură puse grămadă la câţiva metri de elicopter. Fiecare ştia ce avea de făcut.

Barrabas se adresă lui Bishop, apoi îl strigă pe Beck, care se ocupa de material împreună cu ceilalţi.

— Colonele? zise Beck.

— Vreau să rămâi cu Bishop. Vom ataca din vârful vulcanului, dar vom avea nevoie de o diversiune. Vom folosi staţia radio ca să vă ţinem la curent cu ultimele evoluţii. Pe urmă, Bishop va zbura spre poarta mare de la intrare, pe care o veţi distruge cu asta.

Barrabas îi întinse o puşcă de asalt M-16, echipată cu un lansator de grenade şi o grenadă antitanc. Apoi mai desprinse câteva de la centură şi le puse pe podeaua aparatului.

— Nu ştiu ce să spun, colonele, dar n-am avut niciodată noroc cu chestiile astea. Tot ce e material electronic... Dar asta...

— Te-ai antrenat, nu?

Beck dădu afirmativ din cap.

— Atunci, uită-te aici.

Barrabas îi explică cu claritate modul de funcţionare.

— Fă cum ţi-am spus şi n-ai cum să ratezi. Nu te-aş lăsa să faci asta dacă n-aş fi sigur că vei reuşi.

— Da, colonele.

Nile se uită la ceas. Vulcanul care se înălţa deasupra luminişului era delimitat de o linie subţire de lumină irizată. Se aflau pe versantul de vest. De cealaltă parte, era tabăra lui Jeremiah. Începea să se lumineze de ziuă.

Când vor ajunge la ţintă, va fi ziuă de-a binelea.

— Faci trei-patru treceri în perimetrul porţii, provocând o pagubă cât mai mare. Dar ai grijă de jucăria asta! Contez pe tine să ne iei de aici după ce vom lichida totul.

Apoi colonelul se întoarse spre ceilalţi, care aşteptau la marginea luminişului.

— Cine duce lansatoarele de grenade? întrebă el.

— Nanos şi Billy II, deocamdată, răspunse O'Toole.

— Vom înainta foarte repede de-a lungul versantului, iar lansatoarele sunt prea grele ca să fie duse de un singur om pe tot traseul. Ne vom schimba încărcătura la fiecare jumătate de oră.

— Eşti gata, colonele Barrabas? întrebă Rosaria.

— Da. În cât timp vom ajunge sus?

— În două ore. Drumul şerpuieşte, dar îl cunosc foarte bine.

— Presupun că îl folosiţi pentru contrabanda de arme, pe care o faceţi în Salvador din Nicaragua. De-asta cunoşti atât de bine ţinutul?

Rosaria avu o ezitare, apoi zise:

— Iar tu, colonele, dezvălui toate informaţiile guvernului tău într-un raport despre tot ce ai văzut?

Barrabas strânse curelele rucsacului.

— Rosaria, după ce vom termina treaba asta, voi uita tot ce am văzut şi am auzit. OK?

Ea dădu încetişor din cap.

— Nu m-am gândit niciodată că într-o zi voi da crezare unui mercenar american, colonele Barrabas. Dar am încredere în tine.

Se îndreptă cu repeziciune spre luminiş şi dispăru în tufişuri. Barrabas şi ceilalţi porniră în urma ei.

Pe panta aceasta a vulcanului, era încă noapte, dar Rosaria cunoştea drumul ca şi cum toată viaţa s-ar fi plimbat pe-acolo. Mergea în faţă, sigură de ea; drumul era degajat şi solul fără denivelări.

După o oră, ajunseră la liziera pădurii şi se opriră câteva minute, cât să-şi schimbe rucsacurile. De cealaltă parte, cerul iradia o lumină slabă de culoare purpurie, care se transforma treptat într-un albastru limpede. Simţeau deja căldura zilei. Sudoarea care le uda hainele era provocată de efortul fizic.

Încet, craterul devenea din ce în ce mai mare, în timp ce continuau să înainteze. În sfârşit, ajunseră pe culme. Rosaria făcu la dreapta şi poteca începu să coboare. Timp de o jumătate de oră, se luptară cu serpentinele abrupte. Nile remarcă la un moment dat că poteca se oprea la cincisprezece metri, în faţa unei prăpăstii. Rosaria ridică o mână ca să oprească mica trupă, apoi îşi dădu jos rucsacul.

— Am ajuns, zise ea.

Barrabas dădu repede jos greutatea şi o puse pe roca vulcanică. Ceilalţi făcură şi ei la fel.

— Vino să-ţi arăt, îi zise Rosaria colonelului.

Se apropiară de prăpastie, se lăsară în genunchi şi se aplecară în faţă.

La est, o exploatare agricolă imensă îşi întindea câmpurile de arbori de cafea şi de bananieri. Dedesubt, valea se îngusta între vulcan şi cel care se afla puţin mai departe. Exact cum descrisese Rosaria.

Pe fundul văii, unde curgea râul, şiruri de case mici, semănând cu nişte barăci militare, înconjurau o piaţă centrală. Aceea era Noua Societate a lui Jeremiah.

Tabăra era protejată de un zid înalt cu sârmă ghimpată deasupra şi de ţepi ascuţiţi. Barrabas urmări cu binoclul firele care se întindeau de-a lungul portalului până la ghereta paznicilor. Intrarea, precum şi întreaga împrejmuire erau electrificate. Vulcanul şi cele două braţe imense de lavă răcită care se întindeau de-a lungul taberei constituiau nişte ziduri de protecţie naturală.

Rosaria arătă spre falezele depărtate.

— Câteva drumuri duc de acolo de sus până în partea de jos a văii, în exteriorul porţii.

Barrabas observa totul cu binoclul. Culmea falezelor era perfectă pentru lansatoarele de grenade.

O pantă abruptă de douăzeci de metri le despărţea de nişte

stânci situate puţin mai jos. La aproximativ patru sute de metri, putea să distingă acoperişul fiecărei clădiri de lângă râu. Bârlogul lui Jeremiah domina de sus teritoriul.

Colonelul observă jos activitate. Paznicii patrulau în faţa intrării principale. Un grup de femei, înarmate cu puşti, stătea în mijlocul pieţei centrale. Altele părăseau casele ca să intre în alta mai mare, din apropierea pieţei centrale.

Doi bărbaţi coborâră treptele de la bârlogul lui Jeremiah până în piaţă. Dar nici unul nu corespundea cu descrierea gigantului. Era posibil să-l găsească în apartamentul personal.

— Câţi soldaţi crezi că a lăsat aici să-l apere? o întrebă Barrabas pe Rosaria.

— Poate vreo sută de oameni înarmaţi şi cinci sute de adepţi neînarmaţi.

Încă o dată, erau foarte mulţi.

— Avem, totuşi, avantajul surprizei. Şi ei nu ştiu câţi suntem. Putem folosi lansatoarele de grenade multiple pe foc automat. Vor crede că sunt atacaţi de o divizie din aer cu sprijinul unei artilerii, explică Barrabas.

Deodată, văzu ca un fel de fulger. Zări cu binoclul un punct. Era un elicopter care trecuse prin dreptul soarelui. Acesta înainta cu rapiditate spre tabăra lui Jeremiah şi în curând începu manevrele de aterizare.

— Cine e? întrebă Rosaria, îngrijorată.

— Încă nu ştiu.

Pe coadă erau pictate o stea şi câteva linii orizontale, în sfârşit, putu să vadă pe portieră stema Statelor Unite.

„Ce se pune la cale”? se întrebă el.

Era un aparat oficial al guvernului.

— Cine e? insistă Rosaria.

Barrabas îi explică semnificaţia desenelor.

— Şi, acum, ce facem, colonele Barrabas?

— Atacăm! Imediat! Nu-mi pasă cine e în elicopter. Vom curăţa acest cuib de vipere o dată pentru totdeauna!

*

* *

Locul era paradisiac, cu flori şi păsări multicolore. Probabil că Raiul se aflase aici pe vremuri.

Dar nu pentru Jeremiah.

Gigantul se uita în vale, cu braţele încrucişate, supraveghind primele semne de activitate. Oamenii se adunaseră în piaţă. Se auzea elicopterul senatorului.

Lucrurile se derulau normal.

Senatorul era ultima lui şansă.

Armatele sale, care plecaseră spre Honduras în urmă cu şase ore, nu mai dădeau nici un semn de viaţă. Contactul radio fusese întrerupt.

Cincisprezece ani de planuri şi conspiraţii distruse!

Primele raze pătrunseră în cameră, ca o simfonie muzicală, poposind peste silueta ghemuită a lui Glen Beam, care dormea pe sofaua imensă din fundul încăperii.

Se întinse şi se întoarse pe cealaltă parte, ca să scape de lumina soarelui care îi bătea în ochi. Jeremiah se întoarse de la fereastră. Nu dormise toată noaptea. Faţa sa, acoperită de un strat subţire de sudoare, avea o expresie foarte severă.

— Vino aici, zise el.

Beam se ridică, încă amorţit de somn, şi se îndreptă spre el.

— Aici.

Beam urmări degetul lui Jeremiah şi zări elicopterul cu stema Statelor Unite aterizând în piaţă.

Vreo doisprezece oameni în uniformă neagră luară poziţie în jurul lui.

— Încă mai pot să câştig, murmură gigantul cu o voce monotonă, care ascundea furia ce clocotea în el, gata să explodeze.

O furie pe care trebuia să şi-o stăpânească, pentru a nu distruge totul: oamenii, lucrurile. Nu mai avea importanţă. Avea mâini puternice, nimeni nu va putea să-l oprească.

— E grozav, amice, zise Beam, frecându-se la ochi, fără să înţeleagă drama care se derula în faţa lui. Ai veşti de la armatele tale?

— Armatele mele nu mai sunt necesare. Mai sunt şi alte feluri de a împlini acelaşi lucru.

Beam dădu din cap. Voia ca Jeremiah să se menţină calm.

— Şi cine e tipul care vine în tabără?

— E cel care se crede mai puternic decât mine. Dar va afla, acum că este aici, că e servitorul, nu stăpânul meu.

Jeremiah pronunţă numele senatorului.

— Foarte bine, Jeremiah, foarte, foarte bine.

Un bărbat mic de statură părăsi cockpit-ul elicopterului. În urma lui coborâră doi oameni în costume şi o blondă bine făcută. Câţiva soldaţi îi percheziţionară, în timp ce doi dintre ei îl conduceau pe senator spre cartierul general al gigantului.

Beam se întoarse de la fereastră. Îşi văzuse propriul elicopter

la capătul pieţei. Voia să plece, dar încă nu ştia dacă îi va cere asta lui Jeremiah sau va încerca să se facă nevăzut. Oricum, cele două căi aveau să se sfârşească cu un eşec. De altfel, nu ştia dacă rezervoarele erau pline cu benzină. Hotărî să întrebe direct.

— Le-ai spus oamenilor tăi să facă plinul cu benzină elicopterului meu?

Jeremiah se întoarse scurt spre Beam. Privirea lui era şi mai încruntată.

— Nu, răspunse el scurt, după care urmări din nou ce se petrecea afară.

Senatorul urca scările încadrat de doi oameni înarmaţi. Părea indignat şi speriat.

— Jeremiah, ar fi trebuit să fiu deja plecat. Am afaceri urgente.

— Gura! Sau te strivesc!

Furia bruscă a gigantului îl înspăimântă.

Beam se trase înapoi spre sofa şi se aşeză pe ea, încruntat. Era prins în capcană.

Un om apăru în uşă.

Jeremiah se răsuci spre el ca şi cum ar fi avut un ochi la spate.

— Adu-mi-l aici, ordonă el.

Omul în uniformă dispăru. Beam auzi lume intrând în casă. O voce de american le acoperea pe celelalte. Persoana părea ofensată. Brusc, un bărbat mic de statură, cu părul cenuşiu, pătrunse în încăpere, urmat de cei doi oameni ai lui Jeremiah.

— Sunt furios! Niciodată n-am fost tratat... Jeremiah! Aş vrea să ştiu ce...

— Senatorule, îl întrerupse gigantul cu o voce joasă şi calmă, păstrându-şi poziţia cu faţa la fereastră şi braţele încrucişate la piept.

— Jeremiah, ai mers prea departe! exclamă senatorul. Crezi că nu ştiu cine se află în spatele asasinării acelor consilieri şi a deturnării de arme până în America Centrală? Ai idee cât m-am străduit la Washington ca să păstrez acest secret?

Jeremiah se întoarse, întinse mâna spre senator şi zise cu o voce ameninţătoare:

— Vei închide gura şi vei răspunde doar la întrebările mele, şi îmi vei spune totul imediat.

Senatorul încercă să-şi păstreze fermitatea, dar în privirea lui se oglindea spaima şi vocea trăda un început de panică.

— Ascultă, Jeremiah, ai făcut destule distrugeri...

Jeremiah se repezi la senator, îl apucă de gulerul cămăşii şi îl ridică de la podea. Ţipetele piţigăiate de protest ale senatorului

aproape că semănau cu cele ale papagalilor care se zbenguiau afară prin tufişuri. Mâinile lui agăţaseră cu disperare braţul gigantului şi picioarele se agitau în gol, ca ale unei marionete.

Vocea lui Jeremiah răsună încă o dată:

— Îmi vei spune ce s-a întâmplat cu baza mea din Costa Rica, ce s-a întâmplat cu armatele mele, care au plecat noaptea trecută? Cine a fost trimis împotriva mea? Câţi sunt şi când vor sosi aici? Îmi vei spune totul, senatorule, sau te voi strivi ca pe un gândac!

Jeremiah se răsuci în loc şi îl aruncă pe senator pe canapeaua mare, care îl primi ca o trambulină înainte de a se stabiliza.

Politicianul corupt îi explică totul.

CAPITOLUL XIV

Barrabas puse degetul în centrul planului pe care îl desenase pe pământul platoului.

— Avem întâlnire aici. Ne vom croi drum până la piaţa centrală. Acolo sunt două elicoptere, dintre care unul este Raven-ul.

Îşi privi cu atenţie oamenii. Înţeleseseră toţi ce voia să facă. Beam era acolo şi Lopez trebuia răzbunat.

Barrabas continuă:

— Faceţi în aşa fel ca nici unul dintre aceste elicoptere să nu decoleze. Bishop va veni după noi.

Se uită din nou la soldaţi.

— Lee, Rosaria, Manuelo şi cu mine vom coborî direct la Jeremiah.

Mercenarii nu mai erau protejaţi de noapte, de aceea nu-şi făceau deloc iluzii în privinţa pericolelor pe care le vor avea de înfruntat. Lumina zilei nu avea cum să-i ajute.

— O'Toole, te vreau pe tine şi pe Hayes pe versantul abrupt de la vest, cu lansatoarele de grenade. Nanos şi Billy II, vă instalaţi la est. Luaţi destule grenade. Când îl veţi vedea pe Bishop intrând în scenă şi distrugând poarta mare de la intrare, începeţi să trageţi. Apoi, reglaţi lansatoarele pe declanşare automată şi luaţi-o la fugă spre vale. Imediat ce ajungeţi în faţa zidului, aruncaţi-l în aer şi intraţi în tabără.

Se ridicară în picioare şi începură să se pregătească. Billy II şi O'Toole săltară lansatoarele pe umăr, în timp ce Hayes şi Nanos se aprovizionau cu muniţii. Rosaria le arătă cărarea îngustă şi mercenarii dispărură rapid spre poziţiile indicate.

Rosaria şi Manuelo derulară frânghiile cu ajutorul cărora aveau să coboare peretele stâncos. Leona legă bine un capăt de un copac, apoi se ţări lent până la marginea falezei, unde aşteptă, observând. Barrabas ajunse lângă ea peste câteva minute.

Îşi urmări mica trupă cu binoclul. Pe faleza de la est, îl zări curând pe Hayes, culcat pe burtă, pregătind lansatoarele. Pe versantul de vest al vulcanului, lansatoarele erau foarte vizibile, mai puţin Nanos şi Billy II, care se ascunseseră în spatele echipamentului, printre stânci.

Erau gata.

Barrabas scrută fundul văii, în locul unde se îngusta, între cele

două mase vulcanice. Pe cer apăru în curând un mic punct negru, reflectând uneori razele soarelui. Apropiindu-se cu mare viteză, aparatul se mărea văzând cu ochii. Bishop aduse aparatul la două sute şaptezeci de kilometri la oră, îndreptându-l direct spre poarta de acces în tabără.

Cei din piaţă remarcară imediat sosirea intrusului şi, brusc, se declanşă o mare agitaţie.

Oameni înarmaţi o luară la fugă pe aleea centrală, lungă de opt sute de metri, spre intrarea în tabără. Câteva secunde mai târziu, ecoul focurilor de armă răsuna în toată valea până pe înălţimile falezelor. Unii trăgeau din turnul de control în elicopterul BK-117. Fără măcar să reducă viteza, Bishop imprimă o mişcare de pendul aparatului, care gonea mai departe spre ţintă. Când ajunse deasupra porţii, pilotul făcu o buclă ca să continue în linie dreaptă, lăsându-i timp lui Nate să tragă asupra inamicului.

Turnul de control, atins de proiectil, explodă, dând naştere unei coloane imense de fum.

Elicopterul se grăbi să iasă din zona de tir şi făcu cale întoarsă, hăituind adversarul.

Soldaţii din întreaga tabără alergau spre intrare.

Barrabas puse jos binoclul şi dădu drumul la frânghie de-a lungul peretelui, apoi aruncă o ultimă privire spre tabără, în momentul în care Billy II şi O'Toole începeau să o bombardeze cu grenade. Clădirile făceau explozie, învăluite în fum. Fixă inelul de rapel pe frânghie şi şi-l trecu printre picioare. Luă poziţie, cu mâna dreaptă în partea de jos a aparatului, ca să frâneze coborârea, iar stânga pentru păstrarea echilibrului.

— Ne întâlnim jos, zise el celor două femei înainte de a dispărea în gol.

Cu picioarele paralele cu solul, colonelul se lăsă să alunece lent până la bârlogul lui Jeremiah.

*

* *

— Zece mercenari! Cinci sute dintre soldaţii mei dispar în noapte, fără o vorbă, fără urmă, şi tu-mi spui că n-ai trimis împotriva mea decât zece oameni?

Jeremiah se plimbă nervos prin cameră, ştergându-şi tot timpul mâinile asudate pe reverul hainei albe. Se opri o clipă, ca să vadă patru dintre soldaţii săi coborând spre piaţă. Îi mai rămăseseră puţini oameni înarmaţi.

— Nu se poate, Jeremiah, zise Beam ca să-l susţină pe gigant.

Cum pot zece oameni să lichideze cinci sute de soldaţi? Tipul ăsta te minte.

— Nu, Jeremiah, jur! exclamă senatorul, care stătea în centrul încăperii, cocârjat, ca şi cum poziţia lui ar fi putut să îndepărteze spaima pe care i-o provoca uriaşul.

Căci, orb să fii, şi tot ai fi putut să-i distingi privirea de ucigaş, intensă şi ameninţătoare!

— Dacă vrei să renunţi, Jeremiah, continuă senatorul, să uiţi de toate astea, să uiţi de America Centrală, dă-mi voie să folosesc staţia radio, şi voi face cum ştiu mai bine ca să opresc Forţa Specială şi...

Politicianul încerca să câştige timp ca să-şi salveze viaţa. Jeremiah îi întoarse spatele şi privi din nou spre regatul său aflat în primejdie.

Atunci, zări elicopterul BK-117 apropiindu-se în mare viteză de intrarea principală.

Turnul de control se transformă instantaneu într-o torţă enormă şi elicopterul continuă să se rotească deasupra prăzii sale ca un vultur gigant.

Asta era prea mult. În cele din urmă, nu se mai putu abţine, deşi îşi dăduse atâta osteneală să se stăpânească ore în şir. Răbdarea ajunsese la punctul de ruptură.

Scoase din buzunar un mic aparat de emisie-recepţie şi dădu ordine cu o voce tunătoare:

— Lichidaţi-i pe ticăloşii ăia!

Apoi strivi aparatul între degetele groase. Doi soldaţi traseră imediat cu armele lor automate.

Asociaţii senatorului şi secretara blondă se prăbuşiră la pământ în acelaşi moment.

În cameră, gigantul se năpustea asupra politicianului care, paralizat de spaimă, nu făcu nici măcar un gest ca să se salveze. Glen Beam se trase încet înapoi, spre perete, ca să se ferească din drumul lui.

Senatorul deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet. Era terminat, şi ştia asta. Îşi petrecuse viaţa trăgând sforile pentru putere, şi treaba nu-i reuşise.

De afară să auzeau explozii şi împuşcături; auzea strigătele oamenilor lui Jeremiah. Gigantul întinse braţul său lung spre senator.

— Tu, nemernicule! izbucni el furios la culme. M-ai trădat. Eşti un politician terminat!

Senatorul fu iar ridicat de la podea, şi mâna liberă a gigantului

apucă cureaua victimei, pe care o ţinu la orizontală. Senatorul ţipă îngrozit.

Jeremiah îşi îndoi piciorul stâng, cu care îl izbi cu toată puterea pe senator, a cărui coloană vertebrală se rupse în două ca o crenguţă.

Urletele politicianului luară sfârşit şi zgomotul bătăliei care se derula jos invadă întreaga încăpere. Jeremiah aruncă corpul într-un colţ, unde ateriză ca o marionetă dezarticulată.

Glen Beam o luă la fugă spre uşă, mai repede decât o făcuse vreodată în viaţa lui.

*

* *

Barrabas îşi încordă picioarele, îşi înfăşură mâna dreaptă în jurul frânghiei, ca să reducă viteza coborârii, şi ateriza cu genunchii îndoiţi ca să amortizeze impactul.

Chiar mai înainte de a fi dat drumul frânghiei, Rosaria începea deja să coboare.

Din vale, se auzeau zgomotele bătăliei. Cu o mişcare rapidă, Barrabas apucă puşca de asalt M-16, pe care o ţinu în poziţie de tir.

Exploziile erau însoţite de un alt zgomot; cel al unor tobe aproape imperceptibile, care creştea treptat în intensitate, urmat în curând de cântecul a vreo sută de persoane, care pronunţau numele lui Jeremiah.

Se uită în vale.

Turnul de pază şi celelalte clădiri erau mistuite de flăcări. Poarta fusese spulberată în mare parte şi putu să audă aparatul BK-117 revenind la atac. Primul tir a lui Beck dăduse o lovitură mortală. Soldaţii care mai rămăseseră în tabără se grăbeau să-şi apere „oraşul”, ca să fie seceraţi de grenadele pe care le arunca Nate din fuzelajul aparatului. Pământul era plin de cadavre în uniforme negre. În fund, acolo unde perimetrul zidului se unea cu faleza de lavă, alte explozii aruncară în atmosferă praf şi resturi de rocă, explozii provocate de ceilalţi mercenari care porneau ofensiva.

Cea ce mai rămăsese din armata lui Jeremiah se retrăgea.

Rosaria ateriză şi ea în spatele lui Barrabas.

— E cumplit, vei vedea, zise conducătoarea luptătorilor de gherilă, lăsând frânghia liberă pentru Manuelo şi Leona. Trebuie să-l oprim cât mai repede.

Barrabas nu avu timp să reacţioneze. Rosaria porni imediat, cu puşca în mână, alergând pe pantele stâncoase spre acoperişul

casei lui Jeremiah.

— Rosaria! strigă Barrabas.

Dar ea dispăruse între copacii de deasupra râuleţului.

Coborî şi Manuelo.

— Rosaria a plecat. Mă duc după ea. Aşteapt-o pe Lee şi apoi urmaţi-ne, ordonă Barrabas singurului soldat.

Apoi coborî şi el panta stâncoasă.

*

* *

Lansatorul de grenade făcuse treabă bună. În acest timp, Claude Hayes şi Liam O'Toole străbătuseră cărarea îngustă şi lungă până la poalele falezei vulcanice. Din cabanele cuprinse de flăcări, situate lângă zidul de incintă, se auzeau ţipete. Focul mistuia cu repeziciune structurile de lemn.

O'Toole luă de la centură o grenadă explozivă pe care o puse în mâna lui Hayes.

— Să ne croim drum înăuntru, Hayes. Fă curăţenie şi să ne cărăm. Aş bea un whisky cum nici nu-ţi închipui! Mi-a şi venit apă în gură!

— Ultimul care trece dincolo de zid face cinste!

Hayes fixă grenada pe dispozitivul puştii.

Amândoi ţintiră în acelaşi timp şi amândoi atinseră ţinta.

O bucată mare din zid fu spulberată, în timp ce o altă construcţie lua foc.

Zgomotul exploziei fu înlocuit de un ritm susţinut de tobă, care invadă piaţa întreagă, crescând în intensitate cu fiecare minut. Numeroase persoane îşi părăseau casele alergând spre centrul taberei.

Vocile se auzeau tot mai tare.

Cei doi mercenari le auzeau pronunţând, cu o exaltare nesănătoasă, numele celui pe care veniseră să-l lichideze. Se uitară întrebători unul la altul. Ce putea să însemne asta?

Se repeziră înăuntru prin gaura făcută în zid.

Şase oameni înarmaţi veneau de pe una dintre marile străzi ale pieţei centrale.

Hayes se aruncă la pământ şi trase în momentul în care atingea solul.

Oamenii lui Jeremiah îşi pierdură din elan. Trei dintre ei fură doborâţi de rafala necruţătoare a puştii automate. Ceilalţi trei făcură cale întoarsă, dar irlandezul nu-i lăsă să meargă mai departe. Fugarii se prăbuşiră şi ei, seceraţi de gloanţe.

Hayes se ridică de la pământ şi cei doi mercenari alergară prin

faţa caselor cuprinse de flăcări spre centrul acţiunii.

La celălalt capăt al taberei, Alex Nanos şi Billy II treceau şi ei prin spărtura pe care o făcuseră în zid. Auziră şi ei cântecul sinistru şi bătăile tam-tam-ului care creşteau în intensitate.

Străzile de lângă teren erau pustii. Făcură la dreapta şi ajunseră în faţa unor construcţii de unde ieşi brusc un soldat al lui Jeremiah în uniformă neagră. Acesta deschise focul spre Billy II. Mercenarul se aruncă imediat la pământ. Nanos ripostă în locul lui, secerându-l pe agresor cu trei gloanţe bine ţintite.

Numai că răposatul avea nişte prieteni, şi aceştia se apropiau în fugă, trăgând în grec.

Între timp, Billy II trăsese siguranţa unei grenade şi o aruncă spre atacatori, care fură nimiciţi instantaneu.

Nanos îi aruncă o privire de mulţumire partenerului său, apoi amândoi îşi reluară cursa.

Ajunşi în apropierea pieţei centrale, mercenarii fură brusc opriţi de oroarea spectacolului care se derula în faţa lor.

De-a lungul pieţii, apa curgea din ţevile care veneau din casa lui Jeremiah şi ajungeau la un fel de adăpători lungi, către care adepţii lui Jeremiah se repezeau în mod isteric. După ce-şi umpleau cupa şi beau conţinutul, se năpusteau spre celălalt capăt al taberei, dar, în plină alergare, păreau parcă fulgeraţi de o mână invizibilă, în timp ce ochii injectaţi de sânge se umflau peste măsură, ca şi cum ar fi vrut să iasă din orbite.

Pământul era deja plin de corpuri deformate de spasmele oribile provocate de otravă. Unii, totuşi, refuzau să bea băutura morţii şi fugeau, în timp ce forţele de persuasiune îi împiedicau, într-un mod sau altul, toţi erau condamnaţi.

Billy II aruncă o a doua grenadă, limitând astfel acţiunea soldaţilor. O'Toole şi Hayes, care sosiseră din cealaltă direcţie, făcură şi ei la fel, şi cei mai mulţi dintre oamenii înarmaţi din piaţă fură lichidaţi.

Nanos îi atrase brusc atenţia lui Billy II şi îşi îndreptă puşca în faţă, în direcţia centrului pieţei.

Elicopterul guvernului american aştepta cu uşile deschise. Alături, cadavrele celor doi asociaţi ai senatorului şi al secretarei blonde zăceau într-o baltă de sânge.

Un tip slab şi blond alerga spre aparat. Era Glen Beam.

Nanos o luă la fugă în direcţia lui, dar Beam sărise deja în elicopter şi pornise motoarele.

Nanos puse un genunchi în pământ şi începu să tragă. Aparatul se ridica – gloanţele nu-l împiedicau să-şi continue

cursa. Billy II luă o grenadă, trase siguranţa şi o aruncă în direcţia monstrului de oţel, care se afla deja la câţiva metri deasupra celor doi mercenari.

Intensitatea cântecului scădea pe măsură ce adepţii lui Jeremiah căzeau într-o agonie infernală. Cadavrele se îngrămădeau în jurul lor.

Grenada lui Billy II nimeri portiera aparatului, apoi căzu. Explozia avu loc două secunde mai târziu şi nu provocă nici o pagubă inamicului, care acum nu mai putea fi atins. Nanos continuă să tragă ca un dement, vrând cu orice preţ să-l răzbune pe Lopez.

Beam îi făcu un semn cu mâna şi se depărtă cu rapiditate spre est.

*

* *

— Acum vei muri, ticălosule!

Rosaria i se adresa lui Jeremiah de la intrarea casei. Gigantul se întorcea de la rezervoarele lui de apă şi se uită la ea cu o privire plină de ferocitate. Vărsase în apă toată cantitatea de cianură. Se simţea mult mai bine. Nu avea să supravieţuiască, dar îi va lua şi pe ceilalţi cu el în marea călătorie.

Rosaria ridică uşor capul şi propti arma în şold.

— Niciodată n-am fost atât de fericită să omor pe cineva, zise ea. Vei plăti pentru toate distrugerile tale.

Jeremiah zâmbi.

Tânăra femeie trase de trei ori în duşmanul ei.

Gigantul nici măcar nu mişcă. Continua să zâmbească, ba chiar izbucni în râs, în momentul în care îşi smulse de pe el cămaşa, scoţând la iveală o vestă de protecţie Kevlar.

Rosaria se încruntă. Strânse mai tare arma. Ridică imediat ţeava puştii de asalt M-16 spre capul lui mare, pe care nu putea să nu-l nimerească. Dar era deja prea târziu.

Jeremiah izbucni din nou într-un hohot de râs răsunător... O armă automată trase în spatele tinerei Rosaria.

Cu trăsăturile crispate de durere, Rosaria avu, totuşi, forţa să se întoarcă spre asasinul ei înainte de a se prăbuşi. Un soldat în uniformă neagră stătea pe peron, cu faţa lipsită de orice expresie. Nu pronunţă nici un cuvânt. În încăpere nu se auzeau decât râsul diabolic al gigantului şi clipocitul apei care se vărsa în rezervoare.

Rosaria să prăbuşi, fără să se mai ridice.

*

* *

Barrabas cobora panta stâncoasă, când auzi focurile de armă. Păreau că provin de foarte aproape. Văzu acoperişul primei construcţii. Dădu fuga şi zări omul în negru de la uşa construcţiei. Barrabas îl lovi cu patul armei şi omul căzu la pământ, fără să mai aibă timp să reacţioneze. Alertaţi de împuşcături, unii se repezeau pe scările celei de a doua clădiri. Barrabas trase imediat. Primii doi încercară să riposteze, în timp ce alţi patru încercau să facă repede cale întoarsă. Barrabas continua să tragă fără milă. Soldaţii se rostogoliră unul după altul până la picioarele scării, formând o grămadă macabră.

Deodată, auzi în spatele lui un mârâit aproape neuman. Se întoarse şi îl văzu pe gigant năpustindu-se asupra lui dinspre uşa casei. Faţa lui enormă era deformată de furie, în sfârşit, Barrabas se întâlnea cu Jeremiah. Dar nu era timp de prezentări. Colonelul trase trei gloanţe spre fiară, care ricoşară din pieptul ei fără nici un efect. Zărind vesta antiglonţ, colonelul ţinti imediat capul.

Braţul lung al lui Jeremiah apucă puşca, pe care i-o smulse din mâini cu o violenţă incredibilă, apoi îl strânse în braţe ca un urs înfuriat. Barrabas era destul de înalt, dar Jeremiah îl depăşea cu mult. Colonelul îi lovi faţa cu pumnii, forţându-l pe gigant să-i dea drumul. Jeremiah răcni de durere. După ce scăpă din strânsoare, Barrabas îl lovi violent cu genunchiul între picioare, dublând durerea monstrului. Îşi recuperă puşca de asalt M-16, căzută în apropiere, şi îl lovi cu ea în cap pe Jeremiah. Îndoit în faţă de durere, acesta spumega de furie. Se uită la Barrabas.

— Vino la mine să te strivesc ca pe un scarabeu! mormăi el.

Gigantul îşi îndreptă spatele; furia era mai mare decât durerea. Mâinile sale mari începeau să strângă gâtul adversarului ca într-o menghină. Barrabas apucă încheietura mâinii drepte a gigantului, îşi fixă palma mâinii stângi pe articulaţia cotului lui Jeremiah şi apăsă cu toate puterile.

Jeremiah era înalt, dar era construit ca oricare alt om. Dădu drumul la strânsoare şi se prăbuşi pe spate. Barrabas se repezi să-l ţină la pământ, dar Jeremiah fu mai rapid, se rostogoli într-o parte şi se ridică cu o supleţe surprinzătoare pentru o astfel de corpolenţă. Gigantul respira zgomotos.

— Haide, Jeremiah, zise Barrabas, aţâţându-l. Haide să mă prinzi.

Se deplasa rapid în faţă şi în spate.

Gigantul încercă să lovească brusc cu piciorul.

Greşeală gravă! Colonelul profită ca să-l apuce de picior şi să-l

răsucească violent. Jeremiah se afla exact în spatele unuia dintre rezervoarele sale. Barrabas spori apăsarea şi Jeremiah se clătină, apoi căzu cu capul în lichid. Greutatea sa trase după el şi conductele în cădere, iar conţinutul otrăvit se vărsă în bazinul imens. Barrabas îl lovi pe ucigaş în faţă, obligându-l să stea cu capul în invenţia lui. Obosit de luptă, gigantul nu putea să-şi ţină respiraţia mult timp în lichidul otrăvit şi în cele din urmă deschise gura şi înghiţi o dată.

Îşi băgă imediat două degete pe gât, încercând să vomite. Prea târziu.

Cianura acţiona mai lent decât asupra unui om normal, dar durerea cuprinse treptat tot corpul gigantului. Ochii lui injectaţi de sânge se umflară, deformându-i şi mai mult faţa schimonosită de un rictus oribil. Apoi, îşi pierdu echilibrul şi căzu în restul de lichid, se zbătu un moment, după care rămase nemişcat la suprafaţă. Murise. Barrabas se întoarse la uşă. Leona era aplecată peste corpul frumoasei Rosaria, alături de care stătea Manuelo.

— Are vreo şansă să scape? o întrebă colonelul pe Leona, care umplea seringa cu morfină.

— Am oprit sângele, şi i-am făcut morfină ca să nu simtă nici o durere, dar totul e acum o problemă de timp.

— Atunci, să plecăm. Bishop va veni imediat să ne ia.

Barrabas se aplecă să o ia în braţe pe Rosaria, apoi părăsiră în grabă locul.

*

* *

Nate Beck era uluit. Fiecare lovitură îşi atingea ţinta! Nu-i venea să creadă. Nu ratase nici una. Pornise bine şi ştia că treaba asta va continua.

Sincronizarea sa cu Bishop aflat la manşa aparatului părea la fel de incredibilă. Picajele sale erau uneori atât de vertiginoase, încât avea impresia că stomacul i se urcă în gât. Ajuns nu departe de sol, aceasta ridica elicopterul ca să-i permită lui Nate să-şi pregătească tirul.

Stomacul se deplasa iar pe când fixa o nouă grenadă în lansatorul puştii. Scena de jos era complet dementă. Nu auzea prea bine toba şi cântecul sinistru, dar îi vedea perfect pe oamenii care alergau după ce îşi băuseră porţia, apoi căzând la pământ ca muştele lovite de insecticid. Zeci de cadavre umpleau deja solul.

Beck ţinti şi trase în jumătate de duzină de soldaţi care

alergau spre O'Toole şi Hayes. Grenada volatiliză micul grup într-o zecime de secundă. O'Toole şi Hayes erau prea ocupaţi ca să se uite la ei.

Beck putu să-i vadă pe Nanos şi Billy II la celălalt capăt al taberei; se apropiau de centru. Împuşcăturile deveneau mai sporadice pe măsură ce mercenarii curăţau locul şi rezistenţa se distrugea singură.

— Hai jos să-i luăm, zise Bishop.

— Dacă găsim un loc printre cadavre unde să putem ateriza, replică Beck.

Bishop trecea peste acoperişul caselor spre piaţa centrală, când văzu plecând elicopterul guvernului Statelor Unite.

— Ce mai e şi asta! exclamă Bishop.

Beck îi văzu pe Nanos şi Billy II ivindu-se de la colţul unei străzi şi trăgând zadarnic în aparat. Acesta nu mai putea să fie atins şi fugea spre est.

— Nu-mi pasă ce e! strigă Beck, ca să se facă auzit. Băieţii noştri au tras în el şi nu l-au doborât. Aşa că dă-i bice, după el!

Beck se comporta de parcă intrase diavolul în el. Deschise complet portiera aparatului BK-117 ca să vadă cât mai bine.

Bishop inversă comenzile şi luă înălţime, ca să pornească în urmărirea elicopterului fugar. Ajunseră curând în apropierea inamicului şi se plasară paralel cu el.

Beck îl recunoscu atunci pe pilot.

— Beam! exclamă el, zărind părul blond şi reamintindu-şi fotografiile văzute cu el.

Ţinti imediat fuzelajul şi trase.

Grenada trecu dintr-o parte în alta prin elicopterul lui Beam. Uşile laterale erau deschise. Grenada nu putu să explodeze. Pilotul îi simţi, totuşi, suflul.

Beck rămase cu gura căscată.

— Ce s-a întâmplat? strigă Bishop.

— N-ai să crezi. O luăm de la capăt!

Beck fixă altă grenadă la puşcă. Bishop acceleră în urmărirea fugarului care coborâse câţiva metri şi se îndrepta spre sud.

— La dracu'! E incredibil! exclamă Beck, arătând ceva prin parbriz.

— Ce? replică Bishop, intrigat.

Un alt elicopter venea dinspre sud, ca un liliac ieşit drept din iad.

— Ne înmulţim! zise Bishop.

Noul sosit se îndrepta direct spre Beam, care viră şi o luă spre

nord, trecând încă o dată peste tabăra lui Jeremiah. Celălalt aparat îl urmărea îndeaproape. O puşcă M-16 apăru la portieră şi un tip solid ţinti elicopterul lui Beam. Gesturile lui erau calme şi precise, gesturile unui profesionist.

Beam zbura la douăzeci de metri de sol, dar asta nu-l împiedică pe trăgător să-şi atingă ţinta: rotorul făcu explozie sub impactul proiectilelor, rămăşiţele lui se împrăştiară în aer şi aparatul scăpă de sub control, Beam fiind aruncat afară prin portiera deschisă, în timp ce monstrul se învârtea ca un titirez. Totuşi, Beam nu atinse solul. Ateriză pe culmea zidului între ţepii ascuţiţi şi tentaculele de sârmă ghimpată. Aparatul lui se prăbuşi în râu.

Celălalt elicopter făcea cale întoarsă, ca să ajungă în piaţa centrală a taberei lui Jeremiah.

*

* *

Barrabas se uită pe culmea zidului.

Beam rămăsese fixat acolo. Era prins fără scăpare, abia dacă mai putea mişca. Din gură i se scurgea un firişor de sânge.

Ucigaşul, într-un ultim acces de disperare, reuşi să pronunţe câteva cuvinte:

— Ajutaţi-mă, murmură el.

Barrabas îi simţea pe ceilalţi strângându-se în jurul lui. În piaţă aterizau cele două elicoptere.

O tăcere de moarte alunecase ca o ceaţă peste tabăra lui Jeremiah. Sute de cadavre zăceau în piaţa centrală. Soarele tropical radia căldură parcă din răzbunare. Primii vulturi pluteau deja în aer, indolenţi, deasupra masacrului, siguri că se vor ghiftui curând!

Curând, foarte curând, mireasma morţii avea să se împrăştie peste tot, invadând regiunea.

— Ajutaţi-mă! implora omul, prizonier al sârmelor ghimpate.

Barrabas era însă ca de gheaţă. În spatele lui, mercenarii aşteptau, strângând din dinţi.

Puteau să tragă, să-i smulgă un braţ, un picior, şi să-l lase să sângereze până când avea să moară.

„Mori, Beam, mori încet pentru toţi cei pe care i-ai ucis, pentru toţi cei pe care i-ai făcut să sufere, chinul tău e prea blând faţă de câtă durere ai provocat.”

Toţi gândeau la fel. Dar erau războinici, nu sadici.

Barrabas ridică arma. „Pentru Lopez”, îşi zise el.

Un singur glonţ a fost de ajuns.

Mercenarii îşi descleştară dinţii şi respirară uşuraţi.

Barrabas se depărtă şi îi văzu pe Walker Jessup şi pe Silver John coborând din elicopterul lor.

Silver John înainta cât de repede îi permitea piciorul, venind în întâmpinarea prietenului său.

— Ai dat un show grozav aici, Nile! zise bătrânul.

— Văd că şi tu ai luat parte la el, replică colonelul.

Jessup li se alătură celor doi. Barrabas îi întinse mâna şi acesta i-o strânse prieteneşte.

— Asta e o surpriză, Jessup.

— M-am îngrijorat când am aflat că senatorul va veni aici, explică texanul cu un accent tărăgănat. Ar fi trebuit să bănuiesc că vei reuşi şi fără mine.

Jessup aruncă o privire în jur.

— Nu-mi închipuiam deloc aşa bârlogul lui.

— Senatorul e sus, îl anunţă Barrabas, arătându-i casa de pe panta vulcanului. E mort. Toţi au murit.

„Aranjorul” dădu din cap.

— Ei bine, propun să părăsim locul ăsta. Alţii se vor ocupa curând de curăţirea lui. Ziarele vor avea o poveste senzaţională de publicat, dar nu vreau să apărem şi noi în ea.

— Nici eu nu vreau asta, replică Barrabas.

Apoi se întoarse spre prietenii lui.

— Nanos, Billy, Hayes, O’Toole, ne întâlnim la Panama City.

Silver John zâmbea radios.

— Paharele abia vă aşteaptă la „Cafeneaua Stelei”!

— Asta e o idee formidabilă, zise O’Toole.

— Sunt şi femei acolo? întrebă Nanos.

— Bineînţeles, băiete, câte creaturi de vis doreşti, răspunse Silver John.

Jessup se strâmbă, amintindu-şi de creaturile pe care le văzuse în cafeneaua lui Silver John. Pe Nanos îl aştepta o mare surpriză.

Barrabas se îndreptă spre elicopter. Leona stătea în genunchi lângă Rosaria, în fuzelaj. Colonelul se aplecă spre muribundă şi îi întâlni privirea în care lumina vieţii slăbea încet.

— Am reuşit, Rosaria. Îţi mulţumesc.

Tânăra femeie respira cu greutate.

— E bine, zise ea cu o voce slabă. Eşti un om foarte curajos. Toţi sunteţi nişte bravi. Dacă aţi...

Se strâmbă de durere.

— ... dacă aţi fi luptat de partea noastră, Nile Barrabas. Ar fi

fost atât de bine, spuse ea, zâmbind.

Barrabas îi aranjă o şuviţă de păr căzută pe frunte, îi luă mâna şi i-o strânse încetişor.

— Rosaria, poate că suntem de partea rea a barierei, dar sunt sigur că amândoi credem în acelaşi lucru.

Mâna tinerei femei se crispă, corpul i se încordă brusc, apoi se destinse cu o ultimă suflare, în timp ce ochii i se închideau pentru totdeauna.

— A murit, spuse Leona.

Barrabas puse încet jos mâna tinerei femei şi se aşeză pe locul copilotului, alături de Bishop.

— Poţi să decolezi, îi zise el după câteva secunde. Războiul a luat sfârşit.

*

* *

Times Square, praf şi firme luminoase.

Barrabas contemplă un minut peisajul. Se întorsese, în sfârşit, în America, departe de infernul din Honduras. Mai avea ceva de făcut şi pe urmă putea să dea totul uitării.

Intră într-o cabină telefonică din colţul Străzii 42 şi ceru Amsterdamul. Îi răspunse o voce blândă.

— Sunt la New York, zise el.

Urmă o tăcere. Barrabas ştia că trăise bântuită de spaima că i se va anunţa moartea lui, dar că nu-i va spune asta niciodată.

— Vino repede la mine, răspunse Erika cu vocea ei caldă.

— Curând, zise Barrabas înainte de a închide.

Apoi scoase o hârtie din buzunar. Adresa era Lower East Side. În partea de jos a oraşului. Nu era chiar unul dintre cele mai frumoase cartiere ale New York-ului. Toţi săracii trăiau acolo. Ca şi familia lui Emilio Lopez.

Dar azi nu vor duce lipsă de bani. Lopez le lăsase câteva teancuri de bancnote verzi. Se va duce acolo şi îi va spune mamei lui că nu va duce lipsă de nimic.

Doar de ceva de neînlocuit.

Îşi pierduse fiul.

Drumul era lung până la acea casă mică.

Barrabas porni la drum.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....5

CAPITOLUL II.....16

CAPITOLUL III.....33

CAPITOLUL IV.....48

CAPITOLUL V.....61

CAPITOLUL VI.....68

CAPITOLUL VII.....79

CAPITOLUL VIII.....88

CAPITOLUL IX.....97

CAPITOLUL X.....108

CAPITOLUL XI.....115

CAPITOLUL XII.....121

CAPITOLUL XIII.....129

CAPITOLUL XIV.....141

CUPRINS.....154

6 420209 001976

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura BOGDANA

INFERN ÎN HONDURAS

Nu avea nimic.
Nu era nimic.
Era un simplu soldat.
Viaţa lui era viaţă de soldat.
Numele lui era **BARRABAS, NILE BARRABAS.**
Nu era nici kamikaze, nici robot, ci doar
un om. Ultimul ofiţer american care părăsise
sud-estul asiatic sub focul duşmanului.
El alesese să continue într-un alt război, un război
nemilos împotriva intoleranţei şi arbitrariului.
Lui i s-au alăturat nouă bărbaţi şi o femeie,
zece specialişti de temut, pregătiţi pentru
toate genurile de luptă.
Trei dintre ei pieriseră deja sub focul
duşmanului…
Pentru această misiune, Barrabas făcuse
rost de un nou camarad, un expert, un „dur".

Această echipă de elită şi-a ales numele
Soldier of Barrabas, **S.O.B.**
Trei iniţiale de temut, pe care adversarii le traduceau *Sons of a bitch*, pentru că războiul lor, ca toate războaiele, era unul feroce.

ISBN 973-9127- 45-3 EDITURA BOGDANA Lei 26.000